

U S T A W A

z dnia

o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Nadzór makroostrożnościowy obejmuje identyfikację, ocenę i monitorowanie ryzyka systemowego powstającego w systemie finansowym lub jego otoczeniu oraz działanie na rzecz wyeliminowania lub ograniczania tego ryzyka z wykorzystaniem instrumentów makroostrożnościowych.

2. Celem nadzoru makroostrożnościowego jest w szczególności wzmacnianie odporności systemu finansowego na wypadek materializacji ryzyka systemowego, w tym wspieranie długookresowego, zrównoważonego wzrostu gospodarczego kraju.

Art. 2. 1. Zarządzanie kryzysowe w systemie finansowym obejmuje działanie na rzecz utrzymania lub przywrócenia stabilności systemu finansowego w przypadku bezpośredniego zagrożenia tej stabilności.

2. Celem zarządzania kryzysowego w systemie finansowym jest w szczególności efektywna współpraca członków Komitetu Stabilności Finansowej, zwanego dalej „Komitetem”, w tym koordynacja działań podmiotów reprezentowanych przez tych członków, na rzecz utrzymania lub przywrócenia stabilności systemu finansowego oraz wymiana informacji, opinii i ocen.

¹⁾ Niniejsza ustawa:

- w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 338),
- służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2013 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim oraz ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Art. 3. 1 Organem właściwym w zakresie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i zarządzania kryzysowego w systemie finansowym jest Komitet.

2. Organem wyznaczonym w rozumieniu art. 458 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 jest Komitet, a w zakresie stosowania środków krajowych, o których mowa w art. 458 ust. 2 lit. d, ust. 5 i ust. 10 rozporządzenia 575/2013, zgodnie z art. 63 i art. 64, Minister Finansów.

Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) firmie inwestycyjnej – rozumie się przez to firmę inwestycyjną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia 575/2013;
- 2) grupie – rozumie się przez to grupę kapitałową, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.³⁾);
- 3) instytucji – rozumie się przez to instytucję, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia 575/2013, która otrzymała zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego na prowadzenie działalności bankowej lub maklerskiej, z wyłączeniem:
 - a) firm inwestycyjnych nieposiadających zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej obejmującej wykonywanie czynności polegających na nabywaniu lub zbywaniu na własny rachunek instrumentów finansowych, lub świadczeniu usług w wykonaniu zawartych umów o subemisję usługowe, lub zawieraniu i wykonywaniu innych umów o podobnym charakterze, jeżeli ich przedmiotem są instrumenty finansowe,
 - b) Banku Gospodarstwa Krajowego, o którym mowa w ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. z 2014 r. poz. 510 i 1146),
 - c) spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w rozumieniu ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450);
- 4) instytucji finansowej – rozumie się przez to instytucję oraz inny podmiot objęty nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego, o którym mowa w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 614);
- 5) kapitale podstawowym Tier I – rozumie się przez to element funduszy własnych instytucji, o którym mowa w art. 26–50 rozporządzenia 575/2013;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 613, z 2014 r. poz. 768 i 1100 oraz z 2015 r. poz. 4.

- 6) kapitale dodatkowym Tier I – rozumie się przez to element funduszy własnych instytucji, o którym mowa w art. 51–61 rozporządzenia 575/2013;
- 7) kapitale Tier II – rozumie się przez to element funduszy własnych instytucji, o którym mowa w art. 62–71 rozporządzenia 575/2013;
- 8) Ministrze Finansów – rozumie się przez to odpowiednio ministra właściwego do spraw budżetu, ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub ministra właściwego do spraw instytucji finansowych;
- 9) państwie członkowskim – rozumie się przez to państwo będące członkiem Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
- 10) państwie trzecim – rozumie się przez to państwo niebędące państwem członkowskim;
- 11) podmiocie zależnym – rozumie się przez to jednostkę zależną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia 575/2013;
- 12) rozporządzeniu 575/2013 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.);
- 13) rozporządzeniu 1092/2010 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 1);
- 14) rozporządzeniu 1093/2010 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.);
- 15) ryzyku systemowym – rozumie się przez to ryzyko zakłócenia w funkcjonowaniu systemu finansowego, które w razie jego urzeczywistnienia zaburza działanie systemu finansowego i gospodarki narodowej jako całości, którego źródłem mogą być w szczególności tendencje związane z nadmierną dynamiką akcji kredytowej lub zadłużenia i związane z nimi nierównowagi w zakresie cen aktywów, niestabilne modele finansowania, rozkład ryzyka w systemie finansowym, powiązania pomiędzy instytucjami finansowymi lub nierównowagi makroekonomiczne i sektorowe;

- 16) systemie finansowym – rozumie się przez to system finansowy, o którym mowa w art. 2 lit. b rozporządzenia 1092/2010;
- 17) unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej – rozumie się przez to unijną dominującą finansową spółkę holdingową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia 575/2013;
- 18) unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej – rozumie się przez to unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 33 rozporządzenia 575/2013;
- 19) unijnej instytucji dominującej – rozumie się przez to unijną instytucję dominującą, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 29 rozporządzenia 575/2013;
- 20) ustawie o swobodzie działalności gospodarczej – rozumie się przez to ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 i 699);
- 21) ustawie – Prawo bankowe – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128 i 559);
- 22) właściwych podmiotach – rozumie się przez to Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Komisję Nadzoru Finansowego, Ministra Finansów oraz Narodowy Bank Polski, w zakresie działań służących wyeliminowaniu lub ograniczeniu ryzyka systemowego;
- 23) zasadzie skonsolidowanej – rozumie się przez to zasadę skonsolidowaną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 48 rozporządzenia 575/2013;
- 24) zasadzie subskonsolidowanej – rozumie się przez to zasadę subskonsolidowaną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 49 rozporządzenia 575/2013.

Art. 5. Do zadań Komitetu w zakresie nadzoru makroostrożnościowego należy:

- 1) stosowanie instrumentów makroostrożnościowych, w tym przedstawianie stanowisk, oraz wydawanie rekomendacji;
- 2) identyfikowanie instytucji finansowych stwarzających istotne ryzyko dla systemu finansowego;
- 3) współpraca z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego, innymi organami Unii Europejskiej, organami nadzoru makroostrożnościowego z państw członkowskich lub państw trzecich, a także instytucjami międzynarodowymi;
- 4) zapewnienie właściwego obiegu informacji pomiędzy członkami Komitetu służących realizacji jego zadań.

Art. 6. 1. Do zadań Komitetu w zakresie zarządzania kryzysowego w systemie finansowym należy:

- 1) opracowywanie i przyjmowanie procedur współdziałania na wypadek wystąpienia bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego;
- 2) koordynowanie działań członków Komitetu w przypadku bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego lub zidentyfikowania instytucji finansowej, której obecna lub prognozowana sytuacja finansowa może stanowić zagrożenie dla dalszego funkcjonowania tej instytucji;
- 3) zapewnienie właściwego obiegu informacji pomiędzy członkami Komitetu służących realizacji jego zadań.

2. Procedury, o których mowa w ust. 1 pkt 1, są przekazywane Ministrowi Finansów, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego i Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Komitetowi przedstawiają opinię: Prezes Narodowego Banku Polskiego – w zakresie płynności sektora bankowego, w odniesieniu do instytucji finansowej, o której mowa w ust. 1 pkt 2, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego – w zakresie wypłacalności tej instytucji finansowej, Minister Finansów – w zakresie możliwości wsparcia tej instytucji finansowej ze środków publicznych, Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego – w zakresie możliwych wypłat środków gwarantowanych oraz możliwości wsparcia tej instytucji finansowej ze środków Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

Rozdział 2

Organizacja i tryb działania Komitetu

Art. 7. 1. Członkami Komitetu są:

- 1) Minister Finansów;
- 2) Prezes Narodowego Banku Polskiego;
- 3) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego;
- 4) Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

2. Przewodniczącym Komitetu jest:

- 1) Prezes Narodowego Banku Polskiego – w zakresie realizacji zadań określonych w art. 5;
- 2) Minister Finansów – w zakresie realizacji zadań określonych w art. 6 ust. 1.

3. Członkowie Komitetu uczestniczą w jego posiedzeniach osobiście. W przypadku gdy nie jest możliwy osobisty udział w posiedzeniu przewodniczącego Komitetu lub innego członka Komitetu, wyznaczają oni swojego przedstawiciela, któremu podczas posiedzenia przysługują uprawnienia odpowiednio reprezentowanego przewodniczącego lub innego członka Komitetu.

4. W posiedzeniach Komitetu mogą również uczestniczyć z głosem doradczym osoby posiadające odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie zagadnień objętych zadaniami Komitetu, zaproszone przez przewodniczącego Komitetu z własnej inicjatywy lub wskazane przez poszczególnych członków Komitetu.

Art. 8. 1. Posiedzenia Komitetu są zwoływane przez przewodniczącego Komitetu właściwego w zakresie realizacji zadań Komitetu albo przez wyznaczonego przez niego przedstawiciela, z własnej inicjatywy albo na wniosek innego członka Komitetu.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać uzasadnienie zwołania posiedzenia Komitetu oraz może wskazywać proponowany termin tego posiedzenia.

Art. 9. 1. Przewodniczący Komitetu kieruje pracami Komitetu i reprezentuje go na zewnątrz, zgodnie z podziałem zadań, o których mowa w art. 7 ust. 2.

2. Przewodniczący Komitetu przedstawia Sejmowi roczną informację o działalności Komitetu w zakresie realizacji zadań określonych w art. 5, w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po roku, którego dotyczy informacja.

Art. 10. 1. Komitet może tworzyć grupy robocze, w skład których wchodzi pracownicy Narodowego Banku Polskiego, urzędu obsługującego Ministra Finansów, Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego oraz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Za zgodą Komitetu w skład grup roboczych mogą wchodzić inne osoby posiadające odpowiednią wiedzę lub doświadczenie w zakresie zagadnień objętych zadaniami Komitetu.

2. Zadania grup roboczych określa Komitet.

3. Wyniki prac grup roboczych są przedstawiane Komitetowi.

Art. 11. 1. Obsługę Komitetu w zakresie realizacji zadań określonych w art. 5 zapewnia Narodowy Bank Polski, a w zakresie realizacji zadań określonych w art. 6 ust. 1 – urząd obsługujący Ministra Finansów.

2. Komitet przyjmuje regulamin określający sposób i tryb jego działania w głosowaniu jawnym, jednomyślnie, w obecności wszystkich członków Komitetu.

Art. 12. 1. W celu realizacji zadań Komitet podejmuje uchwały.

2. Uchwały Komitetu w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 5, są podejmowane w głosowaniu jawnym, większością głosów, w obecności co najmniej trzech członków Komitetu, w tym przewodniczącego Komitetu. W przypadku równej liczby głosów rozstrzyga głos przewodniczącego Komitetu.

3. Uchwały Komitetu w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 6 ust. 1, są podejmowane w głosowaniu jawnym, jednomyślnie, w obecności wszystkich członków Komitetu.

4. Uchwały w imieniu Komitetu podpisuje przewodniczący Komitetu właściwy w zakresie realizacji zadań Komitetu.

5. Treść uchwał Komitetu w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 5, może być podana do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Narodowego Banku Polskiego lub przez zamieszczenie na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego.

6. Treść uchwał Komitetu, w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 6 ust. 1, może być podana do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów lub przez zamieszczenie na stronie internetowej Ministerstwa Finansów.

7. O podaniu uchwały do publicznej wiadomości decyduje Komitet.

Art. 13. 1. Informacje podawane do publicznej wiadomości przez Komitet nie stanowią podstawy roszczeń ani zobowiązań osób trzecich wobec Skarbu Państwa, Narodowego Banku Polskiego lub Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

2. Osoby wykonujące czynności związane z realizacją zadań Komitetu nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą z działania lub zaniechania zgodnego z przepisami ustawy, które pozostaje w związku z realizacją zadań Komitetu.

Rozdział 3

Gromadzenie oraz wymiana informacji

Art. 14. 1. Osoby, o których mowa w art. 7 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 10 ust. 1:

- 1) dokonują wzajemnej wymiany informacji, w tym informacji prawnie chronionych, niezbędnych do prawidłowej realizacji zadań Komitetu;
- 2) są obowiązane do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji, z którymi zapoznali się w trakcie wykonywania zadań Komitetu.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mogą być udostępniane członkom Komisji Nadzoru Finansowego, członkom Zarządu Narodowego Banku Polskiego i członkom Rady Polityki Pieniężnej.

3. Osoby, o których mowa w art. 7 ust. 1, mogą upoważnić odpowiednio pracowników Narodowego Banku Polskiego, urzędu obsługującego Ministra Finansów, Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego oraz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego do dostępu do informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

4. Do osób, o których mowa w ust. 2 i 3, przepis ust. 1 pkt 2 oraz ust. 5 stosuje się odpowiednio także po ustaniu członkostwa w organach, o których mowa w ust. 2, oraz po ustaniu zatrudnienia w podmiotach, o których mowa w ust. 3.

5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, trwa również po ustaniu członkostwa w Komitecie lub zaprzestaniu uczestnictwa w pracach Komitetu i stosuje się do osób, o których mowa w art. 7 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 10 ust. 1.

Art. 15. Komitet może zawierać porozumienia służące realizacji zadań Komitetu z podmiotami, o których mowa w art. 5 pkt 3.

Art. 16. Członkowie Komitetu, w celu wzmocnienia współpracy międzynarodowej na rzecz realizacji zadań określonych w art. 6 ust. 1, mogą zawierać porozumienia z instytucjami realizującymi zadania z tego zakresu w państwach członkowskich, z bankami centralnymi wchodzącymi w skład Europejskiego Systemu Banków Centralnych, w tym Europejskim Bankiem Centralnym, oraz ministrami finansów i organami nadzoru nad rynkiem finansowym w państwach członkowskich.

Rozdział 4

Stanowiska i rekomendacje

Art. 17. W przypadku identyfikacji źródła ryzyka systemowego w systemie finansowym lub jego otoczeniu Komitet może przedstawić swoje stanowisko zawierające informację o rodzaju tego źródła, zasięgu jego oddziaływania oraz przewidywanych skutkach dla systemu finansowego. Komitet może skierować swoje stanowisko do właściwych podmiotów lub do podmiotów tworzących system finansowy lub jego część, w tym zarządzających produktami lub wykorzystujących infrastruktury rynkowe.

Art. 18. 1. Komitet może wydać właściwym podmiotom rekomendację, w której wskaże konieczność podjęcia przez te podmioty działań służących ograniczeniu ryzyka systemowego.

2. Wydając rekomendację, Komitet może wskazać termin, w którym jest niezbędne, w ocenie Komitetu, podjęcie działań służących ograniczeniu ryzyka systemowego przez właściwe podmioty.

3. Właściwe podmioty odnoszą się do rekomendacji Komitetu, w tym informują Komitet o działaniach służących ograniczeniu ryzyka systemowego lub przekazują wyjaśnienia dotyczące przyczyn niepodjęcia takich działań.

4. Komitet może podać do publicznej wiadomości informacje, o których mowa w ust. 3, jeżeli nie stanowią one informacji prawnie chronionej.

Rozdział 5

Bufor zabezpieczający

Art. 19. 1. Instytucja utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I, dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013, w wysokości 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia na zasadach indywidualnej, o której mowa w art. 6–10 rozporządzenia 575/2013 i skonsolidowanej (bufor zabezpieczający).

2. Dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier I, o której mowa w ust. 1, nie jest jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez te instytucje wymogów nałożonych na podstawie art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie art. 138a ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy – Prawo bankowe oraz art. 98f ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94 i 586 oraz z 2015 r. poz. 73).

Art. 20. 1. Obowiązkiem, o którym mowa w art. 19 ust. 1, nie są objęte firmy inwestycyjne będące mikroprzedsiębiorcami, małymi albo średnimi przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

2. Komitet informuje Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego zainteresowanych państw członkowskich o zakresie wyłączenia, o którym mowa w ust. 1.

Rozdział 6

Bufor antycykliczny

Art. 21. 1. Instytucja utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I, dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013, na poziomie łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia pomnożonej przez średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego obliczoną zgodnie z ust. 4 (bufor antycykliczny specyficzny dla instytucji).

2. Instytucja utrzymuje bufor antycykliczny specyficzny dla instytucji na zasadzie indywidualnej, o której mowa w art. 6–10 rozporządzenia 575/2013 i skonsolidowanej.

3. Dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier I, o której mowa w ust. 1, nie jest jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez te instytucje wymogów nałożonych na podstawie art. 19 ust. 1, a także art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie art. 138a ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy – Prawo bankowe oraz art. 98f ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

4. Do obliczania średniej ważonej wskaźników bufora antycyklicznego instytucja stosuje do wszystkich wskaźników bufora antycyklicznego łączne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego związane z ekspozycjami kredytowymi w danym państwie członkowskim lub państwie trzecim, podzielone przez łączne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego związanego z ekspozycjami kredytowymi tej instytucji.

5. Ekspozycje kredytowe, o których mowa w ust. 4, obejmują wszystkie kategorie ekspozycji, z wyjątkiem ekspozycji wymienionych w art. 112 lit. a–f rozporządzenia 575/2013, jeżeli podlegają one:

- 1) wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego zgodnie z art. 107–311 rozporządzenia 575/2013;
- 2) wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego zgodnie z art. 326–350 rozporządzenia 575/2013 lub z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i ryzyka migracji zgodnie z art. 362–377 tego rozporządzenia – w przypadku gdy ekspozycja dotyczy portfela handlowego;

- 3) wymogom w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 242–270 rozporządzenia 575/2013 – w przypadku gdy ekspozycja ma charakter sekurytyzacyjny.

Art. 22. 1. Obowiązkiem, o którym mowa w art. 21 ust. 1, nie są objęte firmy inwestycyjne będące mikroprzedsiębiorcami, małymi albo średnimi przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

2. Komitet informuje Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego zainteresowanych państw członkowskich o zakresie wyłączenia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 23. 1. Komitet oblicza co kwartał wartość odniesienia wskaźnika bufora antycyklicznego. Wartość odniesienia stanowi zmienna, która odzwierciedla cykl kredytowy i ryzyko związane z nadmiernym wzrostem akcji kredytowej w gospodarce narodowej, z uwzględnieniem specyfiki polskiej gospodarki i jej systemu finansowego.

2. Wartość odniesienia opiera się na wskaźniku odchylenia od długoterminowej tendencji zmiany wskaźnika kredytów do PKB i uwzględnia w szczególności:

- 1) wskaźnik wzrostu akcji kredytowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym wskaźnik odzwierciedlający zmiany dotyczące wskaźnika kredytów udzielonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do PKB;
- 2) zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego dotyczące ustalania wskaźnika bufora antycyklicznego, wydane na podstawie art. 16 rozporządzenia 1092/2010.

Art. 24. 1. Wskaźnik bufora antycyklicznego jest określony jako 0 albo 0,25 punktu procentowego lub wielokrotność 0,25 punktu procentowego i może wynosić od 0 do 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które posiadają ekspozycje kredytowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013. W uzasadnionych przypadkach wskaźnik bufora antycyklicznego może przekraczać 2,5%.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych ocenia co kwartał adekwatność wysokości wskaźnika bufora antycyklicznego, biorąc pod uwagę rekomendację Komitetu.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wskaźnik bufora antycyklicznego;
- 2) dzień, od którego instytucje stosują ten wskaźnik – w przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego jest podwyższany; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12

miesiący od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.

4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę:

- 1) rekomendację Komitetu dotyczącą wysokości wskaźnika bufora antycyklicznego;
- 2) wartość odniesienia, o której mowa w art. 23;
- 3) zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego dotyczące ustalania wskaźnika bufora antycyklicznego, wydane na podstawie art. 16 rozporządzenia 1092/2010;
- 4) inne zmienne istotne z punktu widzenia reagowania na występujące cykliczne ryzyko systemowe;
- 5) wynik oceny kwartalnej, o której mowa w ust. 2, oraz konieczność właściwego reagowania na cykliczne ryzyko systemowe.

Art. 25. 1. Komitet zamieszcza co kwartał informacje o wskaźniku bufora antycyklicznego na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego, w tym informacje:

- 1) o wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego;
- 2) o wartości odniesienia dotyczącej wskaźnika bufora antycyklicznego;
- 3) o wskaźniku kredytów do PKB, o którym mowa w art. 23 ust. 2;
- 4) w przypadku podwyższenia wskaźnika bufora antycyklicznego – o dniu, od którego instytucje stosują podwyższony wskaźnik;
- 5) w przypadku obniżenia wskaźnika bufora antycyklicznego – o przewidywanym okresie obowiązywania obniżonego wskaźnika.

2. Komitet przekazuje Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego informacje, o których mowa w ust. 1.

Art. 26. Instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska lub państwa trzeciego na poziomie ustalonym przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego tego państwa członkowskiego lub tego państwa trzeciego, jeżeli ten wskaźnik został ustalony na poziomie do 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013. W przypadku gdy minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi wskaźnik bufora antycyklicznego zgodnie z art. 29 ust. 2, instytucja stosuje ten wskaźnik.

Art. 27. 1. W przypadku gdy organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska lub państwa trzeciego ustalił wskaźnik bufora antycyklicznego dla tego państwa na poziomie powyżej 2,5%, instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik określony zgodnie z ust. 2. W przypadku gdy minister właściwy do spraw instytucji finansowych:

- 1) nie określi wskaźnika bufora antycyklicznego zgodnie z ust. 2 – instytucja dla ekspozycji na ryzyko w tym innym państwie niż Rzeczpospolita Polska stosuje wskaźnik na poziomie 2,5%;
- 2) określi wskaźnik bufora antycyklicznego zgodnie z art. 30 ust. 2 – instytucja stosuje ten wskaźnik.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość wskaźnika bufora antycyklicznego ustalonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska lub państwie trzecim dla tego państwa członkowskiego lub tego państwa trzeciego na poziomie powyżej 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013;
- 2) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę:

- 1) rekomendację Komitetu dotyczącą uznania wysokości wskaźnika bufora antycyklicznego, ustalonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska lub państwie trzecim dla tego innego państwa, na poziomie powyżej 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013;
- 2) zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego dotyczące ustalania wskaźnika bufora antycyklicznego, wydane na podstawie art. 16 rozporządzenia 1092/2010.

Art. 28. Komitet zamieszcza informacje o wskaźniku bufora antycyklicznego, o którym mowa w art. 27 ust. 2, na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego, w tym informacje o:

- 1) wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego;

- 2) państwie członkowskim lub państwie trzecim, do których ten wskaźnik ma zastosowanie;
- 3) dniu, od którego instytucje stosują ten wskaźnik.

Art. 29. 1. Jeżeli organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego nie ustalił lub nie opublikował wskaźnika bufora antycyklicznego dla tego państwa trzeciego, w którym co najmniej jedna instytucja posiada ekspozycje kredytowe, instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik bufora antycyklicznego określony zgodnie z ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego, który nie ustalił lub nie opublikował tego wskaźnika;
- 2) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę:

- 1) rekomendację Komitetu dotyczącą konieczności określenia oraz wysokości wskaźnika bufora antycyklicznego dla tego państwa trzeciego;
- 2) zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego dotyczące ustalania wskaźnika bufora antycyklicznego, wydane na podstawie art. 16 rozporządzenia 1092/2010.

Art. 30. 1. Instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik bufora antycyklicznego określony przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych:

- 1) zgodnie z ust. 2 pkt 1 – w przypadku gdy minister właściwy do spraw instytucji finansowych uzna, że wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez państwo trzecie nie jest wystarczający, aby w należyty sposób chronić instytucje przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie trzecim;
- 2) zgodnie z ust. 2 pkt 2, jednak nie mniej niż na poziomie 2,5% – w przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego, ustalony przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego tego państwa, wynosi ponad 2,5% łącznej

kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które mają ekspozycje kredytowe w tym państwie trzecim.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może, w drodze rozporządzenia, określić:

- 1) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego powyżej poziomu ustalonego przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego, w przypadku gdy uzna, że wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez państwo trzecie nie jest wystarczający, aby w należyty sposób chronić instytucje przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie trzecim, albo
- 2) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego poniżej poziomu ustalonego przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego, w przypadku gdy ten wskaźnik wynosi ponad 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które mają ekspozycje kredytowe w tym państwie trzecim;
- 3) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę:

- 1) rekomendację Komitetu dotyczącą konieczności określenia wskaźnika bufora antycyklicznego oraz jego wysokości;
- 2) zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego dotyczące ustalania wskaźnika bufora antycyklicznego, wydane na podstawie art. 16 rozporządzenia 1092/2010.

Art. 31. Komitet zamieszcza informacje o wskaźniku bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego, na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego, w tym informacje o:

- 1) wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego;
- 2) dniu, od którego instytucje stosują ten wskaźnik.

Art. 32. 1. Do obliczania średniej ważonej wskaźników bufora antycyklicznego w przypadku, o którym mowa w art. 27 ust. 1, przyjmuje się, że:

- 1) wskaźnik bufora antycyklicznego państwa członkowskiego dla innego niż Rzeczpospolita Polska ma zastosowanie od dnia określonego zgodnie z prawem tego państwa przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego danego

państwa członkowskiego, jeżeli skutkiem takiej decyzji jest podwyższenie wskaźnika tego bufora,

- 2) w przypadku gdy organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego ustalił wskaźnik bufora antycyklicznego dla tego państwa trzeciego na poziomie wyższym od dotychczasowego, znajduje on zastosowanie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia w sposób przewidziany w prawie właściwym dla państwa trzeciego, bez względu na wyznaczenie przez ten organ krótszego terminu dla instytucji zarejestrowanych w tym państwie,
- 3) wskaźnik bufora antycyklicznego ma zastosowanie od dnia określonego zgodnie z prawem państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska albo państwa trzeciego, jeżeli organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego tego państwa ustalą wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie niższym od dotychczasowego

– z zastrzeżeniem że w przypadku określenia wskaźnika bufora antycyklicznego w przepisach wydanych na podstawie art. 27 ust. 2, art. 29 ust. 2 lub art. 30 ust. 2, do obliczenia średniej ważonej wskaźnika bufora antycyklicznego stosuje się odpowiednio wskaźnik określony zgodnie z tymi przepisami.

2. Do obliczania średniej ważonej wskaźników bufora antycyklicznego obowiązujących w państwach członkowskich lub państwach trzecich, w których znajdują się ekspozycje kredytowe instytucji, instytucje określają lokalizację geograficzną stosownej ekspozycji kredytowej stosownie do regulacyjnych standardów technicznych przyjętych przez Komisję Europejską w trybie art. 10–13 rozporządzenia 1093/2010.

Rozdział 7

Bufory instytucji o znaczeniu systemowym

Art. 33. 1. Globalną instytucją o znaczeniu systemowym może być unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub instytucja.

2. Globalną instytucją o znaczeniu systemowym nie może być instytucja, która jest jednostką zależną unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Art. 34. 1. Globalna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I

utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 rozporządzenia 575/2013, na poziomie 1–3,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, zgodnie z kategorią, do której została przyporządkowana (bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym).

2. Globalna instytucja o znaczeniu systemowym jest obowiązana utrzymywać bufor na zasadzie skonsolidowanej.

3. Globalna instytucja o znaczeniu systemowym przyporządkowana do:

- 1) pierwszej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 1%;
- 2) drugiej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 1,5%;
- 3) trzeciej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 2%;
- 4) czwartej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 2,5%;
- 5) piątej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 3%;
- 6) szóstej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 3,5%.

Art. 35. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, po zasięgnięciu opinii Komitetu, w drodze decyzji, identyfikuje globalne instytucje o znaczeniu systemowym oraz przyporządkowuje je do jednej z kategorii, o których mowa w art. 34 ust. 3, wyznaczających, narastająco, znaczenie systemowe globalnej instytucji o znaczeniu systemowym.

2. Komisja Nadzoru Finansowego w uzasadnionych przypadkach może, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii Komitetu, przyporządkować globalną instytucję o znaczeniu systemowym do kategorii, której odpowiada bufor na wyższym poziomie.

3. Do wydawanych opinii, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.⁴⁾), z tym że na postanowienie nie służy zażalenie.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, są natychmiast wykonalne.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211 i 702.

Art. 36. 1. Komisja Nadzoru Finansowego identyfikuje globalne instytucje o znaczeniu systemowym i przyporządkowuje je do jednej z kategorii, o których mowa w art. 34 ust. 3, na podstawie następujących równoważnych kryteriów:

- 1) wielkości grupy, której częścią jest globalna instytucja o znaczeniu systemowym;
- 2) wzajemnych powiązań danej grupy z systemem finansowym;
- 3) zastępowalności usług lub infrastruktury finansowej zapewnianych przez daną grupę;
- 4) złożoności danej grupy;
- 5) transgranicznej działalności danej grupy, w tym transgranicznej działalności między państwami członkowskimi oraz między państwem członkowskim a państwem trzecim.

2. Komisja Nadzoru Finansowego, biorąc pod uwagę stanowisko Komitetu, przyjmuje procedury w celu identyfikacji, o której mowa w ust. 1, w oparciu o rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 1222/2014 z dnia 8 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określenia metody identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz definiowania podkategorii globalnych instytucji o znaczeniu systemowym (Dz. Urz. UE L 330 z 15.11.2014, str. 27).

Art. 37. Inną instytucją o znaczeniu systemowym niż globalna instytucja o znaczeniu systemowym, zwaną dalej „inną instytucją o znaczeniu systemowym”, może być wyłącznie unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub instytucja.

Art. 38. 1. Inna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 rozporządzenia 575/2013, w wysokości określonej w decyzji, o której mowa w art. 39 ust. 1, nie większej niż 2% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia (bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym).

2. Inna instytucja o znaczeniu systemowym jest obowiązana utrzymywać bufor na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej lub skonsolidowanej.

Art. 39. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii Komitetu, identyfikuje inną instytucję o znaczeniu systemowym i nakłada na nią bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym.

2. Komisja Nadzoru Finansowego w uzasadnionych przypadkach, po zasięgnięciu opinii Komitetu, może uznać, w drodze decyzji, inną instytucję o znaczeniu systemowym za globalną instytucję o znaczeniu systemowym i przyporządkować ją do jednej z kategorii, o których mowa w art. 34 ust. 3. Komisja, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o każdej wydanej decyzji, przedstawiając jednocześnie jej uzasadnienie.

3. Do wydawanych opinii, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z tym że na postanowienie nie służy zażalenie.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, są natychmiast wykonalne.

5. Komisja Nadzoru Finansowego ocenia znaczenie systemowe innych instytucji o znaczeniu systemowym na podstawie:

- 1) wielkości;
- 2) znaczenia dla gospodarki Rzeczypospolitej Polskiej lub Unii Europejskiej;
- 3) znaczenia działalności transgranicznej;
- 4) wzajemnego powiązania danej instytucji lub danej grupy z systemem finansowym.

6. Dokonując oceny, o której mowa w ust. 5, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego wydane w porozumieniu z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego zgodnie z art. 16 rozporządzenia 1093/2010 oraz rekomendację Komitetu dotyczącą znaczenia systemowego innych instytucji o znaczeniu systemowym.

Art. 40. Wydając decyzję, o której mowa w art. 39 ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego bierze pod uwagę, czy bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym nie będzie wywierał nieproporcjonalnych i niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego Unii Europejskiej poprzez tworzenie przeszkód dla funkcjonowania rynku wewnętrznego Unii Europejskiej.

Art. 41. W przypadku gdy inna instytucja o znaczeniu systemowym jest jednostką zależną globalnej instytucji o znaczeniu systemowym albo innej instytucji o znaczeniu systemowym, która jest unijną instytucją dominującą, i podlega buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym na zasadzie skonsolidowanej, bufor, o którym mowa w art. 38 ust. 1, który ma zastosowanie na poziomie indywidualnym lub subskonsolidowanym, nie przekracza wyższej z następujących wartości:

- 1) 1% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013;
- 2) wskaźnika bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub innej instytucji o znaczeniu systemowym mającego zastosowanie do danej grupy na poziomie skonsolidowanym.

Art. 42. Dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier 1, którą globalne instytucje o znaczeniu systemowym oraz inne instytucje o znaczeniu systemowym utrzymują w celu spełnienia wymogów, o których mowa w art. 34 ust. 1 oraz art. 38 ust. 1, nie jest jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez te instytucje innych wymogów nałożonych na podstawie art. 19 ust. 1 i art. 21 ust. 1, a także art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie art. 138a ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy – Prawo bankowe i art. 98f ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

Art. 43. 1. W przypadku gdy grupa na zasadzie skonsolidowanej, podlega wymogowi bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym albo bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego, o którym mowa w art. 47, ma zastosowanie bufor najwyższy, z zastrzeżeniem art. 49.

2. W przypadku gdy instytucja, na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej, podlega wymogowi bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego, o którym mowa w art. 47, ma zastosowanie wyższy z nich.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, instytucja będąca częścią grupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, podlega wymogowi połączonego bufora, o którym mowa w art. 55 ust. 3 mającemu do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej, który nie może być niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego oraz, wyższemu z dwóch buforów –

buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym albo buforowi ryzyka systemowego, mającej do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.

Art. 44. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, za pośrednictwem Komitetu, niezwłocznie powiadamia Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego i Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o:

- 1) globalnych instytucjach o znaczeniu systemowym oraz innych instytucjach o znaczeniu systemowym;
- 2) kategoriach przyporządkowania poszczególnych globalnych instytucji o znaczeniu systemowym.

2. Komisja Nadzoru Finansowego zamieszcza informacje, o których mowa w ust. 1 na swojej stronie internetowej.

3. Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia niezwłocznie, za pośrednictwem Komitetu, Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego z zainteresowanych państw członkowskich o zamiarze nałożenia bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym.

4. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) uzasadnienie wprowadzenia bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym jako skutecznego i proporcjonalnego instrumentu ograniczenia ryzyka;
- 2) ocenę przewidywanego wpływu bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym na rynek wewnętrzny Unii Europejskiej;
- 3) wskaźnik bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym, który Komisja Nadzoru Finansowego nałożyła.

Art. 45. 1. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje raz do roku przeglądu identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i ich przyporządkowania do odpowiednich kategorii.

2. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie informuje o wyniku przeglądu, o którym mowa w ust. 1, za pośrednictwem Komitetu, Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego i Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz te instytucje.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może w wyniku przeglądu, o którym mowa w ust. 1, uchylić albo zmienić decyzję, o której mowa w art. 35 ust. 1 i 2 oraz w art. 39 ust. 2. W

przypadku zmiany tej decyzji Komisja Nadzoru Finansowego przyporządkowuje globalną instytucję o znaczeniu systemowym do jednej z kategorii, o których mowa w art. 34 ust. 3.

4. Komisja Nadzoru Finansowego zamieszcza informacje o globalnych instytucjach o znaczeniu systemowym i kategoriach ich przyporządkowania po dokonanych przeglądzie na swojej stronie internetowej.

Art. 46. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, co najmniej raz w roku, dokonuje przeglądu adekwatności wskaźnika bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym.

2. Komisja Nadzoru Finansowego w wyniku przeglądu, o którym mowa w ust. 1, może uchylić albo zmienić decyzję, o której mowa w art. 39 ust. 1, określając wskaźnik bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym.

Rozdział 8

Bufor ryzyka systemowego

Art. 47. Instytucja stwarzająca niecykliczne ryzyko systemowe lub na nie narażona utrzymuje dodatkową kwotę kapitału podstawowego Tier I w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 rozporządzenia 575/2013, w celu zapobiegania i ograniczania długoterminowego niecyklicznego ryzyka systemowego nieobjętego tym rozporządzeniem (bufor ryzyka systemowego), w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 8.

Art. 48. Dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier 1, którą instytucja utrzymuje w celu spełnienia wymogów, o których mowa w art. 47, nie jest jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez tę instytucję wymogów nałożonych na podstawie art. 19 ust. 1 i art. 21 ust. 1, a także art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie art. 138a ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy – Prawo bankowe i art. 98f ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; przepisy art. 43 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 49. 1. W przypadku gdy bufor ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich ekspozycji znajdujących się wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ten bufor stosuje się łącznie z buforem globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub buforem innej instytucji o znaczeniu systemowym.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, instytucja będąca częścią grupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, podlega wymogowi połączonego bufora, o którym mowa w art. 55 ust. 3, mającemu do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej, który nie może być niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego, bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego, mającej do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.

Art. 50. 1. Bufor ryzyka systemowego jest obliczany zgodnie z art. 92 rozporządzenia 575/2013 w odniesieniu do kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, wobec których bufor ryzyka systemowego ma mieć zastosowanie zgodnie z ust. 8, na zasadzie indywidualnej, o której mowa w art. 6–10 rozporządzenia 575/2013, skonsolidowanej lub subskonsolidowanej.

2. Bufor ryzyka systemowego jest określany jako co najmniej 1% i może być zmieniony o 0,5 punktu procentowego lub wielokrotność 0,5 punktu procentowego, z tym że w przypadku podwyższenia tego bufora o więcej niż 0,5 punktu procentowego określa się harmonogram, zgodnie z którym instytucje powinny osiągnąć podwyższony poziom tego bufora.

3. Wysokość bufora ryzyka systemowego wobec instytucji, o których mowa w art. 47, może być zróżnicowana w zależności od stwarzanego niecyklicznego ryzyka systemowego lub narażenia na nie.

4. W przypadku gdy wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony zgodnie z ust. 8 przyjmuje wartość na poziomie do 3% i obejmuje ekspozycje znajdujące się w państwach członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska, ten wskaźnik powinien być określony w tej samej wysokości w odniesieniu do wszystkich ekspozycji znajdujących się na terytorium Unii Europejskiej.

5. Określenie wskaźnika bufora ryzyka systemowego na poziomie od 3% do 5% może nastąpić po:

- 1) otrzymaniu opinii Komisji Europejskiej; w przypadku gdy opinia jest negatywna, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględnia tę opinię albo informuje Komisję Europejską, za pośrednictwem Komitetu, o przyczynach jej nieuwzględnienia;
- 2) wydaniu przez Komisję Europejską i Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego zalecenia dotyczącego ustalenia bufora – jeżeli wymóg utrzymania bufora ryzyka systemowego obejmuje jednostkę zależną jednostki dominującej, która ma siedzibę w innym państwie członkowskim;

3) podjęciu decyzji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, w przypadku skierowania sprawy do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, zgodnie z art. 19 rozporządzenia 1093/2010 – jeżeli wymóg utrzymania bufora ryzyka systemowego obejmuje jednostkę zależną jednostki dominującej, która ma siedzibę w innym państwie członkowskim.

6. Określenie wskaźnika bufora ryzyka systemowego na poziomie przekraczającym 5% następuje po udzieleniu przez Komisję Europejską zgody na:

- 1) przyjęcie proponowanego poziomu wskaźnika bufora ryzyka systemowego;
- 2) objęcie wymogiem utrzymania bufora ryzyka systemowego określonego rodzaju ekspozycji znajdujących się w państwach członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska.

7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych co najmniej raz na dwa lata ocenia adekwatność wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego oraz rodzaje ekspozycji, do których ma on zastosowanie, biorąc pod uwagę rekomendacje Komitetu.

8. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) wskaźnik bufora ryzyka systemowego;
- 2) rodzaje ekspozycji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego, oraz państwa, w których one się znajdują;
- 3) kategorie instytucji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego;
- 4) dzień, od którego instytucje stosują bufor ryzyka systemowego;
- 5) harmonogram, o którym mowa w ust. 2.

9. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę:

- 1) rekomendację Komitetu dotyczącą:
 - a) wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego,
 - b) rodzajów ekspozycji, do których ma on zastosowanie,
 - c) kategorii instytucji, do których ma on zastosowanie– wydanej po przeprowadzonej przez Komitet analizie w zakresie wywierania przez bufor ryzyka systemowego nieproporcjonalnych i niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego przez tworzenie przeszkód dla funkcjonowania rynku wewnętrznego Unii Europejskiej;
- 2) opinię, zalecenia lub decyzję, o których mowa w ust. 5, w przypadku ich wydania;

- 3) potrzebę zapobiegania i ograniczania długoterminowego niecyklicznego ryzyka systemowego nieobjętego rozporządzeniem 575/2013 oraz rekomendację Komitetu.

Art. 51. 1. Jeżeli wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 8 nie przekraczałby 3%, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego z zainteresowanych państw członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska o zamiarze nałożenia bufora ryzyka systemowego w wysokości do 3%, nie później niż na miesiąc przed dniem określenia tego wskaźnika.

2. Jeżeli wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 8 przekraczałby 3%, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego z zainteresowanych państw członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska o zamiarze określenia tego wskaźnika.

3. Jeżeli bufor ma zastosowanie do ekspozycji w państwach trzecich, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia także organy sprawujące funkcję nadzoru makroostrożnościowego tych państw.

4. W przypadku gdy wskaźnik bufora ryzyka systemowego przyjmuje wartość na poziomie od 3% do 5% oraz jeżeli wymóg utrzymania bufora ryzyka systemowego obejmuje jednostkę zależną jednostki dominującej, która ma siedzibę w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia także właściwe organy tego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia 575/2013.

5. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1–4, zawiera:

- 1) opis ryzyka systemowego w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) powody, dla których rozmiar ryzyka systemowego zagraża stabilności systemu finansowego na szczeblu krajowym, uzasadniające wysokość wskaźnika bufora ryzyka systemowego;
- 3) uzasadnienie wprowadzenia wskaźnika bufora ryzyka systemowego jako skutecznego i proporcjonalnego instrumentu ograniczenia tego ryzyka;

- 4) ocenę prawdopodobnego wpływu wskaźnika bufora ryzyka systemowego na rynek wewnętrzny Unii Europejskiej na podstawie dostępnych informacji;
- 5) wyjaśnienie, dlaczego zastosowanie środków przewidzianych w przepisach krajowych lub w rozporządzeniu 575/2013, z wyłączeniem art. 458 i art. 459 tego rozporządzenia, nie zapobiegnie wskazanemu ryzyku systemowemu, z uwzględnieniem stosunkowej skuteczności tych środków;
- 6) wskaźnik bufora ryzyka systemowego.

Art. 52. Komitet zamieszcza informacje o wskaźniku bufora ryzyka systemowego na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego, w tym informacje o:

- 1) wysokości obowiązującego wskaźnika bufora ryzyka systemowego;
- 2) kategoriach instytucji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego;
- 3) dniu, od którego instytucje stosują bufor ryzyka systemowego;
- 4) rodzajach ekspozycji i państwach, w których one się znajdują.

Art. 53. 1. W przypadku gdy organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska ustalił wskaźnik bufora ryzyka systemowego dla tego państwa, instytucja stosuje wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do swoich ekspozycji w tym państwie.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska dla tego państwa;
- 2) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę:

- 1) rekomendację Komitetu dotyczącą uznania wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego, ustalonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska dla tego państwa;
- 2) informacje zawarte w powiadomieniu państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 1;

3) zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego skierowane do Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczące uznania wskaźnika bufora systemowego ustalonego w innym państwie członkowskim.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych powiadamia, za pośrednictwem Komitetu, Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego i organ nadzoru makroostrożnościowego, który ustalił ten wskaźnik, o określeniu wskaźnika bufora ryzyka systemowego zgodnie z ust. 2.

Art. 54. Po określeniu wskaźnika bufora ryzyka systemowego minister właściwy do spraw instytucji finansowych może, za pośrednictwem Komitetu, zwrócić się do Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego o wydanie zalecenia uznania tego wskaźnika, zgodnie z art. 16 rozporządzenia 1092/2010 dla jednego lub kilku państw członkowskich.

Rozdział 9

Ograniczenia wypłat z zysków

Art. 55. 1. Instytucja jest obowiązana przeprowadzać wewnętrzny proces oceny w celu sprawdzenia, czy spełnia wymóg połączonego bufora. Instytucja nie dokonuje wypłat związanych z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym wymóg połączonego bufora nie byłby spełniony.

2. Wypłata związana z kapitałem podstawowym Tier I obejmuje:

- 1) wypłatę dywidend pieniężnych;
- 2) przydział akcji w trybie art. 442 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.⁵⁾) lub przydział innych instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a rozporządzenia 575/2013;
- 3) umorzenie lub nabycie przez instytucję jej własnych udziałów lub innych instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a rozporządzenia 575/2013;
- 4) spłatę kwot opłaconych w związku z instrumentami kapitałowymi, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a rozporządzenia 575/2013;
- 5) wypłatę pozycji, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. b–e rozporządzenia 575/2013.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 265 i 1161 oraz z 2015 r. poz. 4.

3. Wymóg połączonego bufora stanowi łączny kapitał podstawowy Tier I, który jest wymagany do pokrycia bufora zabezpieczającego, powiększonego o specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny, bufor globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, bufor innych instytucji o znaczeniu systemowym lub bufor ryzyka systemowego (wymóg połączonego bufora).

Art. 56. 1. Instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) i niezwłocznie powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o jej wysokości. W takim przypadku instytucja nie może dokonywać wypłat, o których mowa w ust. 3, w wysokości przekraczającej maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA).

2. Ustalenie maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) następuje wyłącznie w odniesieniu do zobowiązań, które powodują obniżenie kapitału podstawowego Tier I, jeżeli ograniczenie to nie skutkuje niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem istniejących zobowiązań instytucji.

3. Przed obliczeniem maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) instytucja:

- 1) nie dokonuje wypłat związanych z kapitałem podstawowym Tier I;
- 2) nie podejmuje zobowiązań w zakresie wypłat zmiennych składników wynagrodzeń lub uznaniowych świadczeń emerytalnych;
- 3) nie dokonuje wypłat zmiennych składników wynagrodzenia, jeżeli zobowiązanie do ich wypłaty powstało w okresie, w którym instytucja nie spełniała wymogu połączonego bufora;
- 4) nie dokonuje wypłat z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.

Art. 57. 1. Maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) stanowi iloczyn wartości liczbowej uzyskanej na podstawie obliczeń, o których mowa w ust. 2 i 3, oraz wartości współczynnika MDA, ustalonego zgodnie z art. 58, pomniejszony o kwoty, o których mowa w art. 56 ust. 3.

2. Wartość liczbową, o której mowa w ust. 1, uzyskuje się w wyniku zsumowania zysków z bieżącego okresu niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia 575/2013, które uzyskano od dnia podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłat, o których mowa w art. 56 ust. 3, oraz zysków rocznych niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia 575/2013, które uzyskano od dnia podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłat, o których mowa w art. 56 ust. 3.

3. Od kwoty obliczonej zgodnie z ust. 2 odejmuje się wartość kwot należnych z tytułu podatku, jeżeli zyski, o których mowa w ust. 2, nie zostałyby wypłacone.

Art. 58. 1. W przypadku gdy utrzymywany przez instytucję kapitał podstawowy Tier I, który nie jest zaliczany na poczet spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 92 ust. 1 lit. c rozporządzenia 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się:

- 1) w pierwszym kwartylu wymogu połączonego bufora – współczynnik MDA wynosi 0;
- 2) w drugim kwartylu wymogu połączonego bufora – współczynnik MDA wynosi 0,2;
- 3) w trzecim kwartylu wymogu połączonego bufora – współczynnik MDA wynosi 0,4;
- 4) w czwartym kwartylu wymogu połączonego bufora – współczynnik MDA wynosi 0,6.

2. Dolne i górne kresy przedziału dla poszczególnych kwartyli oblicza się jako:

- 1) dolny kres kwartylu – $((\text{wymóg połączonego bufora})/4) \times (Q_n - 1)$,
- 2) górny kres kwartylu – $((\text{wymóg połączonego bufora})/4) \times Q_n$

– gdzie „ Q_n ” oznacza numer porządkowy danego kwartyli.

3. Przez kwartył, o którym mowa w ust. 1 i 2, rozumie się parametr statystyczny, którego trzy wartości dzielą uporządkowany zbiór danych na cztery zbiory równe pod względem liczebności.

Art. 59. 1. Jeżeli instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, planuje dokonać wypłaty, o której mowa w art. 56 ust. 3, niezwłocznie powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o:

- 1) wysokości utrzymywanego przez nią kapitału, w podziale na:
 - a) kapitał podstawowy Tier I,
 - b) kapitał dodatkowy Tier I,
 - c) kapitał Tier II;
- 2) wysokości zysków z bieżącego okresu i zysków rocznych;
- 3) maksymalnej kwocie podlegającej wypłacie (MDA) obliczonej zgodnie z art. 57;
- 4) wysokości zysków podlegających podziałowi, które ma zamiar przeznaczyć na:
 - a) wypłatę dywidendy,
 - b) nabycie akcji własnych,
 - c) płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I,
 - d) wypłatę zmiennych składników wynagrodzenia lub uznaniowych świadczeń emerytalnych, zarówno w wyniku powstania nowego zobowiązania do ich wypłaty,

jak i wypłaty wynikające z zobowiązania powstałego w okresie, w którym instytucja nie spełniała wymogu połączonego bufora.

2. Instytucja opracowuje metodologię, która pozwala prawidłowo obliczyć wysokość zysków podlegających podziałowi i maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA), oraz przedstawia ją Komisji Nadzoru Finansowego na jej żądanie.

Rozdział 10

Plan ochrony kapitału

Art. 60. 1. W przypadku gdy instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora, przygotowuje plan ochrony kapitału, który przedstawia Komisji Nadzoru Finansowego w terminie pięciu dni roboczych od dnia, w którym stwierdziła, że nie spełnia tego wymogu.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może dopuścić, biorąc pod uwagę indywidualną sytuację instytucji, przedstawienie planu ochrony kapitału w terminie późniejszym, nieprzekraczającym jednak łącznie dziesięciu dni.

Art. 61. 1. Plan ochrony kapitału instytucji obejmuje:

- 1) przewidywane przychody i wydatki oraz prognozowany bilans;
- 2) środki mające na celu podwyższenie współczynników kapitałowych;
- 3) plan podwyższenia funduszy własnych w celu osiągnięcia zgodności z wymogiem połączonego bufora i przewidywany okres, w jakim to nastąpi.

2. Komisja Nadzoru Finansowego ocenia plan ochrony kapitału i zatwierdza ten plan jeżeli uzna, że jego wdrożenie pozwoli utrzymać lub pozyskać wystarczający kapitał, aby umożliwić instytucji spełnienie jej wymogu połączonego bufora w terminach określonych przez Komisję. Komisja Nadzoru Finansowego może żądać uzupełnienia planu ochrony kapitału o informacje, które uzna za niezbędne do należytego dokonania jego oceny.

3. Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie otrzyma takiego planu w terminie, o którym mowa w art. 60, albo nie zatwierdzi planu ochrony kapitału, w drodze decyzji, zobowiązuje instytucję do podwyższenia funduszy własnych, w terminach określonych przez Komisję, do poziomu niezbędnego do ostrożnego i stabilnego funkcjonowania instytucji.

Rozdział 11

Sankcje administracyjne za naruszenie przepisów

Art. 62. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez instytucję art. 19 ust. 1, art. 21 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 38 ust. 1, art. 47, art. 55 ust. 1, art. 56 ust. 1 lub art. 61 ust. 3, Komisja Nadzoru Finansowego może:

- 1) wystąpić do właściwego organu instytucji z wnioskiem o odwołanie prezesa, wiceprezesa lub innego członka zarządu instytucji bezpośrednio odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości;
- 2) w drodze decyzji:
 - a) zawiesić w czynnościach członków zarządu, o których mowa w pkt 1, do czasu podjęcia uchwały w sprawie wniosku o ich odwołanie przez radę nadzorczą na najbliższym posiedzeniu; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji za instytucję w zakresie jej praw i obowiązków majątkowych,
 - b) ograniczyć zakres działalności instytucji lub jej jednostek organizacyjnych, lub zmniejszyć sieć tych jednostek,
 - c) nałożyć na instytucję karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej instytucji,
 - d) nałożyć na osobę fizyczną, o której mowa w pkt 1, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 20 000 000 zł,
 - e) uchylić zezwolenie na utworzenie instytucji i podjąć decyzję o jej likwidacji albo cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności przez instytucję.

2. Komisja Nadzoru Finansowego odprowadza na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego kwoty wyegzekwowane z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. c i d, nałożonych na instytucję prowadzącą działalność bankową lub na osobę fizyczną, o której mowa w pkt 1, będącej członkiem zarządu tej instytucji.

3. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. c i d, podlega egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

4. W przypadku zastosowania wobec instytucji prowadzącej działalność bankową sankcji, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. e, przepisy art. 147 ust. 3 i art. 153–156 ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

Rozdział 12

Instrumenty nadzoru makroostrożnościowego wynikające z art. 458 rozporządzenia 575/2013

Art. 63. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do instytucji, środki, o których mowa w art. 458 ust. 2 lit. d, ust. 5 i 10 rozporządzenia 575/2013, biorąc pod uwagę rekomendacje Komitetu w tym zakresie oraz wzrost ryzyka systemowego w systemie finansowym, które może mieć negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 64. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 458 ust. 5 rozporządzenia 575/2013, instytucja prowadząca działalność w innym państwie członkowskim, w formie oddziału, stosuje środki określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, środki, o których mowa w art. 458 rozporządzenia 575/2013, ustalone w innym państwie członkowskim, wobec oddziałów instytucji zlokalizowanych w tym państwie, biorąc pod uwagę rekomendację Komitetu dotyczącą uznania wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego, ustalonego w innym państwie członkowskim niż Rzeczpospolita Polska dla tego państwa oraz zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego skierowane do Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczące uznania wskaźnika bufora systemowego ustalonego w innym państwie członkowskim.

Rozdział 13

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 65. W ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1866) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 38:

a) po ust. 4b dodaje się ust. 4c w brzmieniu:

„4c. Fundusz przekazuje Komitetowi Stabilności Finansowej informacje niezbędne do prawidłowej realizacji zadań tego Komitetu, w tym dotyczące

poszczególnych podmiotów objętych systemem gwarantowania, podlegające ochronie na podstawie odrębnych przepisów.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przedmiot, zakres, tryb i terminy przekazywania informacji, o których mowa w ust. 4, 4a i 4c, określają odrębne porozumienia zawarte między Funduszem a Prezesem NBP, ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, Komitetem Stabilności Finansowej i Prezesem Najwyższej Izby Kontroli, a także umowa o współpracy oraz o wymianie informacji między Funduszem a Komisją Nadzoru Finansowego, o której mowa w art. 17 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 614).”;

2) w art. 38a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Informacje określone w ust. 1 nie mogą być udostępniane przez Fundusz innym podmiotom, z zastrzeżeniem art. 38 ust. 4, 4a i 4c.”.

Art. 66. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908 i 1036) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 2:

a) pkt 6a otrzymuje brzmienie:

„6a) działanie na rzecz stabilności systemu finansowego w zakresie instytucji finansowej w rozumieniu art. 4 pkt 4 ustawy z dnia ... o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowy (Dz. U. poz. ...);”,

b) po pkt 6a dodaje się pkt 6b w brzmieniu:

„6b) działanie na rzecz wyeliminowania lub ograniczania ryzyka systemowego, o którym mowa w art. 4 pkt 15 ustawy z dnia ... o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym;”;

2) w art. 23:

a) w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) przekazują NBP, na jego żądanie, dane niezbędne do analiz ryzyka systemowego.”,

b) ust. 2c otrzymuje brzmienie:

„2c. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP i Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego określa, w drodze rozporządzenia, sposób, szczegółowy zakres i terminy przekazywania przez podmioty, o których mowa w ust. 2, innych niż banki, danych niezbędnych do ustalania polityki pieniężnej, okresowych ocen sytuacji pieniężnej państwa oraz analiz ryzyka systemowego, uwzględniając pozycję, udział w rynku finansowym oraz znaczenie dla analizy zjawisk monetarnych działalności tych podmiotów oraz kierując się potrzebą zapewnienia NBP dostępu do informacji niezbędnych do wykonywania jego obowiązków wynikających z ustawy oraz zadań wynikających z uczestnictwa w Europejskim Systemie Banków Centralnych i Europejskiej Radzie do spraw Ryzyka Systemowego.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych oraz spółka, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu swoich zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1–6 lub ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94 i 586 oraz z 2015 r. poz. 73), izby rozliczeniowe oraz izby rozrachunkowe, o których mowa w art. 68a tej ustawy, a także kontrahent centralny (CCP) w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, z późn. zm.), przekazują, na żądanie Prezesa NBP, informacje niezbędne do wykonywania zadań, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 6a i 6b, dotyczące uczestników w rozumieniu art. 45a tej ustawy, służące dokonywaniu oceny sytuacji finansowej tych uczestników oraz stabilności systemu finansowego i ryzyka systemu finansowego.”,

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Zestawienia statystyczne, opracowania i oceny zawierające dane indywidualne, o których mowa w ust. 2, 2a, 3 i 3a, umożliwiające powiązanie ich z konkretnym podmiotem lub zidentyfikowanie konkretnego podmiotu, w szczególności jeżeli do sporządzenia zestawienia, opracowania i oceny wykorzystano dane dotyczące mniej niż trzech podmiotów lub gdy udział danych

dotyczących jednego podmiotu, wykorzystanych w zestawieniu, opracowaniu lub ocenie jest większy niż trzy czwarte całości – nie mogą być udostępniane osobom trzecim.”,

- e) w ust. 7 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Dane indywidualne, o których mowa w ust. 2, 2a, 3 i 3a, oraz zestawienia statystyczne, opracowania i oceny, o których mowa w ust. 6, NBP udostępnia:”,
- f) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:
„8a. Dane indywidualne, o których mowa w ust. 3 i 3a, oraz zestawienia statystyczne, opracowania i oceny, o których mowa w ust. 6, NBP udostępnia Komitetowi Stabilności Finansowej, o którym mowa w ustawie z dnia ... o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, w zakresie niezbędnym dla realizacji zadań Komitetu.”,
- g) ust. 9 otrzymuje brzmienie:
„9. Przepisy ust. 8 i 8a stosuje się odpowiednio do danych zawierających informacje objęte ochroną na podstawie odrębnych ustaw, w tym informacji objętych tajemnicą bankową.”;

- 3) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

NBP a Komitet Stabilności Finansowej

Art. 30a. NBP udostępnia Komitetowi Stabilności Finansowej:

- 1) informacje i dane, w tym chronione na podstawie odrębnych ustaw, niezbędne do oceny ryzyka systemowego;
- 2) analizy, opracowania i opinie dotyczące oceny ryzyka systemowego, stabilności finansowej i nierównowag makroekonomicznych, w tym cykliczne raporty NBP o stabilności systemu finansowego oraz raporty o nierównowagach makroekonomicznych;
- 3) informacje o działaniach podejmowanych przez właściwe podmioty, o których mowa w art. 4 pkt 22 ustawy z dnia o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym związanych z realizacją rekomendacji Komitetu Stabilności Finansowej;

- 4) informacje o konsultacjach z Komisją Europejską, Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego, Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego oraz organami nadzoru makroostrożnościowego z innych zainteresowanych państw członkowskich, o których mowa w art. 4 pkt 9 ustawy z dnia o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, oraz opiniach wydanych przez te podmioty, dotyczących działań Komitetu.

Art. 30b. NBP zapewnia obsługę Komitetu Stabilności Finansowej, w zakresie realizacji zadań określonych w art. 5 ustawy z dnia ... o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, w szczególności:

- 1) organizuje posiedzenia Komitetu Stabilności Finansowej i prowadzi jego sekretariat;
 - 2) przygotowuje projekty uchwał Komitetu.”;
- 4) w art. 54 w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) uchwały Komitetu Stabilności Finansowej, o których mowa w art. 12 ust. 5 ustawy z dnia ... o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.”.

Art. 67. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128 i 559) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 10a w ust. 4 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) udzielenie informacji Komitetowi Stabilności Finansowej;”;
- 2) w art. 137 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. W przypadku gdy rekomendacje, o których mowa w ust. 1 pkt 5, odnoszą się do spraw mogących dotyczyć nadzoru makroostrożnościowego, o którym mowa w ustawie z dnia ... o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. poz. ...), Komisja Nadzoru Finansowego wydaje takie rekomendacje po zasięgnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej.”.

Rozdział 14

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 68. Zidentyfikowane globalne instytucje o znaczeniu systemowym utrzymują:

- 1) 25% bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym w 2016 r.;
- 2) 50% bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym w 2017 r.;
- 3) 75% bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym w 2018 r.;
- 4) 100% bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym od 2019 r.

Art. 69. Komitet Stabilności Finansowej działający na podstawie ustawy, o której mowa w art. 72, staje się z Komitetem Stabilności Finansowej w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 70. Wskaźnik bufora antycyklicznego, o którym mowa w art. 24 ust. 1, wynosi 0% w okresie do dnia poprzedzającego dzień, od którego instytucja będzie obowiązana stosować wskaźnik określony w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 3.

Art. 71. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 23 ust. 2c ustawy zmienianej w art. 66 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 23 ust. 2c ustawy zmienianej w art. 66, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez dwanaście miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 72. Traci moc ustawa z dnia 7 listopada 2008 r. o Komitecie Stabilności Finansowej (Dz. U. Nr 209, poz. 1317 oraz z 2013 r. poz. 1012).

Art. 73. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 19–46, art. 55–62, art. 68 i art. 70, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

UZASADNIENIE

I. Część ogólna

Ostatni kryzys finansowy w Unii Europejskiej ujawnił istnienie luk regulacyjnych związanych z rynkiem finansowym. Okazało się, że tradycyjne podejście do nadzoru finansowego (nadzór mikroostrożnościowy) jest niewystarczające. Doświadczenia kryzysu finansowego pokazały, że skoncentrowany na indywidualnych podmiotach nadzór mikroostrożnościowy pomijał efekt, jaki na system finansowy i jego stabilność wywierają zbiorowe działania pojedynczych instytucji. Dlatego też w Unii Europejskiej podjęto decyzję o wzmocnieniu ram nadzorczych nad systemem finansowym przez utworzenie instytucji polityki makroostrożnościowej, służących ograniczaniu ryzyka systemowego, a w konsekwencji zmniejszaniu potencjalnych skutków kryzysów finansowych dla gospodarki. W tym celu zostały wprowadzone regulacje tworzące unijny nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym. Została utworzona Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego, która jest odpowiedzialna za sprawowanie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym Unii Europejskiej (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego). Dokonuje ona identyfikacji ryzyk systemowych, a w razie potrzeby wydaje ostrzeżenia i zalecenia. W dniu 16 stycznia 2012 r. Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego opublikowała Zalecenie w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych skierowane do Państw Członkowskich (zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych (ERRS/2011/3)).

Polityka makroostrożnościowa jest nowym zagadnieniem. Jednakże niektóre kraje wdrożyły już konkretne rozwiązania w zakresie organizacji polityki makroostrożnościowej, a inne są w trakcie prac legislacyjnych nad ich wprowadzeniem. Z dotychczasowych doświadczeń wynika, że wyłaniają się dwa główne modele organizacji polityki makroostrożnościowej:

- 1) powierzenie mandatu w zakresie prowadzenia polityki makroostrożnościowej jednej instytucji, z reguły bankowi centralnemu (np. Belgia, Czechy, Grecja, Irlandia, Holandia, Malta, Litwa, Węgry);
- 2) powierzenie mandatu w zakresie prowadzenia polityki makroostrożnościowej organowi kolegialnemu złożonemu z przedstawicieli krajowych organów wchodzących w skład sieci

bezpieczeństwa finansowego (np. Dania, Francja, Niemcy, Słowenia, Szwecja, Rumunia, Wielka Brytania).

W przypadku gdy za prowadzenie polityki makroostrożnościowej odpowiedzialny jest organ kolegialny, zwykle bank centralny pełni wiodącą rolę, co wyraża się w przyznaniu funkcji przewodniczącego prezesowi banku centralnego (Dania, Słowenia, Szwecja, Rumunia, Wielka Brytania), a także powierzeniu funkcji zaplecza analitycznego oraz zadań związanych z obsługą sekretariatu organu kolegiального bankowi centralnemu (np. Dania, Słowenia, Wielka Brytania).

Z przeprowadzonej w 2012 r. przez ERRS wstępnej oceny realizacji *Zalecenia* wynika, że wszystkie kraje podjęły działania zmierzające do spełnienia rekomendacji. W swoim sprawozdaniu częściowym również Polska wskazała, że podjęła odpowiednie prace mające na celu implementację zalecanych przez ERRS środków.

Polska skorzystała ze wsparcia merytorycznego i doświadczenia Międzynarodowego Funduszu Walutowego, który w ramach misji technicznej sformułował szereg rekomendacji dotyczących utworzenia w Polsce takiego nadzoru. Uwzględniając rekomendacje misji technicznej Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego oraz dotychczasowe doświadczenia innych państw, przedłożony projekt ustawy wprowadza do prawa polskiego formalne ramy organizacji polityki makroostrożnościowej i powołuje Komitet Stabilności Finansowej (zwany dalej „Komitetem”) jako organ odpowiedzialny za nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym. W wyniku rozwiązań zaproponowanych w projekcie ustawy wzmocniona zostanie stabilność systemu finansowego, a prawdopodobieństwo wystąpienia kryzysu finansowego ograniczone. Wprowadzenie krajowego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym będzie zatem korzystne dla wszystkich uczestników rynku.

Rozwiązania przewidziane w projekcie ustawy stanowią implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (tzw. CRD IV) w zakresie przepisów dotyczących buforów kapitałowych (art. 128–142 dyrektywy CRD IV).

Ustanawiany Komitet będzie także odpowiedzialny za realizację zadań dotyczących

zarządzania kryzysowego w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia dla stabilności finansowej. Dlatego też, projektowana ustawa przejmuje także przepisy funkcjonującej obecnie ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o Komitecie Stabilności Finansowej. Ustawa o Komitecie Stabilności Finansowej zostanie następnie uchylona przepisami projektowanej ustawy.

II. Część szczegółowa

Zasadnicze ramy koncepcyjne projektu przewidują, że nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym oraz kwestie związane z zarządzaniem kryzysowym będą sprawowane przez ciało kolegialne, tj. Komitet (**art. 3** ustawy). Zgodnie z **art. 1** ustawy, nadzór makroostrożnościowy obejmuje identyfikację, ocenę i monitorowanie ryzyka systemowego powstającego w systemie finansowym lub jego otoczeniu oraz działanie na rzecz wyeliminowania lub ograniczania tego ryzyka z wykorzystaniem instrumentów makroostrożnościowych. Natomiast celem nadzoru makroostrożnościowego jest w szczególności wzmocnienie odporności systemu finansowego na wypadek materializacji ryzyka systemowego, w tym wspieranie długookresowego, zrównoważonego wzrostu gospodarczego kraju. Przez ryzyko systemowe rozumie się ryzyko zakłócenia w funkcjonowaniu krajowego systemu finansowego, które w razie jego urzeczywistnienia zaburza działanie systemu finansowego i gospodarki narodowej, jako całości (**art. 4 pkt 15** ustawy). Ryzyko systemowe może materializować się także w otoczeniu systemu finansowego, m.in. w przypadku gdy kryzys w sektorze budowlanym, energetycznym czy na rynku pracy przekłada się na trudności w prawidłowym funkcjonowaniu systemu finansowego, np. nieoczekiwaną zmianą w dynamice akcji kredytowej. W takim przypadku ryzyko systemowe nie jest inicjowane przez wydarzenia w samym systemie finansowym, ale w sektorach funkcjonujących obok niego. Natomiast, zarządzanie kryzysowe w systemie finansowym obejmuje działanie na rzecz utrzymania lub przywrócenia stabilności systemu finansowego w przypadku bezpośredniego zagrożenia tej stabilności, a celem takiego działania jest w szczególności efektywna współpraca członków Komitetu Stabilności Finansowej, w tym koordynacja działań podmiotów reprezentowanych przez tych członków, na rzecz utrzymania lub przywrócenia stabilności systemu finansowego oraz wymiana informacji, opinii i ocen. (**art. 2** ustawy).

Dla zapewnienia stabilności systemu finansowego konieczne jest poddanie nadzorowi makroostrożnościowemu systemu finansowego jako całości ze względu na fakt, że źródłem

ryzyka naruszenia stabilności finansowej może być cały system finansowy, a nie tylko pojedyncze podmioty funkcjonujące w jego ramach (przede wszystkim podmioty nadzorowane przez Komisję Nadzoru Finansowego). W związku z powyższym projekt ustawy definiuje system finansowy szeroko – jako wszystkie instytucje finansowe, rynki, produkty i infrastruktury rynkowe, odwołując do definicji zawartej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz. Urz. UE L 331, z 15.12.2010, str. 1) – **art. 4 pkt 16** ustawy. W projekcie ustawy zdefiniowano także instytucję finansową (**art. 4 pkt 4** ustawy), w celu rozróżnienia od definicji instytucji (**art. 4 pkt 3** ustawy) odnoszącej się do przepisów regulujących funkcjonowanie buforów kapitałowych. Ponadto należy wskazać, że definicja instytucji nie obejmuje swoim zakresem Banku Gospodarstwa Krajowego oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w związku z faktem, że dyrektywa CRD IV wyłącza wprost jej stosowanie w stosunku do Banku Gospodarstwa Krajowego oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (art. 2 ust. 5 pkt 18 dyrektywy CRD IV). Definicji instytucji finansowej nie należy utożsamiać z definicją instytucji finansowej funkcjonującej w rozporządzeniu w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, (rozporządzenie 575/2013), gdyż nie jest ona stosowana w kontekście przedmiotowego rozporządzenia.

W przypadku zidentyfikowania ryzyka systemowego Komitet będzie podejmować odpowiednie działania mające na celu ograniczenie prawdopodobieństwa jego materializacji lub jego potencjalnych skutków. Proponuje się, aby Komitet, w zakresie działań związanych z realizacją celu nadzoru makroostrożnościowego posiadał uprawnienia do prezentowania stanowisk oraz wydawania rekomendacji (**art. 5 pkt 1** ustawy). W przypadku zidentyfikowania przez Komitet czynników ryzyka systemowego będzie on mógł wydać stanowisko skierowane do właściwych podmiotów, a także do podmiotów tworzących system finansowy lub jego część, w tym zarządzających produktami lub wykorzystujących infrastruktury rynkowe (**art. 17** ustawy). Komitet będzie także mógł przedstawiać rekomendacje, w których może wskazać na konieczność podjęcia działań służących optymalnemu zarządzaniu ryzykiem systemowym (**art. 18 ust. 1** ustawy). Adresatami rekomendacji będzie Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Minister Finansów oraz Narodowy Bank Polski, w zakresie działań mogących służyć

ograniczeniu ryzyka systemowego. Rekomendacje mają charakter niewiążący prawnie, z tym że proponuje się, aby właściwe organy odpowiednio ustosunkowały się do treści rekomendacji (**art. 18 ust. 3** ustawy).

Ponadto przewidziano przyznanie Komitetowi kompetencji w zakresie identyfikacji instytucji finansowych stwarzających istotne ryzyko dla systemu finansowego (**art. 5 pkt 2** ustawy). Za istotne ryzyko należy uważać ryzyko funkcjonowania instytucji finansowej, które będzie negatywnie oddziaływać na inne instytucje funkcjonujące w systemie finansowym lub na stabilność systemu finansowego jako całości.

Proponuje się, aby do zadań Komitetu z zakresu nadzoru makroostrożnościowego należała także współpraca z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego, innymi organami UE, organami nadzoru makroostrożnościowego z innych krajów oraz instytucjami międzynarodowymi (**art. 5 pkt 3** ustawy). Poza tym Komitet, w celu realizacji zadań wynikających z zarządzania kryzysowego może także zawierać porozumienia na rzecz wzmocnienia stabilności finansowej z instytucjami realizującymi podobne zadania w państwach członkowskich UE i Europejskiego Obszaru Gospodarczego, z bankami centralnymi wchodzącymi w skład Europejskiego Systemu Banków Centralnych, w tym Europejskim Bankiem Centralnym oraz ministrami finansów i organami nadzoru nad rynkiem finansowym w państwach członkowskich UE i Europejskiego Obszaru Gospodarczego (**art. 16** ustawy).

Do zadań z zakresu zarządzania kryzysowego w systemie finansowym zaliczono trzy istotne kompetencje, które dotychczas funkcjonowały w ramach ustawy o KSF, tj. opracowywanie i przyjmowanie procedur współdziałania na wypadek wystąpienia bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego, koordynowanie działań członków Komitetu w przypadku bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego lub zidentyfikowania zagrożonej instytucji finansowej, której obecna lub prognozowana sytuacja finansowa może stanowić zagrożenie dla dalszego funkcjonowania tej instytucji oraz zapewnienie właściwego obiegu informacji pomiędzy członkami Komitetu służących realizacji jego zadań (**art. 6 ust. 1** ustawy). Należy podkreślić, że identyfikacja zagrożonej instytucji finansowej może odbyć się nie tylko w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego, ale także, kiedy dalsze funkcjonowanie instytucji finansowej może wywoływać bezpośrednie zagrożenie dla stabilności systemu finansowego.

Komitet będzie składał się z 4 członków (**art. 7 ust. 1** ustawy). Członkami Komitetu będą: Prezes Narodowego Banku Polskiego, Minister Finansów, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego oraz Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Pomimo że BFG nie jest państwową osobą prawną ani jednostką sektora finansów publicznych, to instytucja ta wraz ze swoimi zadaniami w zakresie gwarantowania depozytów, stanowi istotne ogniwo w sieci bezpieczeństwa systemu finansowego. Dodatkowo planuje się, aby BFG zgodnie z projektowaną nową ustawą o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, był organem tzw. przymusowej restrukturyzacji banków. Przewodniczący Komitetu będzie wyznaczany w zależności od tematyki spotkania. Przewodniczącym posiedzeń dotyczących realizacji zadań z zakresu nadzoru makroostrożnościowego będzie Prezes Narodowego Banku Polskiego, natomiast przewodniczącym posiedzeń z zakresu zarządzania kryzysowego będzie Minister Finansów (**art. 7 ust. 2** ustawy).

Kolegialny kształt Komitetu jest podyktowany przede wszystkim chęcią włączenia w działania makronadzorcze wszystkich instytucji wchodzących w skład sieci bezpieczeństwa finansowego. Każda z tych instytucji wpływa na funkcjonowanie systemu finansowego na różnych płaszczyznach, dlatego też dzięki uczestniczeniu w posiedzeniach Komitetu przedstawiciele każdej z instytucji będzie możliwe kompleksowe rozwiązywanie problemów występujących na rynkach finansowych. Poprzez takie ukształtowanie składu Komitetu efektywność podejmowanych decyzji będzie wysoka, co wpłynie na stabilność systemu finansowego.

Innym możliwym wariantem utworzenia organu makroostrożnościowego było powierzenie tej roli jednemu podmiotowi, tj. bankowi centralnemu. Takie rozwiązanie występuje jednak najczęściej w sytuacji, kiedy bank centralny sprawuje także funkcję nadzorca mikro nad systemem finansowym. Taki system funkcjonuje m.in. w Czechach czy Irlandii. Ponieważ w Polsce nadzór mikroostrożnościowy nad systemem finansowym został wyodrębniony z banku centralnego, zdecydowano się na zastosowanie kolegialnego kształtu Komitetu. Dodatkowo, powierzenie nadzoru makroostrożnościowego organowi kolegialnemu pozwoli na zwiększenie niezależności oraz pewności odpowiedniego rozdzielenia polityki makroostrożnościowej i polityki monetarnej prowadzonej przez bank centralny, co pomoże zapobiegać ewentualnym konfliktom interesów obu polityk.¹⁾

¹⁾ Erlend W. Nier, Jacek Osiński, Luis I. Jácome, and Pamela Madrid, *Institutional Models for Macroprudential*

Członkowie Komitetu uczestniczą w posiedzeniach Komitetu osobiście lub w przypadku gdy nie jest możliwy osobisty udział w posiedzeniu Przewodniczącego Komitetu lub innego członka Komitetu wyznaczają oni swojego przedstawiciela, któremu podczas posiedzenia przysługują uprawnienia odpowiednio reprezentowanego Przewodniczącego lub członka Komitetu (**art. 7 ust. 3** ustawy). Do wyznaczania zastępców stosuje się wewnętrzne regulacje każdej z instytucji.

Projekt ustawy określa także zasady uczestnictwa w posiedzeniach Komitetu, w tym zasady zastępstwa oraz zasady zwoływania posiedzeń (**art. 7–8** ustawy).

Zdecydowano się na realizację zalecenia ERRS, które rekomenduje zapewnienie ponoszenia przez organ makroostrożnościowy odpowiedzialności przed parlamentem krajowym. Jednakże, ze względu na charakter podmiotów wchodzących w skład Komitetu zdecydowano się na odzwierciedlenie tego zalecenia poprzez wprowadzenie przepisów nakładających na Przewodniczącego Komitetu obowiązek przedstawiania Sejmowi informacji rocznej o działalności Komitetu z realizacji zadań z zakresu nadzoru makroostrożnościowego, w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po roku, którego dotyczy informacja (**art. 9 ust. 2** ustawy).

Komitet został upoważniony do tworzenia grup roboczych, w skład których mogą wchodzić pracownicy NBP, urzędu obsługującego Ministra Finansów, UKNF oraz BFG, a także inne osoby posiadające odpowiednie doświadczenie w zakresie zagadnień objętych zadaniami Komitetu (**art. 10**).

Funkcje związane z obsługą Komitetu zostaną powierzone NBP oraz urzędowi obsługującemu Ministra Finansów (**art. 11 ust. 1** ustawy). Wiodąca rola NBP w Komitecie, w posiedzeniach dotyczących nadzoru makroostrożnościowego, gwarantuje na poziomie krajowym spójność z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego, w której kluczową rolę odgrywają krajowe banki centralne. Natomiast, w zakresie realizacji zadań z zakresu zarządzania kryzysowego, obsługę posiedzeń oraz przygotowywanie protokołów zapewni urząd obsługujący Ministra Finansów.

W projekcie określono także sposób przyjmowania regulaminu Komitetu określający sposób i tryb jego działania. Komitet będzie przyjmował regulamin w głosowaniu jawnym, jednomyślnie, w obecności wszystkich członków Komitetu (**art. 11 ust. 2** ustawy).

W projekcie wprowadzony został dwojaki sposób podejmowania uchwał przez Komitet. Uchwały w celu realizacji zadań polityki makroostrożnościowej będą podejmowane w głosowaniu jawnym, większością głosów, przy obecności co najmniej trzech członków Komitetu, w tym Przewodniczącego Komitetu. W przypadku równej liczby głosów rozstrzygać będzie głos Przewodniczącego Komitetu (**art. 12 ust. 2** ustawy). Natomiast, uchwały w celu realizacji zadań związanych z zarządzaniem kryzysowym w systemie finansowym podejmowane będą jednomyślnie (**art. 12 ust. 3** ustawy). Wprowadzone rozróżnienie w sposobie głosowania wynika z charakteru polityki makroostrożnościowej i zarządzania kryzysowego. Polityka makroostrożnościowa w znacznym stopniu opiera się na predykcji, w związku z tym osiągnięcie konsensusu wśród niezależnych członków byłoby utrudnione, dlatego też zdecydowano się na wprowadzenie w projekcie systemu głosowania większością kwalifikowaną. Natomiast, w przypadku zarządzania kryzysowego uchwały podejmowane są jednomyślnie. Wprowadzone rozwiązanie funkcjonuje także obecnie w ustawie o Komitecie Stabilności Finansowej, pozwala na podjęcie rozstrzygnięć istotnych dla stabilności systemu finansowego popieranych przez wszystkie instytucje sieci bezpieczeństwa, co jednocześnie wzmacnia oddziaływanie podjętych uchwał.

Projektowana ustawa wprowadza także regulację zapewniającą, iż informacje publikowane przez Komitet nie stanowią podstawy roszczeń ani zobowiązań osób trzecich wobec Skarbu Państwa, Narodowego Banku Polskiego oraz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (**art. 13 ust. 1** ustawy). W przepisie tym zdecydowano się nie wymieniać *explicite* Komisji Nadzoru Finansowego. W uzasadnieniu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 czerwca 2011 r. stwierdzono, iż *Komisja Nadzoru Finansowego jest szczególnym organem administracji publicznej – państwowej, ale usytuowanym poza strukturą administracji rządowej*. Natomiast art. 417 k.c. § 1 stanowi, że *za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa*. W związku z powyższym należy wnioskować, że za ewentualne niezgodne z prawem działania KNF odpowiada Skarb Państwa.

Proponuje się także, aby osoby wykonujące czynności związane z nadzorem makroostrożnościowym oraz zarządzaniem kryzysowym nie ponosiły odpowiedzialności za szkodę wynikłą ze zgodnego z przepisami ustawy działania lub zaniechania, które powstało w związku z realizacją zadań Komitetu (**art. 13 ust. 2** ustawy). Przepisy te są istotne dla

prawidłowego funkcjonowania organu makroostrożnościowego oraz zarządzania kryzysowego. Nadzór makroostrożnościowy będzie funkcjonował w warunkach niepewności i często niedostatecznego zakresu informacji. W przypadku braku w projekcie ustawy takiego przepisu, organ nadzoru nie byłby zdolny do wprowadzania prognoz czy kierowania odpowiednich stanowisk do podmiotów tworzących system finansowy lub jego część.

Proponowane przepisy dotyczące gromadzenia oraz wymiany informacji i danych są niezbędne do prawidłowego funkcjonowania Komitetu (**rozdział 3** ustawy). W projekcie przewidziano także wprowadzenie obowiązku nieujawniania informacji, który dotyczyć będzie zarówno członków Komitetu jak i osób upoważnionych do dostępu do informacji chronionych.

Ustawa, jak już wspomniano, w zakresie swojej regulacji wdraża niektóre przepisy dyrektywy CRD IV, a ponadto służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji i firm inwestycyjnych zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2013 (tzw. rozporządzenie CRR).

Do instrumentów makroostrożnościowych należy także możliwość określania współczynników buforów kapitałowych oraz terminów ich obowiązywania.

Instytucje zostały zobowiązane do utrzymywania bufora zabezpieczającego (**rozdział 5** ustawy) w celu zwiększenia ich zdolności do absorbowania strat w okresie napięć rynkowych. Bufor ten o wartości 2,5% aktywów ważonych ryzykiem będzie się składał z kapitału najwyższej jakości – w tym zakresie przepis **art. 19 ust. 1** dokonuje implementacji art. 128 pkt 1 oraz art. 129 ust. 1 dyrektywy CRD IV. Ponadto przepis **art. 19 ust. 2** stanowi, że dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier I, utrzymywana na potrzeby bufora zabezpieczającego, nie może być jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez instytucje innych wymogów nałożonych rozporządzeniem 575/2013 oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego (implementacja art. 129 ust. 5 dyrektywy CRD IV).

Jednocześnie ustawodawca zdecydował się na wyłączenie małych i średnich firm inwestycyjnych z obowiązku utrzymywania bufora zabezpieczającego – w tym zakresie przepisy **art. 20 ust. 1** i **art. 20 ust. 2** dokonują implementacji art. 129 ust. 2 – 4 dyrektywy CRD IV.

Bufor antycykliczny (**rozdział 6** ustawy) ma na celu ograniczanie ryzyka systemowego wynikającego z nadmiernej podaży kredytów związanej z cyklem koniunkturalnym.

Dodatkowy kapitał w postaci bufora antycyklicznego jest gromadzony przez banki w okresie wzrostu gospodarczego i ma na celu osłabienie ekspansji kredytowej banków i w efekcie wygładzenie cyklu wahań koniunktury. W okresie spowolnienia gospodarczego banki będą zwolnione z wymogu utrzymywania antycyklicznego bufora kapitałowego, a dodatkowy kapitał zakumulowany przez nie w okresie wzrostu będzie mógł być wykorzystany. Wskaźnik bufora antycyklicznego może przyjmować co do zasady wartości z przedziału 0–2,5% – **art. 24 ust. 1** – (w uzasadnionych przypadkach wskaźnik bufora antycyklicznego może przekraczać 2,5 %) wartości aktywów ważonych ryzykiem i tworzony jest z kapitału najwyższej jakości. Wskaźnik bufora antycyklicznego będzie określany przez Ministra Finansów w drodze rozporządzenia, biorąc pod uwagę rekomendację Komitetu.

Przepis **art. 21 ust. 1** wprowadza definicję bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji, wskazując, że jest to kwota kapitału podstawowego Tier I pomnożona przez średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego (art. 128 pkt 2 CRD IV), a **art. 21 ust. 2** stanowi, że instytucja utrzymuje ten bufor na zasadzie indywidualnej i skonsolidowanej (art. 130 ust. 1 CRD IV). Ponadto przepis **art. 21 ust. 3** stanowi, że dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier I, utrzymywana na potrzeby bufora antycyklicznego, nie może być jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez instytucje innych wymogów nałożonych rozporządzeniem 575/2013, wymogów na potrzeby utrzymywania bufora zabezpieczającego oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego (implementacja art. 130 ust. 5 dyrektywy CRD IV). Jednocześnie przepis **art. 21 ust. 4 i 5** poprzez wprowadzenie zapisów w jaki sposób oblicza się średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego implementuje art. 140 ust. 1 i 4 dyrektywy CRD IV.

Ustawodawca zdecydował się na wyłączenie małych i średnich firm inwestycyjnych z obowiązku utrzymywania, w tym przypadku, bufora antycyklicznego. Przedmiotowe wyłączenie pozwala rozwijać się małym i średnim firmom inwestycyjnym, bez nakładania na nie obowiązków, które mogłyby poważnie zakłócić ich funkcjonowanie i rozwój. Ponadto ze względu na skalę działalności (w tym obroty finansowe), którą dopuszcza prawo dla podmiotów podlegających wyłączeniu, nie zachodzi obawa, że ewentualne problemy małej czy średniej firmy inwestycyjnej przedmiotowe zwolnienie mogłoby zagrozić stabilności polskiego systemu finansowego – w tym zakresie przepis **art. 22** dokonuje implementacji art. 130 ust. 2 – 4 dyrektywy CRD IV. Jednocześnie zgodnie z art. 136 ust. 1 dyrektywy CRD IV bufor antycykliczny nakładany jest w oparciu o wskaźnik wzrostu akcji kredytowej w

stosunku do PKB. Mając na uwadze, że w Polsce firmy inwestycyjne nie prowadzą akcji kredytowej, zdecydowano się na wyłączenie małych i średnich firm inwestycyjnych spod obowiązku utrzymywania bufora antycyklicznego.

Jednocześnie dyrektywa (art. 136 ust. 2 CRD IV) przewiduje obowiązek obliczania co kwartał wartość odniesienia wskaźnika bufora antycyklicznego, która stanowi zmienną, odzwierciedlającą cykl kredytowy i ryzyko związane z nadmiernym wzrostem akcji kredytowej w gospodarce narodowej, z uwzględnieniem specyfiki polskiej gospodarki i jej systemu finansowego. Ustawodawca zdecydował powierzyć ten obowiązek Komitetowi (**art. 23**).

Przepis **art. 24 ust. 3** dokonuje implementacji art. 136 ust. 5 dyrektywy CRD IV i stanowi delegację dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania rozporządzenia, którym ustalać się będzie, między innymi, wartość wskaźnika bufora antycyklicznego. Projekt ustawy doprecyzowuje sposób wyliczania terminu, od którego instytucje stosują wskaźnik bufora antycyklicznego na potrzeby wyliczania własnych wymogów kapitałowych (sytuacja przy podwyższaniu wskaźnika). Dyrektywa w art. 136 ust. 6 przewiduje także przypadek, gdy wskaźnik jest obniżany – wówczas prawodawca unijny nakazuje wskazanie przewidywanego okresu, w którym nie przewiduje się wzrostu wskaźnika. Ze względu na przyjętą konstrukcję prawną wprowadzenia wskaźników bufora do polskiego porządku prawnego – poprzez rozporządzenia – realizacja postulatu wyrażonego w art. 136 ust. 6 CRD IV nastąpić może jedynie w uzasadnieniu do wydawanego rozporządzenia. Ponadto zgodnie z dyrektywą (art. 136 ust. 3 CRD IV) dokonuje się kwartalnych ocen adekwatności wysokości wskaźnika bufora antycyklicznego (**art. 24 ust. 2**).

Przepis **art. 25** wprowadza obowiązek zamieszczania przez Komitet co kwartał informacji o wskaźniku bufora antycyklicznego na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego (art. 136 ust. 7 CRD IV).

Przepis **art. 26** stanowi, że, o ile minister właściwy do spraw instytucji finansowych nie określi innej wysokości wskaźnika, instytucje stosują do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska lub państwa trzeciego na poziomie ustalonym przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego tego państwa członkowskiego lub

tego państwa trzeciego, jeżeli ten wskaźnik został ustalony na poziomie do 2,5%. Należy mieć na uwadze, że norma wyrażona tym artykułem ma charakter zasady ogólnej. Niemniej jednak może zdarzyć się, co przewidują przepisy ustawy, że wskaźnik bufora antycyklicznego wyniesie ponad 2,5%.

Przepis **art. 27** określa zasady stosowania przez instytucje wskaźnika do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji w przypadku gdy wynosi on powyżej 2,5% (art. 137 ust. 1 i 140 dyrektywy CRD IV).

Przepis **art. 28** wprowadza obowiązek zamieszczania przez Komitet na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego informacji o wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego oraz państwie, do którego ma on zastosowanie (implementacja art. 137 ust. 2 dyrektywy CRD IV).

Przepis **art. 29** reguluje sytuację, w której organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego nie ustalił lub nie opublikował wskaźnika bufora antycyklicznego dla tego państwa trzeciego, a w tym państwie co najmniej jedna instytucja posiada ekspozycje kredytowe. W takiej sytuacji instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik bufora antycyklicznego określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw instytucji finansowych dokonuje implementacji (art. 139 ust. 2 dyrektywy CRD IV).

Przepis **art. 30** określa zasady stosowania przez instytucje wskaźnika do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji w przypadku gdy wynosi on powyżej 2,5% i ma ona zastosowanie do państwa trzeciego dokonuje implementacji (art. 139 ust. 3 i 4 dyrektywy CRD IV).

Przepis **art. 31** wprowadza obowiązek zamieszczania przez Komitet na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego informacji o wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego oraz dniu, od którego instytucje stosują ten wskaźnik dokonuje implementacji art. 139 ust. 4 oraz ust. 5 dyrektywy CRD IV. W celu ograniczenia ryzyka upadłości podmiotów o szczególnym znaczeniu dla funkcjonowania rynków finansowych w skali globalnej lub w skali rynku finansowego pojedynczego regionu, czy kraju, dyrektywa CRD IV nakazuje im utrzymywać dodatkowy bufor kapitałowy, tj. bufor instytucji o znaczeniu systemowym (**rozdział 7** ustawy). KNF został wyznaczony jako organ odpowiedzialny za identyfikację tych instytucji oraz określenie na bazie indywidualnej wysokości wskaźnika bufora dla każdej z nich. Identyfikacja podmiotów istotnych w skali

globalnej będzie się odbywać w oparciu o wielkość i złożoność grupy, rodzaje prowadzonej działalności i możliwości ich zastąpienia przez inne instytucje oraz znaczenie dla systemu finansowego. Wskaźnik bufora dla tych podmiotów będzie wynosić od 1% do 3,5% wartości aktywów ważonych ryzykiem i tworzony będzie z kapitału najwyższej jakości (**art. 34** ustawy). Jednocześnie ze względu na zasadę legalizmu i konieczność zachowania drogi postępowania administracyjnego przewiduje się, że to Komisja Nadzoru Finansowego, po zasięgnięciu opinii Komitetu będzie nakładała na konkretne podmioty bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym (**art. 35** ustawy).

Podmioty istotne w skali rynku finansowego pojedynczego regionu, czy kraju będą identyfikowane w oparciu o ich wielkość, znaczenie dla gospodarki, wielkość działalności transgranicznej oraz powiązania z innymi uczestnikami rynku finansowego. Wskaźnik bufora dla tych podmiotów będzie wynosić do 2% wartości aktywów ważonych ryzykiem i tworzony będzie z kapitału najwyższej jakości (bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym, **art. 38** ustawy).

Przepis **art. 33** stanowi jaki typ instytucji może być globalną instytucją o znaczeniu systemowym dokonuje implementacji (art. 131 ust. 1 dyrektywy CRD IV).

Natomiast przepis art. 34 ust. 1 i 2 wprowadza definicję bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, stwierdzając, że jest to określona kwota kapitału podstawowego Tier I oraz stanowi, że instytucje utrzymują ten bufor na zasadzie skonsolidowanej (art. 128 pkt 3 i art. 131 ust. 4 CRD IV) dokonuje implementacji art. 131 ust. 4 dyrektywy CRD IV, a art. 34 ust. 3 stanowi o konieczności przyporządkowania globalnej instytucji o znaczeniu systemowym do jednej z sześciu kategorii dokonuje implementacji (art. 131 ust. 9 dyrektywy CRD IV). Przepisy **art. 35** ust. 1 i 2 dokonują implementacji art. 131 ust. 1 i 9 dyrektywy CRD IV. Dyspozycja normy wyrażonej w art. 35 ustawy zakłada dokonywanie identyfikacji i przyporządkowania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w drodze jednej decyzji administracyjnej. W odniesieniu do wydawanej w toku postępowania opinii Komitetu, o której mowa w art. 35, nie przysługuje zażalenie – zastosowanie znajduje tu art. 142 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Przepis **art. 36** wskazuje w jaki sposób powinna zostać dokonana identyfikacja globalnych instytucji o znaczeniu systemowym (art. 131 ust. 2 dyrektywy CRD IV).

Przepis **art. 37** stanowi jaki typ instytucji może być inną instytucją o znaczeniu systemowym (art. 131 ust. 1 CRD IV), a przepis art. 38 wprowadza definicję bufora innej instytucji o

znaczeniu systemowym, wskazując, że jest to określona kwota kapitału podstawowego Tier I oraz stanowi, że instytucje utrzymują ten bufor na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej lub skonsolidowanej (art. 128 pkt 3 i art. 131 ust. 4 CRD IV). Ponadto identyfikacja innych instytucji o znaczeniu systemowym oraz wysokość nałożonego na nie buforu nastąpi w drodze decyzji Komisji Nadzoru Finansowego o czym stanowi art. 39 ust. 1 dokonujący implementacji art. 131 ust. 5 CRD IV. Jednocześnie przepis art. 39 ust. 2 umożliwia KNF uznanie, również w drodze decyzji, inną instytucję o znaczeniu systemowym za globalną instytucję o znaczeniu systemowym (art. 131 ust. 11 CRD IV), a przepisy art. 39 ust. 5–6 wskazują w jaki sposób powinna zostać dokonana identyfikacja innych instytucji o znaczeniu systemowym (art. 131 ust. 3 CRD IV). Przepis **art. 40** stanowi, że wydając decyzję o nałożeniu bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym, Komisja Nadzoru Finansowego bierze pod uwagę, czy bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym nie będzie wywierał nieproporcjonalnych i niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego Unii Europejskiej poprzez tworzenie przeszkód dla funkcjonowania rynku wewnętrznego Unii Europejskiej (art. 131 ust. 6 CRD IV).

Przepis art. 41 reguluje zależności pomiędzy buforami nakładanymi na globalne i inne instytucje o znaczeniu systemowym. Jeżeli instytucja istotna w skali rynku finansowego pojedynczego regionu, czy kraju jest podmiotem zależnym od instytucji istotnej w skali globalnej albo innej instytucji o znaczeniu systemowym i podlega buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym na zasadzie skonsolidowanej, to nałożony na nią bufor, który ma zastosowanie na poziomie indywidualnym, nie może przekroczyć wyższej z następujących wartości: 1% wartości aktywów ważonych ryzykiem oraz wysokość bufora instytucji o znaczeniu systemowym nałożona na poziomie skonsolidowanym (art. 131 ust. 8 CRD IV).

Ponadto przepis art. 42 stanowi, że dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier I, utrzymywana na potrzeby buforów instytucji o znaczeniu systemowym, nie może być jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez instytucje innych wymogów nałożonych rozporządzeniem 575/2013, wymogów na potrzeby utrzymywania bufora zabezpieczającego i antycyklicznego, oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego (implementacja art. 131 ust. 13 CRD IV). Przepis art. 43 reguluje zależności pomiędzy buforem systemowym i buforem instytucji o znaczeniu systemowym. Co do zasady podmioty, na które nałożono bufor instytucji o znaczeniu systemowym oraz bufor ryzyka systemowego, zobowiązane są do utrzymywania jedynie wyższego z tych buforów – bufory

te nie dodają się (art. 131 ust. 14 i 16 CRD IV).

Przepis art. 44 wprowadza obowiązki informacyjne na Komisję Nadzoru Finansowego w związku z dokonywaną przez nią identyfikacją globalnych instytucji o znaczeniu systemowym (w tym kategoriach przyporządkowania poszczególnych globalnych instytucji o znaczeniu systemowym) oraz innych instytucjach o znaczeniu systemowym (w zakresie ust. 1 i 2 – implementacja art. 131 ust. 12, a w zakresie ust. 3 i 4 – art. 131 ust. 7 CRD IV). Podobnymi obowiązkami informacyjnymi objęte będą również coroczne przeglądy dokonywane przez Komisję (art. 45 i art. 46 – art. 131 ust. 6 lit. b i ust. 12 CRD IV). W art. 45 ust. 4 ustawy nakłada się obowiązek zamieszczenia przez Komisję Nadzoru Finansowego na stronie internetowej informacji o wynikach dokonanej – na podstawie ust. 1 tego artykułu – przeglądu. Informacja taka powinna pojawić się tam w terminie miesiąca od zakończonego przeglądu, bez względu na mogące pozostawać w toku postępowanie odwoławcze w przedmiocie identyfikacji lub przyporządkowania, których stroną jest globalna instytucja. Zgodnie z ustawą przegląd taki dokonywany jest raz do roku bez narzucania Komisji Nadzoru Finansowego konkretnego terminu, w którym przegląd taki ma być dokonany. W tym zakresie przepis realizuje art. 131 ust. 12 dyrektywy CRD IV, który również bardzo ogólnie odnosi się do terminu przeprowadzenia przeglądu, stanowiąc jedynie, że przeprowadzany jest „co roku”.

Bufor ryzyka systemowego (**rozdział 8** ustawy) będzie z kolei nakładany na instytucje albo niektóre instytucje wyodrębnione podmiotowo, w celu ograniczenia ryzyka wystąpienia negatywnych zdarzeń o charakterze systemowym, które mogą mieć poważne skutki dla gospodarki państwa członkowskiego. Bufor ten tworzony jest z kapitału najwyższej jakości i będzie można go nałożyć do wysokości 5% wartości ekspozycji ważonych ryzykiem. Jednocześnie zgodnie ze standardową procedurą nakładania bufora systemowego w zakresie od 3% do 5% Minister Finansów, za pośrednictwem Komitetu, będzie przedstawiać Komisji Europejskiej swoje ustalenia do zaopiniowania. Opinia Komisji nie będzie jednak miała charakteru wiążącego – w tym przypadku Ministra Finansów obowiązywać będzie jednak reguła tzw. *comply or explain* (art. 50 ust. 5 pkt 1 projektu ustawy).

Przepis **art. 47** wprowadza definicję bufora ryzyka systemowego i dokonuje implementacji art. 133 ust. 1 dyrektywy CRD IV. Przepis ten od strony podmiotowej może być adresowany jedynie do instytucji stwarzającej niecykliczne ryzyko systemowe, lub na nie narażonej. Wysokość bufora ryzyka systemowego wobec instytucji może być zróżnicowana w

zależności od stwarzanego niecyklicznego ryzyka systemowego lub narażenia na nie (art. 50 ust. 3).

Ponadto przepis art. 48 stanowi, że dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier I, utrzymywana na potrzeby buforów instytucji o znaczeniu systemowym, nie może być jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez instytucje innych wymogów nałożonych rozporządzeniem 575/2013, wymogów na potrzeby utrzymywania bufora zabezpieczającego, antycyklicznego i instytucji o znaczeniu systemowym oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego (implementacja art. 133 ust. 4 CRD IV). Przepis **art. 49** opisuje sytuacje, w których następuje odstępstwo od wspomnianej w art. 43 zasady, że podmioty, na które nałożono bufor instytucji o znaczeniu systemowym oraz bufor ryzyka systemowego, zobowiązane są do utrzymywania jedynie wyższego z tych buforów, dokonuje implementacji: (1) w zakresie ust. 1 – implementacja art. 133 ust. 5, a 2) w zakresie ust. 2 – art. 133 ust. 7, dyrektywy CRD IV). Przepis **art. 50** dokonuje implementacji: 1) w zakresie ust. 1 – art. 133 ust. 3, 2) w zakresie ust. 2 – art. 133 ust. 9, 3) w zakresie ust. 3 – art. 133 ust. 9, 4) w zakresie ust. 4 – art. 133 ust. 18, 5) w zakresie ust. 5 – art. 133 ust. 14, 6) w zakresie ust. 6 – art. 133 ust. 13, 7) w zakresie ust. 7 – art. 133 ust. 10, 8) w zakresie ust. 8 – art. 133 ust. 2 oraz art. 133 ust. 8, 9) w zakresie ust. 9 – art. 133 ust. 2 oraz art. 133 ust. 10 pkt 1, dyrektywy CRD IV.

Artykuł **50 ust. 1** stanowi, iż bufor ryzyka systemowego jest obliczany zgodnie z art. 92 rozporządzenia 575/2013 w odniesieniu do kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, wobec których bufor ryzyka systemowego ma mieć zastosowanie zgodnie z ust. 8, na zasadzie indywidualnej, o której mowa w art. 6–10 rozporządzenia 575/2013, skonsolidowanej lub subskonsolidowanej. Zgodnie z **ust. 2**, bufor ryzyka systemowego jest określany jako co najmniej 1% i może być zmieniony o 0,5 punktu procentowego lub wielokrotność 0,5 punktu procentowego, z tym że w przypadku podwyższenia tego bufora o więcej niż 0,5 punktu procentowego określa się harmonogram, zgodnie z którym instytucje powinny osiągnąć podwyższony poziom tego bufora.

Ustawa dopuszcza możliwość różnicowania wysokości bufora ryzyka systemowego wobec instytucji w zależności od stwarzanego przez te instytucje niecyklicznego ryzyka systemowego lub narażenia na nie (**ust. 3**). Zgodnie z **art. 50 ust. 4**, gdy wskaźnik bufora ryzyka systemowego przyjmuje wartość na poziomie do 3% i obejmuje ekspozycje znajdujące się w państwach członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska, ten wskaźnik

powinien być określony w tej samej wysokości w odniesieniu do wszystkich ekspozycji znajdujących się na terytorium Unii Europejskiej. **Artykuł 50 ust. 5** stanowi o warunkach, które muszą być wypełnione, aby można było ustanowić bufor ryzyka systemowego na poziomie od 3% do 5%. Warunkiem takim jest, w szczególności, otrzymanie opinii Komisji Europejskiej, wydanie przez Komisję Europejską i Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego zalecenia dotyczącego ustalenia bufora – jeżeli wymóg utrzymania bufora ryzyka systemowego obejmuje jednostkę zależną jednostki dominującej, która ma siedzibę w innym państwie członkowskim. W **art. 50 ust. 6** wskazano, pod jakimi warunkami, możliwe jest określenie wskaźnika bufora ryzyka systemowego na poziomie przekraczającym 5%. W takim przypadku potrzebna jest zgoda Komisji Europejskiej na: 1) przyjęcie proponowanego poziomu wskaźnika bufora ryzyka systemowego, oraz 2) objęcie wymogiem utrzymania bufora ryzyka systemowego określonego rodzaju ekspozycji znajdujących się w państwach członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska.

Zgodnie z **art. 50 ust. 7** minister właściwy do spraw instytucji finansowych co najmniej raz na dwa lata ocenia adekwatność wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego oraz rodzaje ekspozycji, do których ma on zastosowanie.

Na podstawie **art. 50 ust. 8** minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, między innymi: wskaźnik bufora ryzyka systemowego, rodzaje ekspozycji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego, oraz państwa, w których one się znajdują, kategorie instytucji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego. W **art. 50 ust. 9** ustawa określa wytyczne, które minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę, wydając rozporządzenie określające wskaźnik bufora ryzyka systemowego.

Przepis **art. 51** dokonuje implementacji: 1) w zakresie ust.: 1, 3 oraz 5 – art. 133 ust. 11, 2) w zakresie ust.: 2 i 5 – art. 133 ust. 12, dyrektywy CRD IV. Norma wyrażona w **art. 51 ust. 1** nakłada na ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, działającego za pośrednictwem Komitetu, pewne obowiązki informacyjne – pozostające w związku z zamiarem nałożenia bufora ryzyka systemowego w wysokości do 3% – w stosunku do podmiotów, o których mowa w tym ustępie – Komisji Europejskiej, Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego, Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego oraz organów właściwych w sprawach nadzoru makroostrożnościowego z zainteresowanych państw członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska. Obowiązki te, zgodnie z brzmieniem

przepisu, mają być realizowane na miesiąc przed określeniem wskaźnika, o którym mowa w art. 51, przy czym zwrot „dzień określenia” należy rozumieć jako dzień wydania rozporządzenia, o którym mowa w art. 50 ust. 8 ustawy. Jeżeli wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 8 przekraczałby 3%, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego z zainteresowanych państw członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska o zamiarze określenia tego wskaźnika (**art. 51 ust. 2**). Jeżeli bufor ryzyka systemowego ma zastosowanie do ekspozycji w państwach trzecich, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia także organy sprawujące funkcję nadzoru makroostrożnościowego tych państw (**art. 51 ust. 3**). Artykuł **51 ust. 4** wskazuje na obowiązek powiadomienia przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych właściwych organów państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska. Obowiązek ten aktualizuje się, gdy wskaźnik bufora ryzyka systemowego przyjmuje wartość na poziomie od 3% do 5% oraz jeżeli wymóg utrzymania bufora ryzyka systemowego obejmuje jednostkę zależną jednostki dominującej, która ma siedzibę w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska. Artykuł **51 ust. 4** stanowi o tym, co powinno zawierać powiadomienie, o którym mowa w art. 51.

Przepis **art. 52** określa jakie informacje dotyczące wskaźnika bufora ryzyka systemowego, Komitet zamieszcza na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego. Są to, w szczególności, informacje o: wysokości obowiązującego wskaźnika bufora ryzyka systemowego, kategoriach instytucji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego (implementacja art. 133 ust. 16 dyrektywy CRD IV).

Przepis **art. 53** stwierdza, jak zachowuje się instytucja, gdy organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska ustalił wskaźnik bufora ryzyka systemowego dla tego państwa. W takim przypadku instytucja stosuje wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do swoich ekspozycji w tym państwie. Artykuł 53 ust. 2 jest z kolei fakultatywną delegacją dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia w drodze rozporządzenia: wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska dla tego państwa oraz dnia, od którego instytucja stosuje ten

wskaźnik. Artykuł 53 dokonuje implementacji: 1) w zakresie ust.: 1 i 2 – art. 134 ust. 1, 2) w zakresie ust. 3 – art. 134 ust. 3, 3) w zakresie ust. 4 – art. 134 ust. 2, dyrektywy CRD IV.

Przepis **art. 54** dokonuje implementacji art. 134 ust. 4 dyrektywy CRD IV. Przepis ten daje możliwość ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych do zwrócenia się, za pośrednictwem Komitetu, do Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego o wydanie zalecenia uznania wskaźnika bufora ryzyka systemowego, dla jednego lub kilku państw członkowskich, zgodnie z art. 16 rozporządzenia 1092/2010.

Instytucje będą podlegały ograniczeniom wypłat z zysku, jeżeli nie spełnią wymogów dot. utrzymania odpowiednich poziomów buforów kapitałowych (**rozdział 9** ustawy). Dodatkowo instytucje te będą zobowiązane do przedkładania organom nadzoru planów ochrony kapitału w celu szybkiego zgromadzenia odpowiednich poziomów buforów kapitałowych (**rozdział 10** ustawy).

Artykuł 55 ust. 3 definiuje, co należy rozumieć pod pojęciem „wymogu połączonego bufora”. Zgodnie z ustawą wymóg ten stanowi łączny kapitał podstawowy Tier I, który jest wymagany do pokrycia bufora zabezpieczającego, powiększonego o specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny, bufor globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, bufor innych instytucji o znaczeniu systemowym lub bufor ryzyka systemowego (art. 128 pkt 6 dyrektywy CRD IV). W związku z obowiązkiem utrzymywania wymogu połączonego bufora instytucja jest obowiązana przeprowadzać wewnętrzny proces oceny w celu sprawdzenia, czy spełnia ten wymóg, o czym stanowi **art. 55 ust. 1**. Instytucja nie dokonuje wypłat związanych z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym wymóg połączonego bufora nie byłby spełniony (art. 55 ust. 1; implementacja art. 141 ust. 1 dyrektywy CRD IV). **Artykuł 55 ust. 2** (implementacja art. 141 ust. 10 dyrektywy CRD IV) stwierdza, co obejmuje wypłata związana z kapitałem podstawowym Tier I. Jest to, m.in.: wypłata dywidend pieniężnych, przydział akcji w trybie art. 442 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych.

Przepis **art. 56 ust. 1** stanowi, iż instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (tzw. „MDA”) i niezwłocznie powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o jej wysokości (implementacja art. 141 ust. 2 i 3 dyrektywy CRD IV). Dalej, w **ust. 2** tego artykułu, wskazano, że ustalenie maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) następuje wyłącznie w odniesieniu do zobowiązań, które powodują obniżenie kapitału podstawowego Tier I, jeżeli ograniczenie to nie skutkuje

niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem istniejących zobowiązań instytucji (implementacja art. 141 ust. 7 CRD IV). W **art. 56 ust. 3** stwierdza się, jakich czynności nie podejmuje instytucja przed obliczeniem maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (implementacja art. 141 ust. 2 CRD IV). Przepis wskazuje tu m.in. na zakaz: dokonywania wypłat związanych z kapitałem podstawowym Tier I, dokonywania wypłat z tytułu instrumentów dodatkowych Tier I, podejmowania zobowiązań w zakresie wypłat zmiennych składników wynagrodzeń lub uznaniowych świadczeń emerytalnych.

Przepis **art. 57 ust. 1** dotyczy sposobu wyliczania maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) (implementacja art. 141 ust. 4 CRD IV). Przepisy **art. 57 ust. 2 i 3** mają charakter przepisów technicznych, wskazujących elementy iloczynu konieczne do prawidłowego wyliczenia maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) (implementacja art. 141 ust. 5 CRD IV). W odniesieniu do dyspozycji art. 57 ust. 3 kwota do odliczenia wynosi „0”, ponieważ w Polsce nie istnieje obowiązek podatkowy od zysków zatrzymanych.

Przepis **art. 58** wskazuje, jak oblicza się wartość współczynnika MDA, który jest elementem iloczynu przy wyliczaniu maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA), o której mowa w art. 57 ust. 1 (implementacja art. 141 ust. 6 dyrektywy CRD IV).

Przepis **art. 59** dokonuje implementacji: 1) w zakresie ust. 1 – art. 141 ust. 8, 2) w zakresie ust. 2 – art. 141 ust. 9, dyrektywy CRD IV. W art. 59 ust. 2 ustawy nakłada się obowiązek opracowania metodologii na instytucje, która pozwala prawidłowo obliczyć wysokość zysków podlegających podziałowi i maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA). Metodologię taką instytucja obowiązana jest przedstawić Komisji Nadzoru Finansowego na każde jej żądanie. W art. 59 ust. 1 nakłada się na instytucję obowiązek przekazywania określonych informacji, w przypadku gdy instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora. Są to informacje o, w szczególności: wysokości utrzymywanego przez instytucję kapitału w podziale na kapitał podstawowy Tier I, kapitał dodatkowy Tier I oraz kapitał Tier II; wysokości zysków z bieżącego okresu i zysków rocznych, wysokości zysków podlegających podziałowi, które instytucja ma zamiar przeznaczyć, między innymi, na wypłatę dywidendy.

Przepis **art. 60** stanowi o tym, co się dzieje w sytuacji, gdy instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora – wówczas jest zobowiązana do przedstawienia Komisji Nadzoru Finansowego, w terminach określonych ustawą, tzw. planu ochrony kapitału (art. 60 dokonuje implementacji art. 142 ust. 1 dyrektywy CRD IV). Z kolei przepis **art. 61** dokonuje implementacji: 1) w zakresie ust. 1 – art. 142 ust. 2, 2) w zakresie ust. 2 – art. 142 ust. 3, 3) w

zakresie ust. 3 – art. 142 ust. 4, dyrektywy CRD IV. Przepis ten wskazuje, co obejmuje plan ochrony kapitału. Są to: 1) przewidywane przychody i wydatki oraz prognozowany bilans, 2) środki mające na celu podwyższenie współczynników kapitałowych, 3) plan podwyższenia funduszy własnych w celu osiągnięcia zgodności z wymogiem połączonego bufora oraz przewidywany okres, w jakim osiągnięcie takiej zgodności nastąpi. Artykuł 61 ust. 3 stanowi, że brak przedstawienia planu ochrony kapitału w wymaganym terminie – obok zatwierdzenia takiego planu przez Komisję Nadzoru Finansowego – stanowi podstawę do wydania decyzji przez Komisję, w której zobowiązuje się instytucję do podwyższenia funduszy własnych. Przepis stanowi o terminie, co należy rozumieć jako termin – podstawowy – pięciu dni roboczych (art. 60 ust. 1) albo, w zależności od szczególnego przypadku opisanego w art. 60 ust. 2 – dziesięciu dni.

Przepisy **rozdziału 11 (art. 62 ustawy)** zawierają sankcje wynikające z naruszenia przepisów materialnych przedmiotowej ustawy.

W odniesieniu do wpływu wdrożenia buforów kapitałowych na funkcjonowanie rynków kapitałowych, zwłaszcza na poziom i koszty kredytowania, można stwierdzić, że:

- wprowadzenie dodatkowego wymogu kapitałowego wynikającego z konieczności utrzymywania bufora zabezpieczającego i stosownie do przypadku buforów antycyklicznego, instytucji o znaczeniu systemowym oraz ryzyka systemowego wpłynie na wzrost kosztów działalności banków w krótkim okresie. Wielkość tych kosztów będzie zależeć od wielkości współczynnika odpowiednich buforów (tj. antycyklicznego, instytucji o znaczeniu systemowym oraz ryzyka systemowego). Jednak w średnim i długim okresie koszty te zostaną zrekompensowane poprzez wygładzenie wahań cyklicznych, w tym także wahań w dochodach banków,
- na obecnym etapie sytuacja kapitałowa polskich banków jest bardzo dobra. Należy zaznaczyć, że na koniec września 2014 r. fundusze własne sektora bankowego (wyliczone według nowych zasad) wyniosły 146,5 mld zł i były o 7,9 mld zł, tj. 5,7% wyższe od funduszy na koniec 2013 r. (wyliczonych według starych zasad). Według stanu na koniec września 2014 r. łączny współczynnik kapitałowy sektora wyniósł 15,4%, co oznacza że sektor jako całość spełniał wymagania pakietu CRD IV/CRR. Jednocześnie korzystna struktura kapitałów polskich banków spowodowała, że również współczynnik kapitału Tier I oraz współczynnik kapitału podstawowego Tier I sektora bankowego jako całości, kształtowały się na poziomach znacznie przekraczających wymagania nowych regulacji

(14,2%),

- mając na uwadze wskazane wyżej wysokie współczynniki adekwatności kapitałowej polskiego sektora bankowego należy sądzić, że nałożenie na banki dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych w postaci buforów kapitałowych nie powinno spowodować konieczności znacznego zwiększenia bazy kapitałowej, w tym kapitału najwyższej jakości,
- należy zaznaczyć, że jedynie wprowadzenie bufora zabezpieczającego jest obligatoryjne. Wysokość bufora ma wynosić 2,5% aktywów ważonych ryzykiem, a do spełnienia wymogu wynikającego z jego nałożenia wykorzystywany ma być kapitał najwyższej jakości (analogicznie do współczynnika kapitału podstawowego Tier I). Przywołana wyżej analiza danych polskiego sektora bankowego prowadzi do wniosku, że banki spełniają już w chwili obecnej ten wymóg (wysokość współczynnika kapitału podstawowego Tier I sektora wynosząca 14,2% jest ponad dwukrotnie wyższa od sumy minimalnego współczynnika tego kapitału i bufora zabezpieczającego, tj. 7%). Wysokość pozostałych buforów (tj. bufora antycyklicznego, bufora ryzyka systemowego, bufora globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym) nie jest wartością stałą, lecz uzależnioną od oceny występowania i istotności szeregu czynników. Ponadto część buforów może być nałożona na pojedyncze instytucje lub na wyodrębniony fragment sektora. Tym samym trudno oszacować możliwości spełnienia przez banki wymogów w tym zakresie bez konieczności zwiększenia funduszy własnych. Mając jednak na uwadze obecne uwarunkowania funkcjonowania polskiego sektora bankowego można sądzić, że sytuacja banków funkcjonujących w Polsce nie daje podstaw do uznania, że konieczne stanie się znaczne zwiększenie bazy kapitałowej przez istotną część tego sektora, a tym że zmianie ulegną poziom i koszty kredytowania,
- w skali całego sektora bankowego wprowadzenie buforów kapitałowych powinno przyczynić się do ograniczenia ryzyka systemowego, wzmocnienia bazy kapitałowej banków oraz zwiększenia ich zdolności do absorpcji ewentualnych strat w przypadku gdyby doszło do materializacji ryzyka. W konsekwencji wprowadzenie wymienionych instrumentów wpływa na wzmocnienie stabilności krajowego systemu finansowego,
- utrzymywanie buforów kapitałowych w okresie dobrej koniunktury ogranicza do pewnego stopnia podaż kredytów, z kolei w czasach pogarszającej się koniunktury pozwala podtrzymywać/rozwijać akcję kredytową, więc ocena skutków ekonomicznych będzie uzależniona od momentu cyklu koniunkturalnego, w którym znajduje się gospodarka.

W **rozdziale 12 (art. 63 i art. 64)** ustawy przewidziano inne pozostające w gestii Komitetu instrumenty nadzoru makroostrożnościowego wynikające z art. 458 rozporządzenia 575/2013. Chodzi tu o odpowiednie środki krajowe, których celem jest zmniejszenie natężenia ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego w systemie finansowym. Środki, o których mowa, mogą zostać wprowadzone do systemu prawnego rozporządzeniem Ministra Finansów.

Komitet wskazano jako organ wyznaczony w rozumieniu art. 458 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 (**art. 3 ust. 2** ustawy), tym samym został on wyposażony w dodatkowy katalog możliwych do zastosowania środków zaradczych, tzn. zwiększenie minimalnego poziomu funduszy własnych, zaostrenie wymogów w zakresie dużych ekspozycji, zwiększenie zakresu informacji przekazywanych do wiadomości publicznej, zwiększenie poziomu bufora zabezpieczającego, zaostrenie norm płynnościowych, zwiększenie wag ryzyka dla ekspozycji kredytowych na rynku nieruchomości mieszkaniowych lub komercyjnych, zwiększenie wag ryzyka dla ekspozycji wewnątrz sektora finansowego. Natomiast na potrzeby stosowania środków krajowych, o których mowa w art. 458 ust. 5 i 10 rozporządzenia 575/2013 (**art. 63 i art. 64** ustawy) jako organ wyznaczony wskazano Ministra Finansów (**art. 3 ust. 2** ustawy).

W projekcie przewidziano ponadto dokonanie zmian w następujących ustawach: ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz zaproponowano uchylenie ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o Komitecie Stabilności Finansowej.

Celem zaproponowanej zmiany w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (**art. 65** ustawy) jest umożliwienie przekazywania Komitetowi przez BFG informacji niezbędnych dla realizacji zadań Komitetu, w tym informacje dotyczące poszczególnych podmiotów objętych systemem gwarantowania, podlegające ochronie na podstawie odrębnych przepisów, między innymi na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, czy ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. Ze względu na miejsce BFG w sieci instytucji bezpieczeństwa finansowego oraz uczestnictwo Prezesa BFG w składzie Komitetu proponowany przepis jest wymagany do efektywnego funkcjonowania nowo tworzonego organu.

W przypadku ustawy o Narodowym Banku Polskim (**art. 66** projektu ustawy) proponuje się rozszerzenie katalogu zadań NBP o działanie na rzecz ograniczania ryzyka systemowego oraz

wprowadzenie odpowiednich przepisów regulujących obsługę Komitetu przez NBP w zakresie realizacji zadań wynikających z nadzoru makroostrożnościowego. Proponuje się, aby NBP udostępniał Komitetowi m.in. analizy, opracowania i opinie dotyczące oceny ryzyka systemowego, stabilności finansowej i nierównowag makroekonomicznych, w tym cykliczne raporty NBP o stabilności systemu finansowego oraz raporty o nierównowagach makroekonomicznych. Przykładem nierównowagi makroekonomicznej jest m.in. kumulacja zadłużenia, czy powstawanie baniek cenowych na rynkach mieszkaniowych. Nowe przepisy mają także na celu umożliwienie NBP pozyskiwania od podmiotów, tj. naczelne organy państwowe, organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego, banki i inne osoby prawne, jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi oraz inni przedsiębiorcy, danych niezbędnych dla działalności Komitetu. Bank centralny będzie mógł pozyskiwać także informacje o podmiotach funkcjonujących w systemach rozliczania. Dodatkowo, określona w art. 23 ust. 2c ustawy o NBP, wytyczna dla Ministra Finansów do wydania rozporządzenia w sprawie sposobu, szczegółowego zakresu i terminów przekazywania do NBP danych niezbędnych do ustalania polityki pieniężnej oraz okresowych ocen sytuacji pieniężnej państwa została rozszerzona o analizy w zakresie ograniczania ryzyka systemowego. Biorąc pod uwagę konieczność ograniczania ryzyka systemowego, na obecnym etapie nie przewiduje się zmiany zakresu podmiotowego tego rozporządzenia. Dlatego też, zaproponowany projekt rozporządzenia pozostaje niezmienny pod względem merytorycznym w odniesieniu do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 marca 2014 r. w sprawie sposobu, szczegółowego zakresu i terminów przekazywania do Narodowego Banku Polskiego danych niezbędnych do ustalania polityki pieniężnej i okresowych ocen sytuacji pieniężnej państwa (Dz. U. poz. 271). NBP jako instytucja prowadząca sekretariat Komitetu w zakresie nadzoru makroostrożnościowego jest właściwym organem do pozyskiwania tak szerokiego zakresu informacji.

Natomiast celem proponowanego w ustawie – Prawo bankowe przepisu dotyczącego obowiązku konsultowania z Komitetem rekomendacji wydawanych przez Komisję Nadzoru Finansowego dotyczących spraw mogących wywierać wpływ na realizację nadzoru makroostrożnościowego (**art. 67** projektu ustawy) jest zwiększenie skuteczności tworzonych regulacji oraz umocnienie współpracy nadzorca mikro i makroostrożnościowego. Dodatkowo, proponuje się wprowadzenie przepisu umożliwiającego udostępnianie, na potrzeby Komitetu, informacji stanowiących tajemnicę zawodową pracowników Urzędu

KNF.

Celem zaproponowanych powyżej zmian jest przede wszystkim umożliwienie przekazywania Komitetowi informacji niezbędnych do realizacji jego zadań.

Natomiast propozycja uchylecia ustawy o Komitecie Stabilności Finansowej (**art. 72** projektu ustawy) podyktowana jest chęcią ustanowienia jednego organu, którego zadaniem byłoby zarówno prowadzenie polityki makroostrożnościowej oraz zarządzania kryzysowego w systemie finansowym. Proponowane rozwiązanie zwiększy efektywność oraz ułatwi koordynację działań podejmowanych w celu zwiększania stabilności systemu finansowego. Większość przepisów obecnej ustawy o KSF została przeniesiona do projektowanej ustawy. Dzięki wprowadzeniu dwóch funkcji Przewodniczącego, w zależności od tematyki posiedzenia, rozróżnione zostaną kompetencje Komitetu w zakresie nadzoru makroostrożnościowego oraz zarządzania kryzysowego. Głównym celem nadzoru makroostrożnościowego będzie przeciwdziałanie występowaniu kryzysów systemowych oraz wspieranie stabilności systemu finansowego. Natomiast, zgodnie z obecną funkcją Komitetu, Minister Finansów będzie przewodniczył posiedzeniom w przypadku konieczności omówienia kwestii dotyczących bezpośredniego zagrożenia dla stabilności krajowego systemu finansowego.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Stanowi realizację Zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych, dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia art. 128–142 oraz art. 160 dyrektywy 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 338) oraz służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2013 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1).

Projekt ustawy, stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w tym trybie.

Zgodnie z decyzją Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych, projekt ustawy został przekazany do EBC w celu uzyskania opinii.

Zgodnie z opinią Europejskiego Banku Centralnego z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym (CON/2014/18), EBC popiera stworzenie efektywnych ram polityki makroostrożnościowej w państwach członkowskich, które są zgodne z zadaniami przewodnimi wyrażonymi w zaleceniu ERRS/2011/3. Krajowe banki centralne wraz z EBC powinny ponadto odgrywać wiodącą rolę w nadzorze makroostrożnościowym, mając na uwadze ich wiedzę ekspercką i spoczywające już na nich obowiązki w obszarze stabilności finansowej.

Dodatkowo EBC wskazał na trzy uwagi szczegółowe. Dwie z nich dotyczyły roli NBP w sprawowaniu mandatu Rady ds. Ryzyka Systemowego (w obecnej wersji projektu – Komitetu). Zdaniem EBC, zasady dotyczące zastępowania członków Rady powinny gwarantować wiodącą rolę NBP, dlatego też należy umożliwić przedstawicielowi NBP przewodniczenie we wszystkich posiedzeniach Rady. Uwaga ta została uwzględniona w projekcie ustawy. Natomiast, propozycja EBC dotycząca wprowadzenia wyraźnego przepisu stwierdzającego, że zalecenia (w obecnej wersji projektu – rekomendacje) Rady kierowane do NBP nie naruszają zasady niezależności banku centralnego określonej w art. 130 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), nie została uwzględniona w projekcie ustawy. TFUE jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym, dlatego też odesłanie do proponowanego art. 130 TFUE dla celów ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym nie jest konieczne. Tym niemniej intencją ustawodawcy jest, aby Komitet mógł kierować do NBP tylko rekomendacje, które nie będą naruszały zasady określonej w art. 130 TFUE.

Trzecia uwaga dotyczyła relacji Rady z Komitetem Stabilności Finansowej. EBC uważa, że pokrywanie się statusu instytucjonalnego oraz uprawnień Rady i Komitetu, jak również ich identyczny skład pod różnym przewodnictwem, może prowadzić do braku przejrzystości podziału odpowiedzialności oraz niepotrzebnego powielania zadań. Obecna wersja projektu została odpowiednio zmodyfikowana w celu uwzględnienia przedmiotowej uwagi.

Projektowana ustawa nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych zawierających przepisy techniczne (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r.

w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz Dz. U. z 2004 r. Nr 65 poz. 597).

Odnosząc się do art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.) nie przewiduje się, aby wejście w życie ustawy miało wpływ na zmianę poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych, w związku z tym nie istnieje konieczność zamieszczania w projekcie ustawy maksymalnego limitu takich wydatków.

Z uwagi na pilną konieczność implementacji przepisów dyrektywy CRD IV w zakresie buforów kapitałowych, odstąpiono od wyznaczenia terminu wejścia w życie projektowanej ustawy zgodnie z zasadą określoną w § 1 ust. 1 uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205).

Przepis **art. 73** stanowi o wejściu w życie ustawy, z tym że przepisy dotyczące buforów kapitałowych, z wyjątkiem przepisów odnoszących się do bufora ryzyka systemowego, wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., co jest implementacją art. 162 ust. 2 dyrektywy IV.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowana ustawa będzie oddziaływała bezpośrednio na adresatów rekomendacji Komitetu Stabilności Finansowej, tj. na Komisję Nadzoru Finansowego, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Ministra Finansów oraz Narodowy Bank Polski. Ponadto będzie oddziaływała na ogół podmiotów krajowego systemu finansowego, w tym na podmioty podlegające nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego, w zakresie stanowisk wydawanych przez Komitet Stabilności Finansowej.

Wprowadzenie dodatkowego wymogu kapitałowego wynikającego z konieczności utrzymywania bufora zabezpieczającego oraz stosownie do przypadku buforów antycyklicznego, instytucji o znaczeniu systemowym oraz ryzyka systemowego może wpłynąć na wzrost kosztów działalności pojedynczych banków w krótkim okresie. Wielkość tych kosztów będzie zależeć od wielkości współczynnika odpowiednich buforów (tj. antycyklicznego, instytucji o znaczeniu systemowym oraz ryzyka systemowego). Jednak w średnim i długim okresie koszty te zostaną zrekompensowane poprzez wygładzenie wahań cyklicznych, w tym także wahań w dochodach. Należy podkreślić, iż bufory antycykliczny, instytucji o znaczeniu systemowym oraz ryzyka systemowego będą wprowadzane w przypadku, gdy zidentyfikowane zostanie ryzyko systemowe. Jednocześnie należy wskazać, że skorzystano z możliwości wyłączenia małych i średnich firm inwestycyjnych z obowiązku utrzymywania bufora zabezpieczającego i antycyklicznego, przyznanej na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (tzw. CRD IV).

Na obecnym etapie sytuacja kapitałowa polskich banków jest bardzo dobra. Na koniec września 2014 r. fundusze własne sektora bankowego (wyliczone według nowych zasad) wyniosły 146,5 mld zł i były o 7,9 mld zł, tj. 5,7%, wyższe od funduszy na koniec 2013 r. (wyliczonych według starych zasad). Według stanu na koniec września 2014 r. łączny współczynnik kapitałowy sektora wyniósł 15,4%, co oznacza, że sektor jako całość spełniał wymagania pakietu CRD IV/CRR. Jednocześnie korzystna struktura kapitałów polskich

banków spowodowała, że również współczynnik kapitału Tier I oraz współczynnik kapitału podstawowego Tier I sektora bankowego jako całości kształtowały się na poziomach znacznie przekraczających wymagania nowych regulacji (14,2%).

Mając na uwadze wskazane wyżej wysokie współczynniki adekwatności kapitałowej polskiego sektora bankowego, należy sądzić, że nałożenie na banki dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych w postaci buforów kapitałowych nie powinno, co do zasady, spowodować konieczności zwiększenia bazy kapitałowej, w tym kapitału najwyższej jakości. Należy zaznaczyć, że jedynie wprowadzenie bufora zabezpieczającego jest obligatoryjne. Wysokość bufora ma wynosić 2,5% aktywów ważonych ryzykiem, a do spełnienia wymogu wynikającego z jego nałożenia wykorzystywany ma być kapitał najwyższej jakości (analogicznie do współczynnika kapitału podstawowego Tier I). Wysokość pozostałych buforów, tj.:

- bufora antycyklicznego – który może być nałożony w przedziale od 0–2,5% wartości aktywów ważonych ryzykiem i ma na celu ograniczenie nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w fazie znacznego wzrostu gospodarczego, z kolei w okresie dekonjunktury jego celem jest dostarczenie dodatkowego kapitału instytucjom w celu zwiększenia akcji kredytowej;
- bufora ryzyka systemowego – który bez zgody Komisji Europejskiej może być nałożony do wysokości 5% wartości ekspozycji ważonych ryzykiem i ma na celu ograniczenie ryzyka wystąpienia negatywnych zdarzeń o charakterze systemowym lub makroostrożnościowym, które mogą mieć poważne skutki dla gospodarki państwa;
- bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym – który może wynosić do 2% wartości aktywów ważonych ryzykiem i ma zapobiegać ryzyku upadłości podmiotów o znaczeniu systemowym
- nie jest wartością stałą, lecz uzależnioną od oceny występowania i istotności szeregu czynników. Ponadto część buforów może być nałożona na pojedyncze instytucje lub na wyodrębniony fragment sektora. Tym samym trudno oszacować możliwości spełnienia przez banki wymogów w tym zakresie bez konieczności zwiększenia funduszy własnych. Mając jednak na uwadze obecne uwarunkowania funkcjonowania polskiego sektora bankowego, można sądzić, że sytuacja banków funkcjonujących w Polsce nie daje podstaw do uznania, iż konieczne stanie się zwiększenie bazy kapitałowej przez istotną część tego sektora, a także, że zmianie ulegną poziom i koszty kredytowania.

W skali całego sektora bankowego wprowadzenie buforów kapitałowych powinno przyczynić się do ograniczenia ryzyka systemowego, wzmocnienia bazy kapitałowej banków oraz zwiększenia ich zdolności do absorpcji ewentualnych strat, w przypadku gdyby doszło do materializacji ryzyka. W konsekwencji wprowadzenie wymienionych instrumentów wpływa na wzmocnienie stabilności krajowego systemu finansowego.

Ze względu na nowe zadania Narodowego Banku Polskiego związane z obsługą Komitetu projektowana ustawa będzie oddziaływać bezpośrednio na Narodowy Bank Polski również w tym zakresie. Rekomendacja B Zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych rekomenduje, aby państwa członkowskie zapewniły, że bank centralny będzie odgrywał wiodącą rolę w polityce makroostrożnościowej, oraz aby polityka ta nie naruszała jego niezależności w rozumieniu art. 130 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Projektowana ustawa oddziaływać będzie także na zasady dotychczasowego działania Komitetu Stabilności Finansowej. W momencie wejścia projektowanej ustawy w życie rola tego Komitetu nie będzie koncentrować się wyłącznie na działaniach koordynujących oraz wymianie informacji w momencie bezpośredniego zagrożenia stabilności finansowej kraju. Do zadań Komitetu należeć będzie także sprawowanie krajowej polityki makroostrożnościowej, a przez to wzmocnianie stabilności systemu finansowego. Komitet będzie posiadać w swoich kompetencjach instrumenty pozwalające na ograniczanie prawdopodobieństwa występowania ryzyka systemowego.

2. Konsultacje społeczne

Projekt założeń został przekazany celem zaopiniowania do następujących podmiotów:

- 1) NSZZ „Solidarność”,
- 2) Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych,
- 3) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
- 4) Konferencji Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce,
- 5) Business Centre Club,
- 6) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
- 7) Związku Rzemiosła Polskiego,
- 8) Krajowej Izby Gospodarczej,
- 9) Krajowej Izby Biegłych Rewidentów.

Ponadto w ramach konsultacji projekt przesłano do:

- 10) Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych,
- 11) Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego,
- 12) Narodowego Banku Polskiego,
- 13) Bankowego Funduszu Gwarancyjnego,
- 14) Głównego Urzędu Statystycznego,
- 15) Związku Banków Polskich,
- 16) Krajowego Związku Banków Spółdzielczych,
- 17) Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie,
- 18) Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych,
- 19) Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej,
- 20) Fundacji na Rzecz Kredytu Hipotecznego,
- 21) Polskiej Izby Ubezpieczeń,
- 22) Izby Zarządzającej Funduszami i Aktywami,
- 23) Izby Domów Maklerskich,
- 24) Izby Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych,
- 25) Biura Informacji Kredytowej,
- 26) Najwyższej Izby Kontroli,
- 27) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 28) Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

Uwagi do projektu zgłosiły następujące podmioty: NSZZ „Solidarność”, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowy Bank Polski, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Główny Urząd Statystyczny, Związek Banków Polskich, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Kasa Krajowa SKOK oraz Izba Gospodarcza Towarzystw Emerytalnych.

W dniach 19 oraz 25 listopada 2013 r. odbyła się konferencja uzgodnieniowa projektu ustawy, w wyniku której uzgodniono część zgłoszonych uwag.

W zakresie uwag zgłoszonych przez Urząd Komisji Nadzoru Finansowego nie uwzględniono propozycji dotyczącej sposobu określenia zakresu stosowania ustawy i celu sprawowania nadzoru makroostrożnościowego. W opinii UKNF, przepisy te wydają się nieadekwatne do szczegółowych rozwiązań przewidzianych w projekcie. Nie zdecydowano się na uwzględnienie uwagi, ponieważ projekt ustawy zawiera regulacje w przeważającym stopniu

koncentrujące się na sektorze bankowym, jako że instytucje funkcjonujące w tym sektorze są w większym stopniu podatne na generowanie ryzyka systemowego. Natomiast należy wskazać, że na przykład ostrzeżenia (w obecnej wersji projektu – stanowiska), należące do instrumentów Rady (w obecnej wersji projektu – Komitetu Stabilności Finansowej), będą mogły być kierowane do wybranych części systemu finansowego (nie tylko systemu bankowego). UKNF postuluje także, że brzmienie przepisu dotyczącego wyłączenia odpowiedzialności budzi wątpliwości, czy to wyłączenie odnosi się do treści uchwały Rady czy do jej publikacji. Uwaga nie zasługuje na uwzględnienie – przepis precyzyjnie wskazuje, że wyłączenie odpowiedzialności odnosi się do treści uchwały przyjętej przez Radę. W opinii UKNF także wprowadzony w projekcie ustawy bezwzględny zakaz wymiany informacji objętej tajemnicą statystyczną idzie zbyt daleko. Uwaga nie zasługuje na uwzględnienie – zgodnie z art. 23 ust. 10 ustawy o Narodowym Banku Polskim GUS przekazuje NBP informacje statystyczne w zakresie niezbędnym do wykonywania jego zadań. W związku z tym NBP, prowadzący sekretariat Rady, będzie mógł korzystać z informacji statystycznych m.in. w celu przygotowywania raportów dla Rady. Dlatego też zakaz ten nie powinien negatywnie wpłynąć na funkcjonowanie Rady. UKNF wskazuje także, że ostrzeżenie Rady powinno być kierowane do podmiotowo określonego adresata, a nie jak obecnie do „rynku finansowego lub jego części”. Uwaga nie zasługuje na uwzględnienie – zgodnie z ustaleniami z konferencji uzgodnieniowej wprowadzono możliwość kierowania ostrzeżeń systemowo (nie podmiotowo). Zdecydowano się jednak na wprowadzenie zmiany art. 16, rezygnując z określania „rynku finansowego” na rzecz „systemu finansowego”. W uwagach do przepisów zmieniających UKNF sugerował wskazanie w proponowanym art. 137 ust. 2 ustawy – Prawo bankowe terminu, w którym Rada ma wydać opinię dla proponowanych przez KNF Rekomendacji. Uwaga nie zasługuje na uwzględnienie – wskazanie terminu na wydanie decyzji nie jest niezbędne, a termin wydania rekomendacji może zależeć od poziomu skomplikowania sprawy. Należy oczekiwać racjonalnego postępowania członków Rady, którzy wydadzą opinię w najszybszym możliwym terminie. Dodatkowo warto zauważyć, że Przewodniczący KNF jest członkiem Rady i będzie dążył do tego, aby taka opinia została sporządzona w możliwie najszybszym terminie.

W projekcie uwzględniono uwagi Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. BFG podtrzymał nieuwzględnioną uwagę o braku zasadności skreślenia w ustawie o Komitecie Stabilności Finansowej art. 3 ust. 1 pkt 1 (art. 60 pkt 1 projektu), dotyczącego dokonywania ocen sytuacji

w krajowym systemie finansowym i na rynkach międzynarodowych oraz zapewnienia właściwego obiegu informacji pomiędzy członkami Komitetu dotyczących istotnych zdarzeń i tendencji mogących stanowić zagrożenie dla stabilności krajowego systemu finansowego. Uwaga nie zasługuje na uwzględnienie – skreślenie w ustawie o Komitecie Stabilności Finansowej art. 3 ust. 1 pkt 1, a w obecnej wersji projektu niewłączenie wspomnianego przepisu do projektowanych zadań Komitetu z zakresu zarządzania kryzysowego wynika z jego makroostrożnościowego charakteru oraz zapobiegnie ewentualnemu pokrywaniu się planowanych zadań Komitetu dotyczących polityki makroostrożnościowej i zarządzania kryzysowego. Usunięcie wspomnianego przepisu nie zaburzy sposobu przekazywania informacji pomiędzy członkami KSF. Dodatkowo, w opinii BFG, uwzględniając prawdopodobną konieczność implementacji dyrektywy dotyczącej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (tzw. BRRD), możliwe jest także powstanie wątpliwości odnośnie do relacji planu ochrony kapitału do planów naprawy (ang. *recovery*). Sugerowana przez BFG kolizja jednak nie występuje. Plany ochrony kapitału będą tworzone tylko w sytuacjach, gdy instytucja nie będzie spełniać łącznego wymogu w zakresie buforów, dlatego też nie powinny powstawać konflikty z tworzonymi planami naprawy. Nie zdecydowano się także na uwzględnienie proponowanej przez BFG propozycji zmiany ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym polegającej na dopuszczeniu do przekazywania Radzie przez BFG danych dotyczących spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, gdyż proponowany przepis jest zbyt szczegółowy. Przepisy dotyczące wymiany informacji pomiędzy członkami Rady w obecnym brzmieniu umożliwiają wymianę wskazanych przez BFG informacji.

Związek Banków Polskich jest przekonany o konieczności poddania dalszej gruntownej analizie rozwiązań prawnych w kierunku przesądzenia charakteru prawnego Rady i pozycji tej instytucji na tle całej struktury administracji publicznej oraz charakteru prawnego wydawanych przez nią uchwał czy zaleceń kierowanych do właściwych podmiotów w ramach nadzoru makroostrożnościowego. Uwaga nie zasługuje na uwzględnienie – zastosowany w projekcie ustawy mechanizm *comply or explain* jest powszechnie stosowany w organach makronadzorczych krajów członkowskich Unii Europejskiej. Charakter nadzoru makroostrożnościowego nie pozwala na wydawanie wiążących zaleceń. Jedynie projektowane bufory kapitałowe, w celu ich prawidłowej egzekwowalności, muszą być ustalane na podstawie wiążących aktów prawnych (podobna uwaga została zgłoszona przez NSZZ „Solidarność”). Natomiast, w odniesieniu do postulowanego przez ZBP uwzględnienia

w projekcie ustawy zasady proporcjonalności, taki przepis nie jest niezbędny, gdyż przepisy projektowanej ustawy oraz praktyka jej stosowania będą tę zasadę wyrażać. Zdaniem ZBP, projekt ustawy nie powinien nakładać na krajowe instytucje finansowe dodatkowych obowiązków informacyjnych względem nadzoru makroostrożnościowego. Celem projektu ustawy nie jest jednak nakładanie dodatkowych obowiązków informacyjnych na banki, ale – gdy będzie to konieczne (np. ze względu na zaobserwowane przez Radę zagrożenia) – nie można wykluczyć potrzeby pozyskania od banków dodatkowych danych. Odnosząc się do błędnego, zdaniem ZBP, przepisu ustawy mówiącego, że uchwała Rady nie może być podjęta, jeśli nieobecny jest Przewodniczący, należy zaznaczyć, iż obecnie proponowane przepisy zezwalają na wyznaczenie przez Przewodniczącego Rady swojego zastępcy, w związku z czym nie należy spodziewać się sytuacji, w której na posiedzeniu Rady będzie nieobecny jej Przewodniczący. Natomiast, odnosząc się do zastrzeżenia ZBP do wyłączenia odpowiedzialności Skarbu Państwa, NBP, BFG, członków Rady oraz osób wykonujących czynności związane z nadzorem makroostrożnościowym za szkody wynikłe z działania lub zaniechania zgodnego z przepisami ustawy, należy zaznaczyć, że zbliżone przepisy znajdują się także w ustawie o Komitecie Stabilności Finansowej oraz Prawie bankowym. Regulacje te są niezbędne do efektywnego działania Rady, która będzie funkcjonować w warunkach niepewności i często niedostatecznego zakresu informacji. W przypadku braku w projekcie ustawy takiego przepisu, nadzorca makroostrożnościowy nie byłby zdolny do przeprowadzania prognoz czy wydawania odpowiednich ostrzeżeń dla systemu finansowego lub jego części (podobną uwagę zgłosił także UKNF). W swoich uwagach ZBP wnosi także o doprecyzowanie kręgu osób, którym będą mogły być przekazywane informacje na podstawie art. 13 projektu ustawy. Uwaga ta nie została uwzględniona, ponieważ w ustawach regulujących m.in. działanie w sytuacji kryzysowej niezwykle trudno jest sprecyzować krąg osób, którym dostarczane będą informacje. Należy jednak mieć na uwadze, że przekazywanie danych będzie odbywało się z zachowaniem wszelkich środków ostrożności. W obecnie funkcjonującej ustawie o Komitecie Stabilności Finansowej także istnieje zbliżony, ogólny przepis dotyczący przekazywania informacji osobom trzecim. Ponadto, zdaniem ZBP, w projekcie ustawy nie zostały określone uprawnienia kontrolne Komisji Europejskiej w zakresie możliwości odrzucenia zaleceń krajowych organów nadzoru makroostrożnościowego nałożonych zgodnie z postanowieniami rozporządzenia CRR. Nie ma zatem potrzeby określania takich uprawnień w projekcie ustawy, gdyż wynikają one

bezpośrednio z rozporządzenia CRR.

Nie zdecydowano się na uwzględnienie uwagi Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej polegającej na usunięciu konstrukcji wyznaczania przedstawiciela członka organu, któremu przysługują uprawnienia reprezentowanego członka, gdyż przepis ten zwiększy elastyczność funkcjonowania Rady i zapewni płynność podejmowania decyzji. Kasa przedstawiła także propozycję nowego przepisu do projektu ustawy, umożliwiającego wprowadzenie przez Radę, na wniosek podmiotu nadzorowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego lub na wniosek organizacji zrzeszającej podmioty nadzorowane, zmiany w rekomendacjach wydanych przez Komisję lub zobowiązać Komisję do wprowadzenia określonych zmian. Nie zdecydowano się na wprowadzenie proponowanego przepisu do projektu ustawy, ponieważ w obecnym stanie prawnym nie istnieją przeszkody, aby podmioty nadzorowane lub organizacje je zrzeszające informowały Komisję Nadzoru Finansowego o swoich propozycjach zmian w wydawanych rekomendacjach.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymał stanowisko dotyczące wprowadzenia w projekcie ustawy zastrzeżenia, że wymianie informacji na potrzeby funkcjonowania Rady nie będą podlegały dane osobowe. Uwaga nie została uwzględniona – wprowadzenie postulowanego zastrzeżenia nie jest niezbędne. Dane odosobowe mają inny charakter niż wspomniane przez GIODO informacje chronione tajemnicą statystyczną. Jednocześnie należy podkreślić, że wszystkie instytucje zaangażowane w prace Rady działają na podstawie określonych przepisów i zobowiązane są do ich przestrzegania, także w zakresie ochrony danych osobowych.

W ramach konsultacji uwagi zgłosiła także Izba Gospodarcza Towarzystw Emerytalnych, której uwagi koncentrowały się na zgodności z Zaleceniem Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. Uwagi nie zostały uwzględnione, ponieważ rozporządzenie jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym i nie wymaga implementacji, natomiast Zalecenie ERRS nie jest prawnie wiążące i nie wymaga literalnego odzwierciedlenia w projektowanych krajowych przepisach.

NSZZ „Solidarność” wskazała na brak uzasadnienia dla funkcjonowania nowego organu

makroostrożnościowego w przypadku funkcjonowania Komitetu Stabilności Finansowej. Uwaga stała się nieaktualna w związku z proponowanym funkcjonowaniem w ramach KSF zarówno polityki makroostrożnościowej oraz zarządzania kryzysowego. Dodatkowo, odnosząc się do kolejnej uwagi NSZZ „Solidarność”, pomimo ograniczonego składu Rady, dzięki umiejscowieniu sekretariatu Rady w NBP oraz możliwości uczestnictwa w posiedzeniach organu osób posiadających odpowiednią wiedzę i doświadczenie, Rada będzie miała możliwość w optymalnym stopniu korzystać z wiedzy naukowej. Nieuwzględniona została także uwaga dotycząca nieczytelności przepisów dotyczących wymiany informacji – przepis dotyczący upoważnienia osób trzecich do dostępu do informacji jest niezbędny do prawidłowego funkcjonowania Rady, m.in. do przygotowywania materiałów na posiedzenia. Dodatkowo należy zaznaczyć, że Izba Gospodarcza Towarzystw Emerytalnych oraz NSZZ „Solidarność” zgłosiły swoje uwagi jedynie na pierwszym etapie konsultacji zewnętrznych. Przedstawiciele obu instytucji nie zgłosili chęci udziału w konferencji uzgodnieniowej oraz nie podtrzymali swoich uwag podczas ponownych konsultacji projektu ustawy.

3. Wpływ aktu normatywnego na dochody i wydatki sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa oraz budżetu jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie ustawy nie spowoduje zmniejszenia dochodów ani zwiększenia wydatków budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie wpłynie na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane przepisy mają na celu identyfikację, ocenę oraz monitorowanie ryzyka systemowego, a także podejmowanie odpowiednich działań w celu ograniczenia tego ryzyka. Poprzez ryzyko systemowe rozumie się ryzyko zakłócenia w funkcjonowaniu krajowego systemu finansowego, które, w razie jego urzeczywistnienia, zaburza działanie systemu finansowego i gospodarki narodowej, jako całości. Identyfikacja i działanie w celu ograniczenia ryzyka systemowego będzie miało wpływ na stabilność krajowego systemu finansowego, będącego kluczowym elementem całej gospodarki. Stabilność systemu finansowego zapewni stabilność źródeł finansowania dla przedsiębiorstw, zapewniając tym samym odpowiednie warunki dla ich funkcjonowania i rozwoju. Działania podejmowane w związku z realizacją ustawowych zadań Komitetu Stabilności Finansowej, mające za cel

ograniczanie ryzyka systemowego, powinny przyczynić się do zwiększenia konkurencyjności polskiej gospodarki, a także poprawy jej postrzegania przez inwestorów.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Wydatki związane z funkcjonowaniem i obsługą Komitetu Stabilności Finansowej, w zakresie nowo wprowadzonych kompetencji dotyczących nadzoru makroostrożnościowego, będą obciążać Narodowy Bank Polski. Dlatego też wejście w życie ustawy nie wiąże się z koniecznością ustanowienia dodatkowych źródeł finansowania i nie spowoduje obciążenia strony wydatkowej budżetu państwa.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Ustawa o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
		T / N			
Art. 128 pkt 1	<p style="text-align: center;"><i>ROZDZIAŁ 4</i></p> <p style="text-align: center;">Bufory kapitałowe</p> <p style="text-align: center;">Sekcja I</p> <p style="text-align: center;">Bufory</p> <p style="text-align: center;"><i>Artykuł 128</i></p> <p style="text-align: center;">Definicje</p> <p>Na użytek niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:</p> <p>1) „bufor zabezpieczający” oznacza fundusze własne, do których utrzymywania jest zobowiązana instytucja zgodnie z art. 129;</p>	T	Art. 19 ust. 1	Art. 19. 1. Instytucja utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I, dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013, w wysokości 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia na zasadach indywidualnej, o której mowa w art. 6–10 rozporządzenia 575/2013 i skonsolidowanej (bufor zabezpieczający).	
Art. 128 pkt 2	<p>2) „specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny” oznacza fundusze własne, do których utrzymywania instytucja jest zobowiązana zgodnie z art. 130;</p>	T	Art. 21 ust. 1	Art. 21. 1. Instytucja utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I, dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013, na poziomie łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia pomnożonej przez średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego obliczoną zgodnie z ust. 4 (bufor antycykliczny specyficzny dla	

				instytucji).	
Art. 128 pkt 3	3) „bufor globalnych instytucji o znaczeniu systemowym” oznacza fundusze własne, utrzymywania których wymaga art. 131 ust. 4;	T	Art. 34 ust. 1	Art. 34. 1. Globalna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 rozporządzenia 575/2013, na poziomie 1–3,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, zgodnie z kategorią, do której została przyporządkowana (bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym).	
Art. 128 pkt 4	4) „bufor innych instytucji o znaczeniu systemowym” oznacza fundusze własne, utrzymywania których wymaga art. 131 ust. 5;	T	Art. 38 ust. 1	Art. 38. 1. Inna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 rozporządzenia 575/2013, w wysokości określonej w decyzji, o której mowa w art. 39 ust. 1, nie większej niż 2% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia (bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym).	
Art. 128 pkt 5	5) „bufor ryzyka systemowego” oznacza fundusze własne, do utrzymywania których instytucja jest lub może być zobowiązana zgodnie z art. 133;	T	Art. 47	Art. 47. Instytucja stwarzająca niecykliczne ryzyko systemowe lub na nie narażona utrzymuje dodatkową kwotę kapitału podstawowego Tier I w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 rozporządzenia 575/2013, w celu zapobiegania i ograniczania długoterminowego niecyklicznego ryzyka systemowego nieobjętego tym rozporządzeniem (bufor ryzyka systemowego), w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 8.	
Art. 128 pkt 6	6) „wymóg połączonego bufora” oznacza łączny kapitał podstawowy Tier I, który jest wymagany do pokrycia wymaganego bufora zabezpieczającego, powiększony o następujące elementy, stosownie do przypadku: a) specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny; b) bufor globalnych instytucji o znaczeniu systemowym;	T	Art. 55 ust. 3	Art. 55. 3. Wymóg połączonego bufora stanowi łączny kapitał podstawowy Tier I, który jest wymagany do pokrycia bufora zabezpieczającego, powiększonego o specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny, bufor globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, bufor innych instytucji o znaczeniu systemowym lub bufor ryzyka systemowego (wymóg połączonego bufora).	

	c) bufor innych instytucji o znaczeniu systemowym; d) bufor ryzyka systemowego;				
Art. 128 pkt 7	7) „wskaźnik bufora antycyklicznego” oznacza wskaźnik, który instytucje muszą stosować przy obliczaniu specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego i który jest ustalany zgodnie z art. 136 i art. 137 lub przez odpowiedni organ państwa trzeciego w zależności od przypadku;	T	Art. 24 ust. 1	Art. 24. 1. Wskaźnik bufora antycyklicznego jest określony jako 0 albo 0,25 punktu procentowego lub wielokrotność 0,25 punktu procentowego i może wynosić od 0 do 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które posiadają ekspozycje kredytowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013. W uzasadnionych przypadkach wskaźnik bufora antycyklicznego może przekraczać 2,5%.	
Art. 128 pkt 8	8) „instytucja działająca na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie” oznacza instytucję, która uzyskała zezwolenie w państwie członkowskim, w którym za wyznaczenie wskaźnika bufora antycyklicznego odpowiedzialny jest konkretny wyznaczony organ;	N			
Art. 128 pkt 9	9) „wartość odniesienia dotycząca bufora” oznacza wartość odniesienia dla bufora obliczaną zgodnie art. 135 ust. 1.	T	Art. 23 ust. 1	Art. 23. 1. Komitet oblicza co kwartał wartość odniesienia wskaźnika bufora antycyklicznego. Wartość odniesienia stanowi zmienna, która odzwierciedla cykl kredytowy i ryzyko związane z nadmiernym wzrostem akcji kredytowej w gospodarce narodowej, z uwzględnieniem specyfiki polskiej gospodarki i jej systemu finansowego.	
Art. 129 ust. 1	<i>Artykuł 129</i> Wymóg dotyczący utrzymywania bufora zabezpieczającego 1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do utrzymywania, oprócz kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych nałożonego w art. 92 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, bufora zabezpieczającego z kapitału podstawowego Tier I na poziomie 2,5 % ich łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia na zasadzie indywidualnej i skonsolidowanej, zgodnie z częścią pierwszą tytułu II tego rozporządzenia.	T	Art. 19 ust. 1	Art. 19. 1. Instytucja utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I, dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013, w wysokości 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia na zasadach indywidualnej, o której mowa w art. 6–10 rozporządzenia 575/2013 i skonsolidowanej (bufor zabezpieczający).	

Art. 129 ust. 2	<p>2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwo członkowskie może zwolnić małe i średnie firmy inwestycyjne z wymogów ustanowionych w tym ustępie, jeśli takie zwolnienie nie zagraża stabilności systemu finansowego tego państwa członkowskiego.</p> <p>Decyzja o zastosowaniu takiego zwolnienia jest w pełni uzasadniana, zawiera wyjaśnienie, dlaczego zwolnienie to nie zagraża stabilności systemu finansowego danego państwa członkowskiego, oraz dokładną definicję małych i średnich firm inwestycyjnych objętych zwolnieniem.</p> <p>Państwo członkowskie, które postanowi zastosować takie zwolnienie, powiadamia odpowiednio Komisję, ERRS, EUNB oraz właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich.</p>	T	Art. 20 ust. 1 Art. 20 ust. 2	<p>Art. 20. 1. Obowiązkiem, o którym mowa w art. 19 ust. 1, nie są objęte firmy inwestycyjne, będące mikroprzedsiębiorcami, małymi albo średnimi przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>Art. 20. 2. Komitet informuje Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego zainteresowanych państw członkowskich o zakresie wyłączenia, o którym mowa w ust. 1.</p>	
Art. 129 ust. 3	<p>3. Do celu ust. 2 państwo członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za stosowanie niniejszego artykułu. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.</p>	T	Art. 3	<p>Art. 3. 1. Organem właściwym w zakresie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i zarządzania kryzysowego w systemie finansowym jest Komitet.</p> <p>2. Organem wyznaczonym w rozumieniu art. 458 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 jest Komitet, a w zakresie stosowania środków krajowych, o których mowa w art. 458 ust. 2 lit. d, ust. 5 i ust. 10 rozporządzenia 575/2013, zgodnie z art. 63 i art. 64, Minister Finansów.</p>	
Art. 129 ust. 4	<p>4. Do celu ust. 2 firmy inwestycyjne klasyfikuje się jako małe lub średnie zgodnie z zaleceniem Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikro, małych i średnich przedsiębiorstw.</p>	T	Art. 20 ust. 1	<p>Art. 20. 1. Obowiązkiem, o którym mowa w art. 19 ust. 1, nie są objęte firmy inwestycyjne, będące mikroprzedsiębiorcami, małymi albo średnimi przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</p>	
Art. 129 ust. 5	<p>5. Instytucje nie wykorzystują kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu do spełnienia wymogów nałożonych na mocy art. 104.</p>	T	Art. 19 ust. 2	<p>Art. 19. 2. Dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier I, o której mowa w ust. 1, nie jest jednocześnie zaliczana na poczet spełnienia przez te instytucje wymogów nałożonych na podstawie art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie art. 138a ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy – Prawo bankowe oraz</p>	

				art. 98f ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94 i 586 oraz z 2015 r. poz. 73).	
Art. 129 ust. 6	6. W przypadku gdy instytucja nie spełnia w pełni wymogu ust. 1 niniejszego artykułu, podlega ograniczeniom w zakresie wypłat zysków określonym w art. 141 ust. 2 i 3.	T	Art. 55 ust. 3 Art. 56 ust. 1 i 3	<p>Art. 55. 3. Wymóg połączonego bufora stanowi łączny kapitał podstawowy Tier I, który jest wymagany do pokrycia bufora zabezpieczającego, powiększonego o specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny, bufor globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, bufor innych instytucji o znaczeniu systemowym lub bufor ryzyka systemowego (wymóg połączonego bufora).</p> <p>Art. 56. 1. Instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) i niezwłocznie powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o jej wysokości. W takim przypadku instytucja nie może dokonywać wypłat, o których mowa w ust. 3, w wysokości przekraczającej maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA).</p> <p>3. Przed obliczeniem maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) instytucja:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie dokonuje wypłat związanych z kapitałem podstawowym Tier I; 2) nie podejmuje zobowiązań w zakresie wypłat zmiennych składników wynagrodzeń lub uznaniowych świadczeń emerytalnych; 3) nie dokonuje wypłat zmiennych składników wynagrodzenia, jeżeli zobowiązanie do ich wypłaty powstało w okresie, w którym instytucja nie spełniała wymogu połączonego bufora; 4) nie dokonuje wypłat z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I. 	
Art. 130 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 130</i></p> <p style="text-align: center;">Wymóg utrzymania specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego</p> <p>1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do</p>	T	Art. 21 ust. 1 i 2	Art. 21. 1. Instytucja utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I, dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 1	

	utrzymywania specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego na poziomie ich łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 pomnożonej przez średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego obliczaną zgodnie z art. 140 niniejszej dyrektywy, na zasadzie indywidualnej i skonsolidowanej, zgodnie z częścią pierwszą tytuł II tego rozporządzenia.			rozporządzenia 575/2013, na poziomie łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013 pomnożonej przez średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego obliczaną zgodnie z ust. 4 (bufor antycykliczny specyficzny dla instytucji). 2. Instytucja utrzymuje bufor antycykliczny specyficzny dla instytucji na zasadzie indywidualnej, o której mowa w art. 6-10 rozporządzenia 575/2013 i skonsolidowanej.	
Art. 130 ust. 2	2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwo członkowskie może zwolnić małe i średnie firmy inwestycyjne z wymogów ustanowionych w tym ustępie, jeśli takie zwolnienie nie zagraża stabilności systemu finansowego tego państwa członkowskiego. Decyzja o zastosowaniu takiego zwolnienia jest w pełni uzasadniana, zawiera wyjaśnienie, dlaczego zwolnienie to nie zagraża stabilności systemu finansowego danego państwa członkowskiego, oraz dokładną definicję małych i średnich firm inwestycyjnych objętych zwolnieniem. Państwo członkowskie, które postanowi zastosować takie zwolnienie, powiadamia odpowiednio Komisję, ERRS, EUNB oraz właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich.	T	Art. 22 ust. 1 i 2	Art. 22. 1. Obowiązkiem, o którym mowa w art. 21 ust. 1, nie są objęte firmy inwestycyjne będące mikroprzedsiębiorcami, małymi albo średnimi przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. 2. Komitet informuje Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego zainteresowanych państw członkowskich o zakresie przedmiotowego wyłączenia, o którym mowa w ust. 1.	
Art. 130 ust. 3	3. Do celu ust. 2 państwo członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za stosowanie niniejszego artykułu. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.	T	Art. 3	Art. 3. 1. Organem właściwym w zakresie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i zarządzania kryzysowego w systemie finansowym jest Komitet. 2. Organem wyznaczonym w rozumieniu art. 458 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 jest Komitet, a w zakresie stosowania środków krajowych, o których mowa w art. 458 ust. 2 lit. d, ust. 5 i ust. 10 rozporządzenia 575/2013, zgodnie z art. 63 i art. 64, Minister Finansów.	
Art. 130 ust. 4	4. Do celu ust. 2 firmy inwestycyjne klasyfikuje się jako małe i średnie zgodnie z zaleceniem 2003/361/WE.	T	Art. 22 ust. 1	Art. 22. 1. Obowiązkiem, o którym mowa w art. 21 ust. 1, nie są objęte firmy inwestycyjne będące mikroprzedsiębiorcami, małymi albo średnimi przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie	

				działalności gospodarczej.	
Art. 130 ust. 5	5. Instytucje spełniają wymóg nałożony na mocy ust. 1 za pomocą kapitału podstawowego Tier I, który ma charakter dodatkowy w stosunku do wszelkiego kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych nałożonego na mocy art. 92 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wymogu utrzymania bufora zabezpieczającego na mocy art. 129 niniejszej dyrektywy i wszelkich wymogów nałożonych na mocy art. 100 niniejszej dyrektywy.	T	Art. 21 ust. 3	Art. 21. 3. Dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier I, o której mowa w ust. 1, nie jest jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez te instytucje wymogów nałożonych na podstawie art. 19 ust. 1, a także art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie art. 138a ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy – Prawo bankowe oraz art. 98f ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.	
Art. 130 ust. 6	6. W przypadku gdy instytucja nie spełnia w pełni wymogu na mocy ust. 1 niniejszego artykułu, podlega ograniczeniom w zakresie wypłat zysków określonym w art. 141 ust. 2 i 3.	T	Art. 55 ust. 3 Art. 56 ust. 1 i 3	Art. 55. 3. Wymóg połączonego bufora stanowi łączny kapitał podstawowy Tier I, który jest wymagany do pokrycia bufora zabezpieczającego, powiększonego o specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny, bufor globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, bufor innych instytucji o znaczeniu systemowym lub bufor ryzyka systemowego (wymóg połączonego bufora). Art. 56. 1. Instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) i niezwłocznie powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o jej wysokości. W takim przypadku instytucja nie może dokonywać wypłat, o których mowa w ust. 3, w wysokości przekraczającej maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA). 3. Przed obliczeniem maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) instytucja: 1) nie dokonuje wypłat związanych z kapitałem podstawowym Tier I; 2) nie podejmuje zobowiązań w zakresie wypłat zmiennych składników wynagrodzeń lub uznaniowych świadczeń emerytalnych; 3) nie dokonuje wypłat zmiennych składników wynagrodzenia, jeżeli zobowiązanie do ich wypłaty powstało w okresie, w którym instytucja nie spełniała wymogu połączonego bufora; 4) nie dokonuje wypłat z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.	

	<p>członkowskimi oraz między państwem członkowskim a państwem trzecim.</p> <p>Każda kategoria otrzymuje równą wagę i składa się z wymiernych wskaźników.</p> <p>Rezultatem zastosowania metody jest ogólny wynik dla każdego ocenianego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, który pozwala na określenie i zakwalifikowanie globalnych instytucji o znaczeniu systemowym do podkategorii zgodnie z opisem w ust. 9.</p>			<p>4) złożoności danej grupy;</p> <p>5) transgranicznej działalności danej grupy, w tym transgranicznej działalności między państwami członkowskimi oraz między państwem członkowskim a państwem trzecim.</p> <p>2. Komisja Nadzoru Finansowego, biorąc pod uwagę stanowisko Komitetu, przyjmuje procedury w celu identyfikacji, o której mowa w ust. 1, w oparciu o rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 1222/2014 z dnia 8 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określenia metody identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz definiowania podkategorii globalnych instytucji o znaczeniu systemowym (Dz. Urz. UE L 330 z 15.11.2014, str. 27).</p>	
Art. 131 ust. 3	<p>3. Inne instytucje o znaczeniu systemowym są określane zgodnie z ust. 1. Znaczenie systemowe oceniane jest na podstawie co najmniej jednego z następujących kryteriów:</p> <p>a) wielkość;</p> <p>b) znaczenie dla gospodarki Unii lub danego państwa członkowskiego;</p> <p>c) znaczenie działalności transgranicznej;</p> <p>d) wzajemne powiązania danej instytucji lub grupy z systemem finansowym.</p> <p>EUNB, w porozumieniu z ERRS, opublikuje do dnia 1 stycznia 2015 r. wytyczne dotyczące kryteriów określania warunków stosowania niniejszego ustępu w odniesieniu do oceny innych instytucji o znaczeniu systemowym. Wytyczne te będą uwzględniać międzynarodowe ramy dotyczące krajowych instytucji o znaczeniu systemowym, a także specyfikę unijną i krajową.</p>	T	Art. 39 ust. 5	<p>Art. 39. 5. Komisja Nadzoru Finansowego ocenia znaczenie systemowe innych instytucji o znaczeniu systemowym na podstawie :</p> <p>1) wielkości;</p> <p>2) znaczenia dla gospodarki Rzeczypospolitej Polskiej lub Unii Europejskiej;</p> <p>3) znaczenia działalności transgranicznej;</p> <p>4) wzajemnego powiązania danej instytucji lub danej grupy z systemem finansowym.</p>	
Art. 131 ust. 4	<p>4. Każda globalna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje, na zasadzie skonsolidowanej, bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym odpowiadający podkategorii, do której zakwalifikowano daną globalną instytucję o znaczeniu systemowym. Bufor ten składa się</p>	T	Art. 34 ust.1 i 2	<p>Art. 34. 1. Globalna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych,</p>	

	z kapitału podstawowego Tier I i ma względem niego charakter uzupełniający.			o którym mowa w art. 92 rozporządzenia 575/2013, na poziomie 1–3,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, zgodnie z kategorią, do której została przyporządkowana (bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym). 2. Globalna instytucja o znaczeniu systemowym jest obowiązana utrzymywać bufor na zasadzie skonsolidowanej.	
Art. 131 ust. 5	5. Właściwy organ lub wyznaczony organ mogą na każdą inną instytucję o znaczeniu systemowym nałożyć, na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej lub skonsolidowanej, stosownie do przypadku, wymóg utrzymania bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym w wysokości do 2 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przy uwzględnieniu kryteriów określania innych instytucji o znaczeniu systemowym. Bufor ten składa się z kapitału podstawowego Tier I i ma względem niego charakter uzupełniający.	T	Art. 39 ust. 1 Art. 38	Art. 39. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii Komitetu, identyfikuje, inną instytucję o znaczeniu systemowym i nakłada na nią bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym. Art. 38. 1. Inna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje kwotę kapitału podstawowego Tier I dodatkową w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 rozporządzenia 575/2013, w wysokości określonej w decyzji, o której mowa w art. 39 ust. 1, nie większej niż 2% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia (bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym). 2. Inna instytucja o znaczeniu systemowym jest obowiązana utrzymywać bufor na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej lub skonsolidowanej.	
Art. 131 ust. 6	6. Nakładając bufor ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym, właściwy organ lub wyznaczony organ przestrzegają następujących zasad: a) bufor ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym nie może pociągać za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego; b) bufor ryzyka innej instytucji o znaczeniu	T	Art. 40 Art. 46	Art. 40. Wydając decyzję, o której mowa w art. 39 ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego bierze pod uwagę, czy bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym nie będzie wywierał nieproporcjonalnych i niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego Unii Europejskiej poprzez tworzenie przeszkód dla funkcjonowania rynku wewnętrznego Unii Europejskiej. Art. 46. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, co najmniej	

	systemowym musi być poddawany przeglądowi przez właściwy organ lub wyznaczony organ co najmniej raz do roku.			raz w roku, dokonuje przeglądu adekwatności wskaźnika bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym. 2. Komisja Nadzoru Finansowego w wyniku przeglądu, o którym mowa w ust. 1, może uchylić albo zmienić decyzję, o której mowa w art. 39 ust. 1, określając wskaźnik bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym.	
Art. 131 ust. 7	7. Przed ustaleniem lub ponownym ustaleniem bufora ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym właściwy organ lub wyznaczony organ z miesięcznym wyprzedzeniem powiadamiają Komisję, ERRS, EUNB oraz właściwe i wyznaczone organy zainteresowanych państw członkowskich o publikacji decyzji, o której mowa w ust. 5. Powiadomienie to zawiera szczegółowy opis następujących elementów: a) uzasadnienie, dlaczego uznaje się, że bufor ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym może być skuteczny i proporcjonalny do celu ograniczenia ryzyka; b) ocenę prawdopodobnego pozytywnego lub negatywnego wpływu bufora ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym na rynek wewnętrzny w oparciu o informacje, które są dostępne państwu członkowskiemu; c) wskaźnik bufora ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym, który państwo członkowskie chce określić.	T	Art. 44 ust. 3 i 4	Art. 44. 3. Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia niezwłocznie, za pośrednictwem Komitetu, Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego z zainteresowanych państw członkowskich o zamiarze nałożenia bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym. 4. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 3, zawiera: 1) uzasadnienie wprowadzenia bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym jako skutecznego i proporcjonalnego instrumentu ograniczenia ryzyka; 2) ocenę prawdopodobnego wpływu bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym na rynek wewnętrzny Unii Europejskiej; 3) wskaźnik bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym, który Komisja Nadzoru Finansowego nałożyła.	
Art. 131 ust. 8	8. Bez uszczerbku dla art. 133 i ust. 5 niniejszego artykułu, w przypadku gdy inna instytucja o znaczeniu systemowym jest jednostką zależną albo globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, albo innej instytucji o znaczeniu systemowym, która jest unijną instytucją dominującą i podlega buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym na zasadzie skonsolidowanej, wówczas bufor, który ma zastosowanie na poziomie indywidualnym lub subskonsolidowanym dla tej innej instytucji o znaczeniu systemowym, nie przekracza wyższej z następujących wartości: a) 1 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE)	T	Art. 41	Art. 41. W przypadku gdy inna instytucja o znaczeniu systemowym jest jednostką zależną globalnej instytucji o znaczeniu systemowym albo innej instytucji o znaczeniu systemowym, która jest unijną instytucją dominującą, i podlega buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym na zasadzie skonsolidowanej, bufor, o którym mowa w art. 38 ust. 1, który ma zastosowanie na poziomie indywidualnym lub subskonsolidowanym, nie przekracza wyższej z następujących wartości: 1) 1% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013;	

	nr 575/2013; oraz b) wskaźnik bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub innej instytucji o znaczeniu systemowym mający zastosowanie do danej grupy na poziomie skonsolidowanym.			2) wskaźnika bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub innej instytucji o znaczeniu systemowym mającego zastosowanie do danej grupy na poziomie skonsolidowanym.	
Art. 131 ust. 9	9. Globalne instytucje o znaczeniu systemowym są podzielone na co najmniej pięć podkategorii. Najniższa granica i granice pomiędzy poszczególnymi podkategoriami ustalane są za pomocą wyników uzyskiwanych przy zastosowaniu metody określania. Górne wyniki między sąsiednimi podkategoriami są określone jasno i są zgodne z zasadą występowania stałego liniowego wzrostu znaczenia systemowego, w związku z czym między poszczególnymi podkategoriami występuje liniowy wzrost wymogu dotyczącego dodatkowego kapitału podstawowego Tier I, z wyjątkiem najwyższej podkategorii. Do celów niniejszego ustępu znaczenie systemowe jest wpływem, jaki trudności, z którymi borykają się globalne instytucje o znaczeniu systemowym, mogą mieć na globalny rynek finansowy. Najniższej podkategorii przypisuje się bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 1 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a bufor przypisany każdej podkategorii wzrasta o stopień wynoszący 0,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 aż do czwartej podkategorii włącznie. Najwyższa podkategoria bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym podlega buforowi w wysokości 3,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.	T	Art. 34 ust. 3 Art. 35 ust. 1	Art. 34. 3. Globalna instytucja o znaczeniu systemowym przyporządkowana do: 1) pierwszej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 1 %, 2) drugiej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 1,5 %, 3) trzeciej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 2 %, 4) czwartej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 2,5 %, 5) piątej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 3 %, 6) szóstej kategorii – utrzymuje bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 3,5 %. Art. 35. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, po zasięgnięciu opinii Komitetu, w drodze decyzji, identyfikuje globalne instytucje o znaczeniu systemowym oraz przyporządkowuje je do jednej z kategorii, o których mowa w art. 34 ust. 3, wyznaczających, narastająco, znaczenie systemowe globalnej instytucji o znaczeniu systemowym.	
Art. 131 ust. 10	10. Bez uszczerbku dla ust. 1 i 9 właściwy organ lub wyznaczony organ mogą, kierując się należytych osądem nadzorczym: a) przenieść globalną instytucję o znaczeniu systemowym z niższej do wyższej podkategorii; b) zakwalifikować podmiot, o którym mowa w ust. 1, którego łączny wynik jest niższy od górnego wyniku najniższej podkategorii, do tej podkategorii lub do	T	Art. 35 ust. 2	Art. 35. 2. Komisja Nadzoru Finansowego w uzasadnionych przypadkach może, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii Komitetu, przyporządkować globalną instytucję o znaczeniu systemowym do kategorii, której odpowiada bufor na wyższym poziomie.	

	wyższej podkategorii, kwalifikując go tym samym jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym.				
Art. 131 ust. 11	11. Jeżeli właściwy organ lub wyznaczony organ podejmą decyzję zgodnie z ust. 10 lit. b), decyzję tę i jej uzasadnienie zgłoszą EUNB.	T	Art. 39 ust. 2	Art. 39. 2. Komisja Nadzoru Finansowego w uzasadnionych przypadkach, po zasięgnięciu opinii Komitetu, może uznać, w drodze decyzji, inną instytucję o znaczeniu systemowym za globalną instytucję o znaczeniu systemowym i przyporządkować ją do jednej z kategorii, o których mowa w art. 34 ust. 3. Komisja, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o każdej wydanej decyzji, przedstawiając jednocześnie jej uzasadnienie.	
Art. 131 ust. 12	12. Właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają Komisję, ERRS i EUNB o nazwach globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz innych instytucji o znaczeniu systemowym, a także o odpowiedniej podkategorii, do której zakwalifikowano globalne instytucje o znaczeniu systemowym; podają także ich nazwy do wiadomości publicznej. Właściwe organy lub wyznaczone organy podają do wiadomości publicznej podkategorię, do której zakwalifikowano globalną instytucję o znaczeniu systemowym. Właściwy organ lub wyznaczony organ przeprowadzają co roku przegląd określenia globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i innych instytucji o znaczeniu systemowym oraz zakwalifikowanie globalnych instytucji o znaczeniu systemowym do odpowiednich podkategorii, a także przekazują wynik zainteresowanej instytucji o znaczeniu systemowym, Komisji, ERRS i EUNB oraz podają zaktualizowany wykaz określonych instytucji o znaczeniu systemowym do wiadomości publicznej i podają do wiadomości publicznej podkategorię, do której zakwalifikowano poszczególne zidentyfikowane globalne instytucje o znaczeniu systemowym.	T	Art. 44 ust. 1 i 2 Art. 45	Art. 44. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, za pośrednictwem Komitetu, niezwłocznie powiadamia Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego i Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o: 1) globalnych instytucjach o znaczeniu systemowym oraz innych instytucjach o znaczeniu systemowym; 2) kategoriach przyporządkowania poszczególnych globalnych instytucji o znaczeniu systemowym. 2. Komisja Nadzoru Finansowego zamieszcza informacje, o których mowa w ust. 1, na swojej stronie internetowej. Art. 45. 1. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje raz do roku przeglądu identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i ich przyporządkowania do odpowiednich kategorii. 2. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie informuje o wyniku przeglądu, o którym mowa w ust. 1, za pośrednictwem Komitetu, Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego i Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz te instytucje. 3. Komisja Nadzoru Finansowego może w wyniku przeglądu, o którym mowa w ust. 1, uchylić albo zmienić decyzję, o której mowa w art. 35 ust. 1 i 2 oraz	

				<p>w art. 39 ust. 2. W przypadku zmiany tej decyzji Komisja Nadzoru Finansowego przyporządkowuje globalną instytucję o znaczeniu systemowym do jednej z kategorii, o których mowa w art. 34 ust. 3.</p> <p>4. Komisja Nadzoru Finansowego zamieszcza informacje o globalnych instytucjach o znaczeniu systemowym i kategoriach ich przyporządkowania po dokonany przeglądzie na swojej stronie internetowej.</p> <p>Art. 46</p> <p>Art. 46. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, co najmniej raz w roku, dokonuje przeglądu adekwatności wskaźnika bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym.</p> <p>2. Komisja Nadzoru Finansowego w wyniku przeglądu, o którym mowa w ust. 1, może uchylić albo zmienić decyzję, o której mowa w art. 39 ust. 1, określając wskaźnik bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym.</p>	
Art. 131 ust. 13	13. Instytucje o znaczeniu systemowym nie korzystają z kapitału podstawowego Tier I, utrzymywanego w celu spełnienia wymogów na mocy ust. 4 i 5, do spełnienia jakichkolwiek wymogów nałożonych na mocy art. 92 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 129 i 130 niniejszej dyrektywy ani jakichkolwiek wymogów nałożonych na mocy art. 102 i 104 niniejszej dyrektywy.	T	Art. 42	Art. 42. Dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier 1, którą globalne instytucje o znaczeniu systemowym oraz inne instytucje o znaczeniu systemowym utrzymują w celu spełnienia wymogów, o których mowa w art. 34 ust. 1 oraz art. 38 ust. 1, nie jest jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez te instytucje innych wymogów nałożonych na podstawie art. 19 ust. 1, art. 21 ust. 1, a także art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 oraz wymogów nałożonych w ramach uprawnień nadzorczych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie art. 138a ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy – Prawo bankowe i art. 98f ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.	
Art. 131 ust. 14	14. W przypadku gdy grupa, na zasadzie skonsolidowanej, podlega następującym wymogom, zastosowanie ma wyższy z tych dwóch buforów: a) bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym i bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym b) bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym, i bufor	T	Art. 43 ust. 1 i 2	Art. 43. 1. W przypadku gdy grupa na zasadzie skonsolidowanej, podlega wymogowi bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym albo bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego, o którym mowa w art. 47, ma zastosowanie bufor najwyższy, z zastrzeżeniem art. 49.	

	<p>ryzyka systemowego zgodnie z art. 133.</p> <p>W przypadku gdy instytucja, na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej, podlega buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym i buforowi ryzyka systemowego zgodnie z art. 133, zastosowanie ma wyższy z nich.</p>			<p>2. W przypadku gdy instytucja, na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej, podlega wymogowi bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego, o którym mowa w art. 47, ma zastosowanie wyższy z nich.</p>	
Art. 131 ust. 15	<p>15. Niezależnie od przepisów ust. 14, w przypadku gdy bufor ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich ekspozycji znajdujących się w państwie członkowskim, które ustala ten bufor, aby zareagować na ryzyko makroostrożnościowe tego państwa członkowskiego, ale nie ma zastosowania do ekspozycji poza tym państwem członkowskim, ten bufor ryzyka systemowego ma charakter dodatkowy względem bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym lub globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, który ma zastosowanie zgodnie z niniejszym artykułem.</p>	T	Art. 49 ust. 1	<p>Art. 49. 1. W przypadku gdy bufor ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich ekspozycji znajdujących się wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ten bufor stosuje się łącznie z buforem globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub buforem innej instytucji o znaczeniu systemowym.</p>	
Art. 131 ust. 16	<p>16. W przypadku gdy ust. 14 ma zastosowanie, a instytucja jest częścią grupy lub podgrupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, instytucji tej nie uznaje się za podlegającą, na zasadzie indywidualnej, wymogowi połączonego bufora, który jest niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego oraz bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym lub bufora ryzyka systemowego – w zależności od tego, która z tych dwóch wartości jest wyższa, mającego do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.</p>	T	Art. 43 ust. 3	<p>Art. 43. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, instytucja będąca częścią grupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, podlega wymogowi połączonego bufora, o którym mowa w art. 55 ust. 3, mającemu do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej, który nie może być niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego oraz, wyższemu z dwóch buforów - buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym albo buforowi ryzyka systemowego mającej do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.</p>	
Art. 131 ust. 17	<p>17. W przypadku gdy ust. 15 ma zastosowanie, a instytucja jest częścią grupy lub podgrupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, instytucji tej nie uznaje się za podlegającą, na zasadzie indywidualnej, wymogowi połączonego bufora, który jest niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego oraz sumy bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego mającego do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.</p>	T	Art. 49 ust. 2	<p>Art. 49. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, instytucja będąca częścią grupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, podlega wymogowi połączonego bufora, o którym mowa w art. 55 ust. 3, mającemu do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej, który nie może być niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego, bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego, mającej do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.</p>	

Art. 131 ust. 18	<p>18. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia do celów niniejszego artykułu metody, według której właściwy organ lub wyznaczony organ określają unijną dominującą instytucję lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym, oraz w celu określenia metody definiowania podkategorii oraz kwalifikowania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w oparciu o ich znaczenie systemowe, przy uwzględnieniu wszelkich standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym.</p> <p>EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2014 r.</p> <p>Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.</p>	N			
Art. 132 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 132</i></p> <p style="text-align: center;">Sprawozdawczość</p> <p>1. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2015 r. sprawozdanie, sporządzone na podstawie rozwoju sytuacji międzynarodowej i opinii EUNB, na temat możliwości rozszerzenia ram dotyczących globalnych instytucji o znaczeniu systemowym na dodatkowe rodzaje instytucji o znaczeniu systemowym w Unii, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.</p>	N			
Art. 132 ust. 2	<p>2. Do dnia 31 grudnia 2016 r. – po skonsultowaniu się z ERRS i EUNB – Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat tego, czy należy zmienić przepisy dotyczące globalnych instytucji o znaczeniu systemowym określonych w art. 131, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym. Każdy taki wniosek należycie uwzględnia rozwój międzynarodowej sytuacji regulacyjnej i obejmuje przegląd, w stosownych przypadkach, procesu kwalifikowania specyficznych dla</p>	N			

	instytucji buforów innych instytucji o znaczeniu systemowym w ramach grupy przy uwzględnieniu wszelkiego możliwego nienależytego wpływu na realizację strukturalnego rozdzielania w ramach państw członkowskich.				
Art. 133 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 133</i></p> <p>Wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego</p> <p>1. Każde państwo członkowskie może wprowadzić bufor ryzyka systemowego z kapitału podstawowego Tier I w odniesieniu do sektora finansowego lub co najmniej jednego podzbioru tego sektora w celu zapobiegania i ograniczania długoterminowych niecyklicznych ryzyk systemowych lub makroostrożnościowych nieobjętych rozporządzeniem (UE) nr 575/2013, rozumianego jako ryzyko zakłócenia w systemie finansowym, które może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w danym państwie członkowskim.</p>	T	Art.47	Art. 47. Instytucja stwarzająca niecykliczne ryzyko systemowe lub na nie narażona, utrzymuje dodatkową kwotę kapitału podstawowego Tier I w stosunku do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego na potrzeby spełniania wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 rozporządzenia 575/2013, w celu zapobiegania i ograniczania długoterminowego niecyklicznego ryzyka systemowego nieobjętego tym rozporządzeniem (bufor ryzyka systemowego), w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 8.	
Art. 133 ust. 2	2. Na użytek ust. 1 państwo członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za ustalenie bufora ryzyka systemowego i określenie zbiorów instytucji, do których ma on zastosowanie. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.	T	Art. 50 ust. 8 i ust. 9 pkt 1	<p>Art. 50. 8. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wskaźnik bufora ryzyka systemowego; 2) rodzaje ekspozycji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego, oraz państwa, w których one się znajdują; 3) kategorie instytucji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego; 4) dzień, od którego instytucje stosują bufor ryzyka systemowego; 5) harmonogram, o którym mowa w ust. 2. <p>9. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rekomendację Komitetu dotyczącą: <ol style="list-style-type: none"> a) wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego, b) rodzajów ekspozycji, do których ma on zastosowanie, c) kategorii instytucji, do których ma on zastosowanie <p>- wydanej po przeprowadzonej przez Komitet analizie</p>	

			Art. 3	<p>w zakresie wywierania przez bufor ryzyka systemowego nieproporcjonalnych i niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego przez tworzenie przeszkód dla funkcjonowania rynku wewnętrznego Unii Europejskiej;</p> <p>Art. 3. 1. Komitet Stabilności Finansowej, zwany dalej „Komitetem”, jest organem właściwym w zakresie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i zarządzania kryzysowego w systemie finansowym.</p> <p>2. Organem wyznaczonym w rozumieniu art. 458 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 jest Komitet, a w zakresie stosowania środków krajowych, o których mowa w art. 458 ust. 2 lit. d, ust. 5 i ust. 10 rozporządzenia 575/2013, zgodnie z art. 63 i art. 64, Minister Finansów.</p>	
Art. 133 ust. 3	<p>3. Na użytek ust. 1 instytucje mogą być zobowiązane do utrzymywania, oprócz kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych nałożonego w art. 92 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, bufora ryzyka systemowego kapitału podstawowego Tier I w wysokości co najmniej 1 % w oparciu o kwoty ekspozycji, wobec których zastosowanie ma bufor ryzyka systemowego zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu, na zasadzie indywidualnej, skonsolidowanej lub subskonsolidowanej, stosownie do przypadku, zgodnie z częścią pierwszą tytuł II tego rozporządzenia. Odpowiedni właściwy lub wyznaczony organ może wymagać od instytucji utrzymywania bufora ryzyka systemowego na poziomie zarówno indywidualnym i skonsolidowanym.</p>	T	Art. 50 ust. 1	<p>Art. 50. 1. Bufor ryzyka systemowego jest obliczany zgodnie z art. 92 rozporządzenia 575/2013 w odniesieniu do kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, wobec których bufor ryzyka systemowego ma mieć zastosowanie zgodnie z ust. 8, na zasadzie indywidualnej, o której mowa w art. 6 - 10 rozporządzenia 575/2013, skonsolidowanej lub subskonsolidowanej.</p>	
Art. 133 ust. 4	<p>4. Instytucje nie korzystają z kapitału podstawowego Tier I, utrzymywanego w celu spełnienia wymogu na mocy ust. 3, do spełnienia jakichkolwiek wymogów nałożonych na mocy art. 92 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 129 i 130 niniejszej dyrektywy ani jakichkolwiek wymogów nałożonych na mocy art. 102 i 104 niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy grupa, która została określona jako instytucja o znaczeniu</p>	T	Art. 48	<p>Art. 48. Dodatkowa kwota kapitału podstawowego Tier I, którą instytucje utrzymują w celu spełnienia wymogów, o których mowa w art. 47, nie jest jednocześnie zaliczana na poczet spełniania przez tę instytucję innych wymogów nałożonych na podstawie art. 19 ust. 1 i art. 21 ust. 1, a także art. 92 ust. 1 rozporządzenia 575/2013 oraz wymogów nałożonych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie art.</p>	

	systemowym podlegająca buforowi globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 131, podlega także buforowi ryzyka systemowego na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z niniejszym artykułem, zastosowanie ma wyższy z tych buforów. W przypadku gdy instytucja, na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej, podlega buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 i buforowi ryzyka systemowego zgodnie z niniejszym artykułem, zastosowanie ma wyższy z nich.			138a ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy – Prawo bankowe i art. 98f ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; przepisy art. 43 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.	
Art. 133 ust. 5	5. Niezależnie od ust. 4, w przypadku gdy bufor ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich ekspozycji znajdujących się w państwie członkowskim, które ustala ten bufor, aby zareagować na ryzyko makroostrożnościowe tego państwa członkowskiego, ale nie ma zastosowania do ekspozycji poza tym państwem członkowskim, ten bufor ryzyka systemowego stosuje się łącznie z buforem innej instytucji o znaczeniu systemowym lub globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, który ma zastosowanie zgodnie z art. 131.	T	Art. 49 ust. 1	Art. 49. 1. W przypadku gdy bufor ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich ekspozycji znajdujących się wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ten bufor stosuje się łącznie z buforem globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub buforem innej instytucji o znaczeniu systemowym.	
Art. 133 ust. 6	6. W przypadku gdy ust. 4 ma zastosowanie, a instytucja jest częścią grupy lub podgrupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, instytucji tej nie uznaje się za podlegającą, na zasadzie indywidualnej, wymogowi połączonego bufora, który jest niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego oraz – w zależności od tego, która z tych dwóch wartości jest wyższa - bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym lub bufora ryzyka systemowego, mającego do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.	T	Art. 43 ust. 3	Art. 43. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, instytucja będąca częścią grupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, podlega wymogowi połączonego bufora, o którym mowa w art. 55 ust. 3 mającemu do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej, który nie może być niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego oraz, wyższemu z dwóch buforów - buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym albo buforowi ryzyka systemowego, mającej do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.	
Art. 133 ust. 7	7. W przypadku gdy ust. 5 ma zastosowanie, a instytucja jest częścią grupy lub podgrupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, instytucji tej nie uznaje się za podlegającą, na zasadzie indywidualnej, wymogowi połączonego bufora, który jest niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego	T	Art. 49 ust. 2	Art. 49. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, instytucja będąca częścią grupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, podlega wymogowi połączonego bufora, o którym mowa w art. 55 ust. 3, mającemu do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej, który nie może być niższy od sumy	

	oraz sumy bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego mającego do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.			bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego, bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego, mającej do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.	
Art. 133 ust. 8	8. Bufor ryzyka systemowego może mieć zastosowanie do ekspozycji znajdujących się w państwie członkowskim, które ustala ten bufor, i może mieć także zastosowanie do ekspozycji w państwach trzecich. Bufor ryzyka systemowego może mieć także zastosowanie do ekspozycji znajdujących się w innych państwach członkowskich z zastrzeżeniem ust. 15 i 18.	T	Art. 50 ust. 8	Art. 50. 8 Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia: <ol style="list-style-type: none"> 1) wskaźnik bufora ryzyka systemowego; 2) rodzaje ekspozycji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego, oraz państwa, w których one się znajdują; 3) kategorie instytucji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego; 4) dzień, od którego instytucje stosują bufor ryzyka systemowego; 5) harmonogram, o którym mowa w ust. 2. 	
Art. 133 ust. 9	9. Bufora ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich instytucji lub co najmniej jednego ich podzbioru, dla których to instytucji zgodnie z niniejszą dyrektywą właściwe są organy danego państwa członkowskiego, i jest on ustalany stopniowo lub w trybie przyspieszonym - każdorazowo w drodze korekty o kolejne 0,5 punktu procentowego. Istnieje możliwość wprowadzenia różnych wymogów dla różnych podzbiorów sektora.	T	Art. 50 ust. 2 i 3	Art. 50. 2. Bufor ryzyka systemowego jest określany jako co najmniej 1% i może być zmieniony o 0,5 punktu procentowego lub wielokrotność 0,5 punktu procentowego, z tym że w przypadku podwyższenia tego bufora o więcej niż 0,5 punktu procentowego określa się harmonogram, zgodnie z którym instytucje powinny osiągnąć podwyższony poziom tego bufora. <p>3. Wysokość bufora ryzyka systemowego wobec instytucji, o których mowa w art. 47, może być zróżnicowana w zależności od stwarzanego niecyklicznego ryzyka systemowego lub narażenia na nie.</p>	
Art. 133 ust. 10	10. Nakładając wymóg utrzymania bufora ryzyka systemowego, właściwy organ lub wyznaczony organ przestrzegają następujących zasad: <ol style="list-style-type: none"> a) bufor ryzyka systemowego nie może pociągać za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego; b) bufor ryzyka systemowego musi być poddawany 	T	Art. 50 ust. 7 Art. 50 ust. 9 pkt 1.	Art. 50. 7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych co najmniej raz na dwa lata ocenia adekwatność wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego oraz rodzaje ekspozycji, do których ma on zastosowanie, biorąc pod uwagę rekomendacje Komitetu. <p>Art. 50. 9. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rekomendację Komitetu dotyczącą: 	

	przeładowi przez właściwy organ lub wyznaczony organ co najmniej raz na dwa lata.			<p>a) wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego,</p> <p>b) rodzajów ekspozycji, do których ma on zastosowanie,</p> <p>c) kategorii instytucji, do których ma on zastosowanie</p> <p>- wydanej po przeprowadzonej przez Komitet analizie w zakresie wywierania przez bufor ryzyka systemowego nieproporcjonalnych i niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego przez tworzenie przeszkód dla funkcjonowania rynku wewnętrznego Unii Europejskiej.</p>	
Art. 133 ust. 11	<p>11. Przed ustaleniem lub ponownym ustaleniem wskaźnika bufora ryzyka systemowego w wysokości do 3 % właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają z miesięcznym wyprzedzeniem Komisję, ERSS, EUNB oraz właściwe i wyznaczone organy zainteresowanych państw członkowskich o publikacji decyzji, o której mowa w ust. 16. Jeśli bufor ma zastosowanie do ekspozycji w państwach trzecich, właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają także organy nadzoru tych państw trzecich. Powiadomienie to zawiera szczegółowy opis następujących elementów:</p> <p>a) ryzyka systemowego lub makroostrożnościowego w państwie członkowskim;</p> <p>b) powodów, dla których rozmiar ryzyk systemowego lub makroostrożnościowego zagraża stabilności systemu finansowego na szczeblu krajowym, uzasadniając wskaźnik bufora ryzyka systemowego;</p> <p>c) uzasadnienie, dlaczego uznaje się, że bufor ryzyka systemowego może być skuteczny i proporcjonalny do celu ograniczenia ryzyka;</p> <p>d) ocenę prawdopodobnego pozytywnego lub negatywnego wpływu bufora ryzyka systemowego na rynek wewnętrzny w oparciu o informacje, które są dostępne państwu członkowskiemu;</p> <p>e) wyjaśnienie, dlaczego żaden z istniejących środków w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (UE)</p>	T	Art. 51 ust. 1, 3 i 5	<p>Art. 51. 1. Jeżeli wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 8 nie przekraczałby 3%, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego z zainteresowanych państw członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska o zamiarze nałożenia bufora ryzyka systemowego w wysokości do 3%, nie później niż na miesiąc przed dniem określenia tego wskaźnika.</p> <p>3. Jeżeli bufor ma zastosowanie do ekspozycji w państwach trzecich, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia także organy sprawujące funkcję nadzoru makroostrożnościowego tych państw.</p> <p>5. Powiadomienie o którym mowa w ust. 1 - 4 zawiera:</p> <p>1) opis ryzyka systemowego w Rzeczypospolitej Polskiej;</p> <p>2) powody, dla których rozmiar ryzyka systemowego zagraża stabilności systemu finansowego na szczeblu krajowym, uzasadniające wysokość wskaźnika bufora ryzyka systemowego;</p> <p>3) uzasadnienie wprowadzenia wskaźnika bufora ryzyka systemowego jako skutecznego i proporcjonalnego instrumentu ograniczenia tego</p>	

	nr 575/2013, z wyłączeniem art. 458 i 459 tego rozporządzenia, sam lub w połączeniu z innymi nie wystarczy, by zaradzić wskazanemu ryzyku makroostrożnościowemu lub systemowemu, z uwzględnieniem stosunkowej skuteczności tych środków;			ryzyka;	
	f) wskaźnik bufora ryzyka systemowego, którego państwo członkowskie chce wymagać.			4) ocenę prawdopodobnego wpływu wskaźnika bufora ryzyka systemowego na rynek wewnętrzny Unii Europejskiej na podstawie dostępnych informacji;	
				5) wyjaśnienie, dlaczego zastosowanie środków przewidzianych w przepisach krajowych lub w rozporządzeniu 575/2013, z wyłączeniem art. 458 i art. 459 tego rozporządzenia, nie zapobiegnie wskazanemu ryzyku systemowemu, z uwzględnieniem stosunkowej skuteczności tych środków;	
				6) wskaźnik wymaganego bufora ryzyka systemowego.	
Art. 133 ust. 12	12. Przed ustaleniem lub ponownym ustaleniem wskaźnika bufora ryzyka systemowego na poziomie przekraczającym 3 %, właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają Komisję, ERRS, EUNB oraz właściwe i wyznaczone organy zainteresowanych państw członkowskich. Jeśli bufor ma zastosowanie do ekspozycji w państwach trzecich, właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają także organy nadzoru tych państw trzecich. Powiadomienie to zawiera szczegółowy opis następujących elementów:	T	Art. 51 ust. 2 i 5	Art. 51. 2. Jeżeli wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 8 przekraczałby 3%, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, za pośrednictwem Komitetu, powiadamia Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego z zainteresowanych państw członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska o zamiarze określenia tego wskaźnika.	
	a) ryzyka systemowego lub makroostrożnościowego w państwie członkowskim;			5. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 - 4, zawiera:	
	b) powodów, dla których rozmiar ryzyka systemowego lub makroostrożnościowego zagraża stabilności systemu finansowego na szczeblu krajowym, uzasadniając wskaźnik bufora ryzyka systemowego;			1) opis ryzyka systemowego w Rzeczypospolitej Polskiej;	
	c) uzasadnienie, dlaczego uznaje się, że bufor ryzyka systemowego może być skuteczny i proporcjonalny do celu ograniczenia ryzyka;			2) powody, dla których rozmiar ryzyka systemowego zagraża stabilności systemu finansowego na szczeblu krajowym, uzasadniające wysokość wskaźnika bufora ryzyka systemowego;	
	d) ocenę prawdopodobnego pozytywnego lub negatywnego wpływu bufora ryzyka systemowego na rynek wewnętrzny w oparciu o informacje, które są dostępne państwu członkowskiemu;			3) uzasadnienie wprowadzenia wskaźnika bufora ryzyka systemowego jako skutecznego i proporcjonalnego instrumentu ograniczenia tego ryzyka;	
	e) wyjaśnienie, dlaczego żaden z istniejących środków w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, z wyłączeniem art. 458 i 459 tego rozporządzenia, sam lub w połączeniu z innymi nie wystarczy, by zaradzić wskazanemu ryzyku			4) ocenę prawdopodobnego wpływu wskaźnika bufora ryzyka systemowego na rynek wewnętrzny Unii Europejskiej na podstawie dostępnych informacji;	
				5) wyjaśnienie, dlaczego zastosowanie środków przewidzianych w przepisach krajowych lub w rozporządzeniu 575/2013, z wyłączeniem art. 458	

	<p>makroostrożnościowemu lub systemowemu, z uwzględnieniem stosunkowej skuteczności tych środków;</p> <p>f) wskaźnik bufora ryzyka systemowego, którego państwo członkowskie chce wyznaczyć.</p>			<p>i art. 459 tego rozporządzenia, nie zapobiegnie wskazanemu ryzyku systemowemu, z uwzględnieniem stosunkowej skuteczności tych środków;</p> <p>6) wskaźnik bufora ryzyka systemowego.</p>	
Art. 133 ust. 13	<p>13. Właściwy organ lub wyznaczony organ mogą począwszy od dnia 1 stycznia 2015 r., ustalać lub ponownie ustalać wskaźnik bufora ryzyka systemowego, który ma zastosowanie do ekspozycji w tym państwie członkowskim, i może także mieć zastosowanie do ekspozycji w państwach trzecich, na poziomie do 5 % łącznie, postępując zgodnie z procedurą określoną w ust. 11. Ustalając lub ponownie ustalając wskaźnik bufora ryzyka systemowego na poziomie przekraczającym 5 %, przestrzega się procedur określonych w ust. 12.</p>	T	Art. 50 ust. 6	<p>Art. 50. 6. Określenie wskaźnika bufora ryzyka systemowego na poziomie przekraczającym 5% następuje po udzieleniu przez Komisję Europejską zgody na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przyjęcie proponowanego poziomu wskaźnika bufora ryzyka systemowego; 2) objęcie wymogiem utrzymania bufora ryzyka systemowego określonego rodzaju ekspozycji znajdujących się w państwach członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska. 	
Art. 133 ust. 14	<p>14. Jeśli wskaźnik bufora ryzyka systemowego ma zostać ustalony na poziomie między 3 % a 5 % zgodnie z ust. 13, właściwy organ lub wyznaczony organ w państwie członkowskim ustalającym ten bufor zawsze powiadamiają o tym Komisję i czekają na jej opinię przed przyjęciem przedmiotowych środków.</p> <p>Jeśli Komisja wyda opinię negatywną, właściwy organ lub wyznaczony organ w państwie członkowskim ustalającym ten bufor stosują się do tej opinii lub wyjaśniają, dlaczego tego nie uczyniły.</p> <p>W przypadku gdy jeden podzbiór sektora finansowego obejmuje jednostkę zależną jednostki dominującej, która ma siedzibę w innym państwie członkowskim, właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają organy tego państwa członkowskiego, Komisję i ERRS. W terminie jednego miesiąca od dokonania powiadomienia Komisja i ERRS wydają zalecenie dotyczące środków podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem. W przypadku gdy organy nie mogą dojść do porozumienia, a także w przypadku negatywnego zalecenia zarówno Komisji, jak i ERRS, właściwy organ lub wyznaczony organ może skierować sprawę do EUNB zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Decyzję o ustaleniu</p>	T	Art. 50 ust. 5	<p>Art. 50. 5. Określenie wskaźnika bufora ryzyka systemowego na poziomie od 3% do 5% może nastąpić po:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) otrzymaniu opinii Komisji Europejskiej; w przypadku gdy opinia jest negatywna, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględnia tę opinię albo informuje Komisję Europejską, za pośrednictwem Komitetu, o przyczynach jej nieuwzględnienia; 2) wydaniu przez Komisję Europejską i Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego zalecenia dotyczącego ustalenia bufora - jeżeli wymóg utrzymania bufora ryzyka systemowego obejmuje jednostkę zależną jednostki dominującej, która ma siedzibę w innym państwie członkowskim; 3) podjęciu decyzji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, w przypadku skierowania sprawy do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, zgodnie z art. 19 rozporządzenia 1093/2010 - jeżeli wymóg utrzymania bufora ryzyka systemowego obejmuje jednostkę zależną jednostki dominującej, która ma siedzibę w innym państwie członkowskim. 	

	bufora w odniesieniu do tych ekspozycji zawieszają się do czasu podjęcia decyzji przez EUNB.				
Art. 133 ust. 15	<p>15. W terminie miesiąca od powiadomienia, o którym mowa w ust. 12, ERRS przekazuje Komisji opinię na temat tego, czy bufor ryzyka systemowego uznany został za właściwy. EUNB również może przedstawić Komisji opinię na temat bufora zgodnie z art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.</p> <p>W terminie dwóch miesięcy od dokonania powiadomienia Komisja, w stosownych przypadkach uwzględniając opinie ERRS i EUNB, i jeśli jest przekonana, że bufor ryzyka systemowego nie pociąga za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przyjmuje akt wykonawczy zezwalający właściwemu organowi lub wyznaczonemu organowi na przyjęcie proponowanego środka.</p>	N			
Art. 133 ust. 16	<p>16. Każdy właściwy organ lub wyznaczony organ ogłaszają ustalenie bufora ryzyka systemowego poprzez publikację na stosownej stronie internetowej. Ogłoszenie takie zawiera co najmniej następujące informacje:</p> <p>a) wskaźnik bufora ryzyka systemowego;</p> <p>b) instytucje, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego;</p> <p>c) uzasadnienie wprowadzenia bufora ryzyka systemowego;</p> <p>d) datę, od której instytucje obowiązują ustalony lub ponownie ustalony bufor ryzyka systemowego; oraz</p> <p>e) nazwy państw, w przypadku gdy ekspozycje w tych państwach są uwzględnione w buforze ryzyka systemowego.</p> <p>Gdyby publikacja, o której mowa w lit. c), zagrozić stabilności systemu finansowego, ogłoszenie nie będzie zawierać informacji na mocy lit. c).</p>	T	Art. 52	<p>Art. 52. Komitet zamieszcza informacje o wskaźniku bufora ryzyka systemowego na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego, w tym informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wysokości obowiązującego wskaźnika bufora ryzyka systemowego; 2) kategoriach instytucji, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego; 3) dniu, od którego instytucje stosują bufor ryzyka systemowego; 4) rodzajach ekspozycji i państwach, w których one się znajdują. 	

Art. 133 ust. 17	<p>17. W przypadku gdy instytucja nie spełnia w pełni wymogu ust. 1 niniejszego artykułu, podlega ograniczeniom w zakresie wypłat zysków określonym w art. 141 ust. 2 i 3.</p> <p>W przypadku gdy te ograniczenia w zakresie wypłat zysków prowadzą do niezadowalającej poprawy poziomu kapitału podstawowego Tier I instytucji w świetle stosownego ryzyka systemowego, właściwe organy mogą przyjąć dodatkowe środki zgodnie z art. 64.</p>	T	Art. 56 ust. 1	Art. 56. 1. Instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) i niezwłocznie powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o jej wysokości. W takim przypadku instytucja nie może dokonywać wypłat, o których mowa w ust. 3, w wysokości przekraczającej maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA).	
Art. 133 ust. 18	<p>18. Po powiadomieniu, o którym mowa w ust. 11, państwa członkowskie mogą stosować bufor do wszystkich ekspozycji. W przypadku gdy właściwy organ lub wyznaczony organ podejmą decyzję o ustaleniu bufora na poziomie do 3 % w oparciu o ekspozycje w innych państwach członkowskich, bufor ten musi mieć jednakowy poziom w odniesieniu do wszystkich ekspozycji znajdujących się w obrębie Unii.</p>	T	Art. 50 ust. 4	Art. 50. 4. W przypadku gdy wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony zgodnie z ust. 8 przyjmuje wartość na poziomie do 3% i obejmuje ekspozycje znajdujące się w państwach członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska, ten wskaźnik powinien być określony w tej samej wysokości w odniesieniu do wszystkich ekspozycji znajdujących się na terytorium Unii Europejskiej.	
Art. 134 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 134</i></p> <p>Uznawanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego</p> <p>1. Inne państwa członkowskie mogą uznać wskaźnik bufora ryzyka systemowego ustalony zgodnie z art. 133 i mogą stosować ten wskaźnik bufora wobec instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie w przypadku ekspozycji w państwie członkowskim, które ustaliło ten wskaźnik bufora.</p>	T	Art. 53 ust. 1 i 2	<p>Art. 53. 1. W przypadku gdy organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska ustalił wskaźnik bufora ryzyka systemowego dla tego państwa, instytucja stosuje wskaźnik bufora ryzyka systemowego określony zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do swoich ekspozycji w tym państwie.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) wysokość wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska dla tego państwa;</p> <p>2) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik.</p>	
Art. 134 ust. 2	<p>2. Jeśli państwa członkowskie uznają wskaźnik bufora ryzyka systemowego dla instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie, państwa te powiadamiają Komisję, ERRS, EUNB i państwo członkowskie, które ustaliło ten wskaźnik</p>	T	Art. 53 ust. 4	Art. 53 ust. 4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych powiadamia, za pośrednictwem Komitetu, Komisję Europejską, Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego i organ nadzoru makroostrożnościowego, który ustalił ten	

	bufora systemowego.			wskaźnik, o określeniu wskaźnika bufora ryzyka systemowego zgodnie z ust. 2.	
Art. 134 ust. 3	3. Podejmując decyzję w sprawie uznania wskaźnika bufora ryzyka systemowego, państwo członkowskie uwzględnia informacje przedstawione zgodnie z art. 133 ust. 11, 12 lub 13 przez państwo członkowskie, które ustaliło ten wskaźnik bufora.	T	Art. 53 ust. 3	Art. 53. 3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw instytucji finansowych bierze pod uwagę: <ol style="list-style-type: none"> 1) rekomendację Komitetu dotyczącą uznania wysokości wskaźnika bufora ryzyka systemowego, ustalonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska dla tego państwa; 2) informacje zawarte w powiadomieniu państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 1; 3) zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego skierowane do Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczące uznania wskaźnika bufora systemowego ustalonego w innym państwie członkowskim. 	
Art. 134 ust. 4	4. Państwo członkowskie, które ustaliło wskaźnik bufora ryzyka systemowego zgodnie z Art. 133, może zwrócić się do ERRS o wydanie zalecenia określonego w Art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 dla jednego lub kilku państw członkowskich, które mogą uznać wskaźnik bufora ryzyka systemowego.	T	Art. 54	Art. 54. Po określeniu wskaźnika bufora ryzyka systemowego minister właściwy do spraw instytucji finansowych może, za pośrednictwem Komitetu, zwrócić się do Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego o wydanie zalecenia uznania tego wskaźnika, zgodnie z art. 16 rozporządzenia 1092/2010 dla jednego lub kilku państw członkowskich.	
Art. 135 ust. 1	<p style="text-align: center;">Sekcja II</p> <p style="text-align: center;">Ustalanie i obliczanie buforów antycyklicznych</p> <p style="text-align: center;"><i>Artykuł 135</i></p> <p style="text-align: center;">Wytyczne ERRS w sprawie ustalania wskaźników bufora antycyklicznego</p> <p>1. ERRS może wydać w formie zaleceń zgodnie z Art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 wytyczne dla organów wyznaczonych przez państwa członkowskie na mocy Art. 136 ust. 1 w sprawie ustalania wskaźników buforów antycyklicznych; wytyczne te zawierają następujące elementy:</p> <p>a) zasady, którymi wyznaczone organy powinny się kierować przy dokonywaniu osądu właściwego wskaźnika bufora antycyklicznego celem zapewnienia, by organy przyjmowały należyte podejście do</p>	N			

	<p>stosownych cykli makroekonomicznych i wspierały należyty i spójny proces podejmowania decyzji we wszystkich państwach członkowskich;</p> <p>b) ogólne wytyczne w sprawie:</p> <p>(i) mierzenia i obliczania odchylenia od długoterminowych tendencji w zakresie wskaźników kredytów do produktu krajowego brutto (PKB);</p> <p>(ii) obliczania wartości odniesienia dotyczących bufora wymaganych na mocy Art. 136 ust. 2;</p> <p>c) wytyczne w sprawie zmiennych, które oznaczają akumulację ryzyka ogólnosystemowego związanego z okresami nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w systemie finansowym, w szczególności w sprawie odpowiedniego wskaźnika kredytów do PKB i jego odchylenia od długoterminowej tendencji, oraz w sprawie innych istotnych czynników – w tym reagowania na zmiany w sytuacji gospodarczej w obrębie poszczególnych sektorów gospodarki – które powinny być uwzględniane w decyzjach wyznaczonych organów w sprawie właściwego wskaźnika bufora antycyklicznego na mocy Art. 136;</p> <p>d) wytyczne dotyczące zmiennych, w tym kryteria jakościowe, które wskazują na to, że bufor powinien zostać utrzymany, obniżony lub całkowicie zniesiony.</p>				
Art. 135 ust. 2	2. W przypadku gdy ERRS wydała zalecenie na mocy ust. 1, uwzględnia ona należycie różnice pomiędzy państwami członkowskimi, w szczególności specyfikę państw członkowskich mających małe i otwarte gospodarki.	N			
Art. 135 ust. 3	3. W przypadku gdy ERRS wydała zalecenie na mocy ust. 1, dokonuje ona przeglądu tego zalecenia i w razie konieczności uaktualnia je w świetle doświadczeń w zakresie ustalania buforów na mocy niniejszej dyrektywy lub zmian praktyk uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym.	N			
Art. 136 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 136</i></p> <p style="text-align: center;">Ustalanie wskaźników bufora antycyklicznego</p> <p>1. Każde państwo członkowskie wyznacza organ lub</p>	T	Art. 24 ust. 3	Art. 24. 3. Minister właściwy ds. instytucji finansowych określi w drodze rozporządzenia:	1) wskaźnik bufora antycyklicznego;

	podmiot publiczny (zwany dalej „wyznaczonym organem”), który jest odpowiedzialny za ustalanie wskaźnika bufora antycyklicznego dla tego państwa członkowskiego.			2) dzień, od którego instytucje stosują ten wskaźnik - w przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego jest podwyższany; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.	
Art. 136 ust. 2	<p>2. Każdy wyznaczony organ oblicza co kwartał wartość odniesienia dotyczącą bufora, którą kieruje się przy ustalaniu wskaźnika bufora antycyklicznego zgodnie z ust. 3. Wartość odniesienia dotycząca bufora odzwierciedla w racjonalny sposób cykl kredytowy i ryzyka związane z nadmiernym wzrostem akcji kredytowej w państwie członkowskim, a także należyte uwzględnia specyfikę gospodarki danego państwa. Wartość ta opiera się na odchyleniach od długoterminowych tendencji w zakresie wskaźnika kredytów do PKB, uwzględniając przy tym między innymi:</p> <p>a) wskaźnik wzrostu akcji kredytowej w danym państwie, w szczególności wskaźnik odzwierciedlający zmiany dotyczące wskaźnika kredytów przyznanych w danym państwie członkowskim do PKB;</p> <p>b) wszelkie bieżące wytyczne stosowane przez ERRS zgodnie z Art. 135 ust. 1 lit. b).</p>	T	Art. 23 ust. 1 i 2	<p>Art. 23. 1. Komitet oblicza co kwartał wartość odniesienia wskaźnika bufora antycyklicznego. Wartość odniesienia stanowi zmienna, która odzwierciedla cykl kredytowy i ryzyko związane z nadmiernym wzrostem akcji kredytowej w gospodarce narodowej, z uwzględnieniem specyfiki polskiej gospodarki i jej systemu finansowego.</p> <p>2. Wartość odniesienia opiera się na wskaźniku odchylenia od długoterminowej tendencji zmiany wskaźnika kredytów do PKB i uwzględnia w szczególności:</p> <p>1) wskaźnik wzrostu akcji kredytowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym wskaźnik odzwierciedlający zmiany dotyczące wskaźnika kredytów udzielonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do PKB;</p> <p>2) zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego dotyczące ustalania wskaźnika bufora antycyklicznego, wydane na podstawie Art. 16 rozporządzenia 1092/2010.</p>	
Art. 136 ust. 3	<p>3. Każdy wyznaczony organ co kwartał dokonuje oceny wskaźnika bufora antycyklicznego dla swojego państwa członkowskiego i ustala właściwy wskaźnik, uwzględniając przy tym:</p> <p>a) wartość odniesienia dotyczącą bufora obliczoną zgodnie z ust. 2;</p> <p>b) wszelkie bieżące wytyczne stosowane przez ERRS zgodnie z Art. 135 ust. 1 lit. a), c) i d) oraz wszelkie zalecenia wydane przez ERRS w sprawie ustalania wskaźnika bufora;</p>	T	Art. 24 ust. 2	Art. 24. 2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych ocenia co kwartał adekwatność wysokości wskaźnika bufora antycyklicznego, biorąc pod uwagę rekomendację Komitetu.	

	c) inne zmienne, które wyznaczony organ uzna za istotne z punktu widzenia reagowania na cykliczne ryzyko systemowe.				
Art. 136 ust. 4	4. Wskaźnik bufora antycyklicznego, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z Art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, instytucji, które mają ekspozycje kredytowe w tym państwie członkowskim, musi zawierać się w przedziale 0–2,5 %, przy kalibracji krokowej o 0,25 punktu procentowego lub o wielokrotność 0,25 punktu procentowego. Jeżeli jest to uzasadnione ze względów określonych w ust. 3, wyznaczony organ może ustalić wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie przekraczającym 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z Art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, do celu określonego w Art. 140 ust. 2 niniejszej dyrektywy.	T	Art. 24 ust. 1	Art. 24. 1. Wskaźnik bufora antycyklicznego jest określony jako 0 albo 0,25 punktu procentowego lub wielokrotność 0,25 punktu procentowego i może wynosić od 0 do 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które posiadają ekspozycje kredytowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013. W uzasadnionych przypadkach wskaźnik bufora antycyklicznego może przekraczać 2,5%.	
Art. 136 ust. 5	5. W przypadku gdy wyznaczony organ ustala wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie powyżej zera po raz pierwszy lub w przypadku późniejszego podwyższenia przez wyznaczony organ obowiązującego poziomu wskaźnika bufora antycyklicznego, podejmuje on również decyzję co do daty, od której instytucje muszą stosować ten nowy podwyższony bufor do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego. Termin ten nie może być późniejszy niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia podwyższonego poziomu bufora zgodnie z ust. 7. Jeżeli termin ten przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia podwyższonego poziomu bufora, taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania musi być uzasadniony wyjątkowymi okolicznościami.	T	Art. 24 ust. 3	Art. 24. 3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia: 1) wskaźnik bufora antycyklicznego; 2) dzień, od którego instytucje stosują ten wskaźnik - w przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego jest podwyższany; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.	
Art. 136 ust. 6	6. Jeżeli wyznaczony organ obniża obowiązujący wskaźnik bufora antycyklicznego, to bez względu na to, czy jest on obniżony do zera, organ ten podejmuje również decyzję w sprawie zakładanego okresu, podczas którego nie przewiduje się wzrostu bufora. Ustalenia dotyczące takiego zakładanego okresu nie są jednak wiążące dla wyznaczonego organu.	N		[Uzasadnienie do wydanego rozporządzenia w sprawie obniżenia obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego zawierać będzie wyjaśnienie dotyczące zakładanego okresu, w którym nie przewiduje się wzrostu wartości wskaźnika bufora antycyklicznego.]	
Art.	7. Każdy wyznaczony organ ogłasza kwartalnie ustalenia	T	Art. 25	Art. 25. 1. Komitet zamieszcza co kwartał informacje	

136 ust. 7	<p>dotyczące wskaźnika bufora antycyklicznego w drodze publikacji na swojej stronie internetowej. Ogłoszenie takie zawiera co najmniej następujące informacje:</p> <p>a) mający zastosowanie wskaźnik bufora antycyklicznego;</p> <p>b) odpowiedni wskaźnik kredytów do PKB i jego odchylenie od długoterminowej tendencji;</p> <p>c) wartość odniesienia dotyczącą bufora obliczoną zgodnie z ust. 2;</p> <p>d) uzasadnienie takiego wskaźnika bufora;</p> <p>e) w przypadku podwyższenia wskaźnika bufora – datę, od której instytucje muszą stosować podwyższony wskaźnik bufora do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego;</p> <p>f) w przypadku gdy data, o której mowa w lit. e), przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia zgodnie z niniejszym ustępem – odniesienie do wyjątkowych okoliczności uzasadniających taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania;</p> <p>g) w przypadku obniżenia wskaźnika bufora – zakładany okres, podczas którego nie przewiduje się podwyższania wskaźnika bufora, wraz z uzasadnieniem tego okresu.</p> <p>Wyznaczone organy podejmują wszelkie racjonalne kroki celem koordynacji terminu takiego ogłoszenia.</p> <p>Wyznaczone organy każdorazowo powiadamiają ERRS o kwartalnych ustaleniach wskaźnika bufora antycyklicznego oraz przekazują jej informacje określone w lit. a)–g). ERRS publikuje na swojej stronie internetowej wszystkie wskaźniki bufora, o których została powiadomiona, i związane z nimi informacje.</p>			<p>o wskaźniku bufora antycyklicznego na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego, w tym informacje:</p> <p>1) o wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego;</p> <p>2) o wartości odniesienia dotyczącej wskaźnika bufora antycyklicznego;</p> <p>3) o wskaźniku kredytów do PKB, o którym mowa w art. 23 ust. 2;</p> <p>4) w przypadku podwyższenia wskaźnika bufora antycyklicznego – o dniu, od którego instytucje stosują podwyższony wskaźnik;</p> <p>5) w przypadku obniżenia wskaźnika bufora antycyklicznego – o przewidywanym okresie obowiązywania obniżonego wskaźnika.</p> <p>2. Komitet przekazuje Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego informacje, o których mowa w ust. 1.</p>	
Art. 137 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 137</i></p> <p style="text-align: center;">Uznawanie wskaźników bufora antycyklicznego na poziomie powyżej 2,5 %</p> <p>1. W przypadku gdy wyznaczony organ, zgodnie z Art. 136 ust. 5, lub odpowiedni organ państwa trzeciego ustalił wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z Art. 92 ust. 3</p>	T	Art. 27 ust. 1 i 2	<p>Art. 27. 1. W przypadku gdy organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska lub państwa trzeciego ustalił wskaźnik bufora antycyklicznego dla tego państwa na poziomie powyżej 2,5%, instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik określony zgodnie z ust. 2. W przypadku gdy minister</p>	

	<p>rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pozostałe wyznaczone organy mogą uznać ten wskaźnik bufora do celów obliczeń przeprowadzanych przez instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie, dotyczących ich specyficznych dla instytucji buforów antycyklicznych.</p>			<p>właściwy do spraw instytucji finansowych:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie określi wskaźnika bufora antycyklicznego zgodnie z ust. 2 - instytucja dla ekspozycji na ryzyko w tym innym państwie niż Rzeczpospolita Polska stosuje wskaźnik na poziomie 2,5%; 2) określi wskaźnik bufora antycyklicznego zgodnie z art. 30 ust. 2 - instytucja stosuje ten wskaźnik. <p>2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wysokość wskaźnika bufora antycyklicznego ustalonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska lub państwie trzecim dla tego państwa członkowskiego lub tego państwa trzeciego na poziomie powyżej 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013; 2) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu. 	
<p>Art. 137 ust. 2</p>	<p>2. W przypadku gdy wyznaczony organ zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu uznaje wskaźnik bufora na poziomie powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z Art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, ogłasza to poprzez publikację na swojej stronie internetowej. Ogłoszenie takie zawiera co najmniej następujące informacje:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) mający zastosowanie wskaźnik bufora antycyklicznego; b) państwo członkowskie lub państwa trzecie, do których ma on zastosowanie; c) w przypadku podwyższenia wskaźnika bufora – datę, od której instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w państwie członkowskim wyznaczonego organu muszą stosować ten podwyższony wskaźnik bufora do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego; 	<p>T</p>	<p>Art. 28</p>	<p>Art. 28. Komitet zamieszcza informacje o wskaźniku bufora antycyklicznego, o którym mowa w art. 27 ust. 2, na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego, w tym informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego; 2) państwie członkowskim lub państwie trzecim, do których ten wskaźnik ma zastosowanie; 3) dniu, od którego instytucje stosują ten wskaźnik. 	

	d) w przypadku gdy data, o której mowa w lit. c), przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia, o którym mowa w niniejszym ustępie – odniesienie do wyjątkowych okoliczności uzasadniających taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania.				
Art. 138	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 138</i></p> <p style="text-align: center;">Zalecenie ERRS w sprawie wskaźników bufora antycyklicznego państwa trzeciego</p> <p>Zgodnie z Art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 ERRS może wydać zalecenie dla wyznaczonych organów w sprawie właściwego wskaźnika bufora antycyklicznego dla ekspozycji wobec takiego państwa trzeciego, w przypadku gdy:</p> <p>a) wskaźnik bufora antycyklicznego nie został ustalony i opublikowany przez odpowiedni organ państwa trzeciego (zwany dalej „odpowiednim organem państwa trzeciego”) dla państwa trzeciego, wobec którego ekspozycje kredytowe posiada co najmniej jedna instytucja w Unii;</p> <p>b) ERRS stwierdzi, że wskaźnik bufora antycyklicznego, który został ustalony i opublikowany przez odpowiedni organ państwa trzeciego dla państwa trzeciego nie wystarcza, by w odpowiedni sposób chronić instytucje w Unii przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie, lub wyznaczony organ powiadamia ERRS, że w jego opinii dany wskaźnik bufora jest niewystarczający, by zrealizować ten cel.</p>	N			
Art. 139 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 139</i></p> <p style="text-align: center;">Decyzja wyznaczonych organów w sprawie wskaźników bufora antycyklicznego w państwie trzecim</p> <p>1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie niezależnie od tego, czy ERRS wydała zalecenie dla wyznaczonych organów, o którym mowa w Art. 138.</p>	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 139 ust. 2	2. W okolicznościach, o których mowa w art. 138 lit. a), wyznaczone organy mogą ustalić wskaźnik bufora antycyklicznego, który musi być stosowany przez instytucje działające na podstawie zezwolenia	T	Art. 29 ust. 1 i 2	Art. 29 1. Jeżeli organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego nie ustalił lub nie opublikował wskaźnika bufora antycyklicznego dla tego państwa trzeciego, w którym co najmniej jedna	

	udzielonego w danym państwie do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego.			instytucja posiada ekspozycje kredytowe, instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik bufora antycyklicznego określony zgodnie z ust. 2. 2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia: 1) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego, który nie ustalił lub nie opublikował tego wskaźnika; 2) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.	
Art. 139 ust. 3	3. W przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego został ustalony i opublikowany przez odpowiedni organ państwa trzeciego dla państwa trzeciego, wyznaczony organ może ustalić inny wskaźnik bufora dla tego państwa trzeciego do celów obliczenia przez instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego, jeżeli instytucje te mają podstawy, by uznać, że wskaźnik bufora ustalony przez odpowiedni organ państwa trzeciego nie wystarcza, by w odpowiedni sposób chronić te instytucje przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie. Wykonując swoje uprawnienia zgodnie z akapitem pierwszym, wyznaczony organ nie ustala wskaźnika bufora antycyklicznego poniżej poziomu ustalonego przez odpowiedni organ państwa trzeciego, chyba że wskaźnik ten wynosi ponad 2,5 % – wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 instytucji, które mają ekspozycje kredytowe w tym państwie trzecim. Aby osiągnąć spójność w zakresie ustalania wielkości buforów w odniesieniu do państw trzecich, ERRS może wydawać zalecenia dotyczące ustalania tych wielkości.	T	Art. 30 ust. 1 i 2	Art. 30. 1. Instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik bufora antycyklicznego określony przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych: 1) zgodnie z ust. 2 pkt 1 - w przypadku gdy minister właściwy do spraw instytucji finansowych uzna, że wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez państwo trzecie nie jest wystarczający, aby w należyty sposób chronić instytucje przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie trzecim; 2) zgodnie z ust. 2 pkt 2, jednak nie mniej niż na poziomie 2,5% - w przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego, ustalony przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego tego państwa, wynosi ponad 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które mają ekspozycje kredytowe w tym państwie trzecim. 2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może, w drodze rozporządzenia, określić: 1) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego powyżej poziomu ustalonego przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego, w przypadku, gdy uzna, że wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez państwo trzecie	

				<p>nie jest wystarczający, aby w należyty sposób chronić instytucje przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie trzecim, albo</p> <p>2) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego poniżej poziomu ustalonego przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego, w przypadku, gdy ten wskaźnik wynosi ponad 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które mają ekspozycje kredytowe w tym państwie trzecim;</p> <p>3) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.</p>	
Art. 139 ust. 4	<p>4. W przypadku gdy wyznaczony organ ustala wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego zgodnie z ust. 2 lub 3, na poziomie powyżej istniejącego mającego zastosowanie wskaźnika bufora antycyklicznego, wyznaczony organ podejmuje również decyzję w sprawie daty, od której instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie muszą stosować ten bufor do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego. Termin ten nie jest późniejszy niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia wskaźnika bufora zgodnie z ust. 5. Jeżeli termin ten przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia, taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania musi być uzasadniony wyjątkowymi okolicznościami.</p>	T	Art. 31	<p>Art. 31. Komitet zamieszcza informacje o wskaźniku bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego, na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego, w tym informacje o:</p> <p>1) wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego;</p> <p>2) dniu, od którego instytucje uwzględniają wskaźnik.</p>	
Art. 139 ust. 5	<p>5. Wyznaczone organy publikują wszelkie ustalenia dotyczące wskaźnika bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego zgodnie z ust. 2 lub 3 na swoich stronach internetowych, podając następujące informacje:</p> <p>a) wskaźnik bufora antycyklicznego oraz państwo trzecie, do którego ma on zastosowanie;</p> <p>b) uzasadnienie takiego wskaźnika bufora;</p> <p>c) w przypadku ustalenia wskaźnika bufora na poziomie powyżej zera po raz pierwszy lub jego podwyższenia – datę, od której instytucje muszą stosować taki podwyższony wskaźnik bufora do celów obliczania ich</p>	T	Art. 31	<p>Art. 31. Komitet zamieszcza informacje o wskaźniku bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego, na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego, w tym informacje o:</p> <p>1) wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego;</p> <p>2) dniu, od którego instytucje uwzględniają wskaźnik.</p>	

	specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego; d) w przypadku gdy data, o której mowa w lit. c), przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty publikacji na mocy niniejszego ustępu – odniesienie do wyjątkowych okoliczności uzasadniających taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania.				
Art. 140 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 140</i></p> <p style="text-align: center;">Obliczanie specyficznych dla instytucji wskaźników bufora antycyklicznego</p> <p>1. Specyficzny dla instytucji wskaźnik bufora antycyklicznego składa się ze średniej ważonej wskaźników bufora antycyklicznego mających zastosowanie w jurysdykcjach, w których znajdują się stosowne ekspozycje kredytowe instytucji, lub stosowanych do celów niniejszego artykułu na mocy art. 139 ust. 2 lub 3.</p> <p>W celu obliczenia średniej ważonej, o której mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie zobowiązują instytucje do stosowania do wszystkich mających zastosowanie wskaźników bufora antycyklicznego swoich, określonych zgodnie z częścią trzecią tytułu II i IV rozporządzenia (UE) nr 575/2013, łącznych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego, związanego z odnośnymi ekspozycjami kredytowymi na danym terytorium, podzielonych przez ich łączne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego związanego z wszystkimi odnośnymi ekspozycjami kredytowymi tych instytucji.</p>	T	Art. 21 ust. 4	Art. 21. 4. Do obliczania średniej ważonej wskaźników bufora antycyklicznego instytucja stosuje do wszystkich wskaźników bufora antycyklicznego łączne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego związane z ekspozycjami kredytowymi w danym państwie członkowskim lub państwie trzecim, podzielone przez łączne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego związanego z ekspozycjami kredytowymi tej instytucji.	
Art. 140 ust. 2	2. W przypadku gdy, zgodnie z art. 136 ust. 5, wyznaczony organ ustala wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, państwa członkowskie zapewniają stosowanie następujących wskaźników bufora w stosunku do odnośnych ekspozycji kredytowych znajdujących się w państwie członkowskim wyznaczonego organu (zwanym dalej „państwem członkowskim A”) do celów obliczeń wymaganych zgodnie z ust. 1, w tym, w stosownym	T	Art. 27 ust. 1 i 2	Art. 27. 1. W przypadku gdy organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego innego państwa członkowskiego niż Rzeczpospolita Polska lub państwa trzeciego ustalił wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie powyżej 2,5%, instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik określony zgodnie z ust. 2. W przypadku gdy minister właściwy do spraw instytucji finansowych: 1) nie określi wskaźnika bufora antycyklicznego zgodnie z ust. 2 - instytucja dla ekspozycji na ryzyko w	

	<p>przypadku, do celów obliczania składnika kapitału skonsolidowanego, który dotyczy danej instytucji:</p> <p>a) instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie stosują wskaźnik bufora na poziomie powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko;</p> <p>b) instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim stosują wskaźnik bufora antycyklicznego wynoszący 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, jeżeli wyznaczony organ w państwie członkowskim, w którym udzielono im zezwolenia, nie uznał wskaźnika bufora na poziomie powyżej 2,5 % zgodnie z art. 137 ust. 1;</p> <p>c) instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim stosują wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez wyznaczony organ państwa członkowskiego A, jeżeli wyznaczony organ w państwie członkowskim, w którym udzielono im zezwolenia, uznał wskaźnik bufora zgodnie z art. 137.</p>			<p>tym innym państwie niż Rzeczpospolita Polska stosuje wskaźnik na poziomie 2,5%;</p> <p>2) określi wskaźnik bufora antycyklicznego zgodnie z art. 30 ust. 2 - instytucja stosuje ten wskaźnik.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) wysokość wskaźnika bufora antycyklicznego ustalonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska lub państwie trzecim dla tego państwa członkowskiego lub tego państwa trzeciego na poziomie powyżej 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia 575/2013;</p> <p>2) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.</p>	
<p>Art. 140 ust. 3</p>	<p>3. W przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego wyznaczony dla państwa trzeciego przez odpowiedni organ państwa trzeciego wynosi powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, państwa członkowskie zapewniają stosowanie następujących wskaźników bufora w stosunku do odnośnych ekspozycji kredytowych znajdujących się w tym państwie trzecim do celów obliczeń wymaganych zgodnie z ust. 1, w tym, w stosownym przypadku, do celów obliczania składnika kapitału skonsolidowanego, który dotyczy danej instytucji:</p> <p>a) instytucje stosują wskaźnik bufora antycyklicznego wynoszący 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, jeżeli wyznaczony organ w państwie członkowskim, w którym udzielono im zezwolenia, nie uznał wskaźnika bufora na poziomie powyżej 2,5 % zgodnie z art. 137 ust. 1;</p> <p>b) instytucje stosują wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez odpowiedni organ państwa trzeciego, jeżeli wyznaczony organ w państwie członkowskim,</p>	<p>T</p>	<p>Art. 30 ust. 1 i 2</p>	<p>Art. 30. 1. Instytucja stosuje do obliczenia bufora antycyklicznego specyficznego dla instytucji wskaźnik bufora antycyklicznego określony przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych:</p> <p>1) zgodnie z ust. 2 pkt 1 - w przypadku gdy minister właściwy do spraw instytucji finansowych uzna, że wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez państwo trzecie nie jest wystarczający, aby w należyty sposób chronić instytucje przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie trzecim;</p> <p>2) zgodnie z ust. 2 pkt 2, jednak nie mniej niż na poziomie 2,5% - w przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego, ustalony przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego tego państwa, wynosi ponad 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które mają ekspozycje kredytowe w tym państwie trzecim.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych</p>	

	w którym udzielono im zezwolenia, uznał wskaźnik bufora zgodnie z art. 137.			może, w drodze rozporządzenia, określić: 1) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego powyżej poziomu ustalonego przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego, w przypadku, gdy uzna, że wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez państwo trzecie nie jest wystarczający, aby w należyty sposób chronić instytucje przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie trzecim, albo 2) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego poniżej poziomu ustalonego przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego, w przypadku, gdy ten wskaźnik wynosi ponad 2,5% łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które mają ekspozycje kredytowe w tym państwie trzecim; 3) dzień, od którego instytucja stosuje ten wskaźnik; dzień ten ustala się na dzień przypadający 12 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają określenie krótszego terminu.	
Art. 140 ust. 4	4. Odpowiednie ekspozycje kredytowe obejmują wszystkie kategorie ekspozycji inne niż te wymienione w art. 112 lit. a) - f) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które podlegają: a) wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego zgodnie z częścią trzecią tytuł II tego rozporządzenia; b) w przypadku gdy ekspozycja dotyczy portfela handlowego – wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 2 tego rozporządzenia lub z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i ryzyka migracji zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 5 tego rozporządzenia; c) w przypadku gdy ekspozycja ma charakter sekurytyzacyjny – wymogom w zakresie funduszy własnych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 5 tego rozporządzenia.	T	Art. 21 ust. 5	Art. 21. 5. Ekspozycje kredytowe, o których mowa w ust. 4, obejmują wszystkie kategorie ekspozycji, z wyjątkiem wymienionych w art. 112 lit. a-f rozporządzenia 575/2013, jeżeli podlegają one: 1) wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego zgodnie z art. 107 - 311 rozporządzenia 575/2013; 2) wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego zgodnie z art. 326 - 350 rozporządzenia 575/2013 lub z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i ryzyka migracji zgodnie z art. 362 - 377 tego rozporządzenia - w przypadku gdy ekspozycja dotyczy portfela handlowego; 3) wymogom w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 242 - 270 rozporządzenia 575/2013 - w przypadku gdy ekspozycja ma charakter sekurytyzacyjny—.	

Art. 140 ust. 5	5. Instytucje określają lokalizację geograficzną odnośnej ekspozycji kredytowej zgodnie z regulacyjnymi standardami technicznymi przyjętymi zgodnie z ust. 7.	T	Art. 32 ust. 2	Art. 32. 2. Do obliczania średniej ważonej wskaźników bufora antycyklicznego obowiązujących w państwach członkowskich lub państwach trzecich, w których znajdują się ekspozycje kredytowe instytucji, instytucje określają lokalizację geograficzną stosownej ekspozycji kredytowej stosownie do regulacyjnych standardów technicznych przyjętych przez Komisję Europejską w trybie art. 10–13 rozporządzenia 1093/2010.	
Art. 140 ust. 6	<p>6. Do celów obliczeń wymaganych zgodnie z ust. 1:</p> <p>a) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa członkowskiego ma zastosowanie od daty określonej w informacjach opublikowanych zgodnie z art. 136 ust. 7 lit. e) lub art. 137 ust. 2) lit. c), jeżeli skutkiem takiej decyzji jest podwyższenie wskaźnika bufora;</p> <p>b) z zastrzeżeniem lit. c) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego ma zastosowanie 12 miesięcy po dacie ogłoszenia zmiany wskaźnika bufora przez odpowiedni organ państwa trzeciego, niezależnie od tego, czy organ ten wymaga od instytucji zarejestrowanych w tym państwie trzecim rozpoczęcia stosowania zmiany w krótszym terminie, jeżeli skutkiem takiej decyzji jest podwyższenie wskaźnika bufora;</p> <p>c) w przypadku gdy wyznaczony organ państwa członkowskiego pochodzenia instytucji ustala wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego zgodnie z art. 139 ust. 2 lub 3 lub uznaje wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego zgodnie z art. 137, dany wskaźnik bufora ma zastosowanie od daty określonej w informacjach opublikowanych zgodnie z art. 139 ust. 5 lit. c) lub art. 137 ust. 2) lit. c), jeżeli skutkiem takiej decyzji jest podwyższenie wskaźnika bufora;</p> <p>d) wskaźnik bufora antycyklicznego ma zastosowanie natychmiast, jeżeli skutkiem takiej decyzji jest obniżenie wskaźnika bufora.</p> <p>Do celów lit. b) zmianę wskaźnika bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego uważa się za ogłoszoną dnia, w którym została ona podana do publicznej wiadomości przez odpowiedni organ państwa</p>	T	Art. 32 ust. 1	<p>Art. 32. 1. Do obliczania średniej ważonej wskaźników bufora antycyklicznego w przypadku, o którym mowa w art. 27 ust. 1, przyjmuje się, że:</p> <p>1) wskaźnik bufora antycyklicznego państwa członkowskiego dla innego niż Rzeczpospolita Polska ma zastosowanie od dnia określonego zgodnie z prawem tego państwa przez organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego danego państwa członkowskiego, jeżeli skutkiem takiej decyzji jest podwyższenie wskaźnika tego bufora;</p> <p>2) w przypadku, gdy organ właściwy w sprawach nadzoru makroostrożnościowego państwa trzeciego ustalił wskaźnik bufora antycyklicznego dla tego państwa trzeciego na poziomie wyższym od dotychczasowego, znajduje on zastosowanie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia w sposób przewidziany w prawie właściwym dla państwa trzeciego, bez względu na wyznaczenie przez ten organ krótszego terminu dla instytucji zarejestrowanych w tym państwie;</p> <p>3) wskaźnik bufora antycyklicznego ma zastosowanie od dnia określonego zgodnie z prawem państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska albo państwa trzeciego, jeżeli organy właściwe w sprawach nadzoru makroostrożnościowego tego państwa ustalą wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie niższym od dotychczasowego</p> <p>- z zastrzeżeniem że w przypadku określenia wskaźnika bufora antycyklicznego w przepisach wydanych na podstawie art. 27 ust. 2, art. 29 ust. 2 lub art. 30 ust. 2, do obliczenia średniej ważonej wskaźnika bufora</p>	

	trzeciego zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi.			antycyklicznego stosuje się odpowiednio wskaźnik określony zgodnie z tymi przepisami.	
Art. 140 ust. 7	<p>7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metody ustalenia lokalizacji geograficznej odnośnych ekspozycji kredytowych, o których mowa w ust. 5.</p> <p>EUNB przedstawi Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.</p> <p>Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.</p>	N			
Art. 141 ust. 1	<p style="text-align: center;">Sekcja III</p> <p style="text-align: center;">Środki chroniące kapitał</p> <p style="text-align: center;"><i>Artykuł 141</i></p> <p style="text-align: center;">Ograniczenia dotyczące wypłat zysków</p> <p>1. Państwa członkowskie zakazują każdej instytucji, która spełnia łączny wymóg w zakresie buforów, dokonywania wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym łączny wymóg w zakresie buforów nie byłby już spełniany.</p>	T	Art. 55 ust. 1	Art. 55. 1. Instytucja jest obowiązana przeprowadzać wewnętrzny proces oceny w celu sprawdzenia, czy spełnia wymóg połączonego bufora. Instytucja nie dokonuje wypłat związanych z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym wymóg połączonego bufora nie byłby spełniony.	
Art. 141 ust. 2	<p>2. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje, które nie spełniają łącznego wymogu w zakresie buforów, do obliczania maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie („MDA”) zgodnie z ust. 4 i do powiadamiania właściwego organu o tej MDA.</p> <p>W przypadku gdy zastosowanie ma akapit pierwszy, państwa członkowskie zabraniają takim instytucjom podejmowania jakiegokolwiek z następujących działań przed obliczeniem przez daną instytucję MDA:</p> <p>a) dokonywania wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I;</p> <p>b) podejmowania zobowiązań do wypłat zmiennych</p>	T	Art. 56 ust. 1 i 3	<p>Art. 56. 1. Instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) i niezwłocznie powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o jej wysokości. W takim przypadku instytucja nie może dokonywać wypłat, o których mowa w ust. 3, w wysokości przekraczającej maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA).</p> <p>3. Przed obliczeniem maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) instytucja:</p> <p>1) nie dokonuje wypłat związanych z kapitałem podstawowym Tier I;</p>	

	<p>składników wynagrodzenia lub uznaniowych świadczeń emerytalnych czy też wypłat zmiennych składników wynagrodzenia, jeżeli zobowiązanie do płatności zostało podjęte w okresie, gdy instytucja nie spełniała łącznych wymogów w zakresie buforów;</p> <p>c) dokonywania płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.</p>			<p>2) nie podejmuje zobowiązań w zakresie wypłat zmiennych składników wynagrodzeń lub uznaniowych świadczeń emerytalnych;</p> <p>3) nie dokonuje wypłat zmiennych składników wynagrodzenia, jeżeli zobowiązanie do ich wypłaty powstało w okresie, w którym instytucja nie spełniała wymogu połączonego bufora;</p> <p>4) nie dokonuje wypłat z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.</p>	
Art. 141 ust. 3	<p>3. W czasie gdy instytucja nie spełnia swojego łącznego wymogu w zakresie buforów lub wykracza poza ten wymóg, państwa członkowskie zabraniają instytucji dokonywania wypłat zysków w wysokości przekraczającej MDA obliczoną zgodnie z ust. 4 w formie działań, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) i c).</p>	T	Art. 56 ust. 1	<p>Art. 56. 1. Instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) i niezwłocznie powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o jej wysokości. W takim przypadku instytucja nie może dokonywać wypłat, o których mowa w ust. 3, w wysokości przekraczającej maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA).</p>	
Art. 141 ust. 4	<p>4. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do obliczania MDA jako iloczynu sumy obliczonej zgodnie z ust. 5 i współczynnika określonego zgodnie z ust. 6. Od MDA odejmuje się wszelkie działania, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c).</p>	T	Art. 57 ust. 1	<p>Art. 57. 1. Maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) stanowi iloczyn wartości liczbowej uzyskanej na podstawie obliczeń, o których mowa w ust. 2 i 3, oraz wartości współczynnika MDA, ustalonego zgodnie z art. 58, pomniejszony o kwoty, o których mowa w art. 56 ust. 3.</p>	
Art. 141 ust. 5	<p>5. Suma, która ma zostać pomnożona zgodnie z ust. 4, składa się z:</p> <p>a) zysków z bieżącego okresu niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które uzyskano od momentu podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłaty zysków lub dowolnego z działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;</p> <p>powiększonych o</p> <p>b) zyski roczne niewłączone do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które uzyskano od momentu podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłaty zysków lub dowolnego z działań, o których mowa w ust. 2 akapit</p>	T	Art. 57 ust. 2 i 3	<p>Art. 57. 2. Wartość liczbową, o której mowa w ust. 1, uzyskuje się w wyniku zsumowania zysków z bieżącego okresu niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia 575/2013, które uzyskano od dnia podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłat, o których mowa w art. 56 ust. 3, oraz zysków rocznych niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia 575/2013, które uzyskano od dnia podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłat, o których mowa w art. 56 ust. 3.</p> <p>3. Od kwoty obliczonej zgodnie z ust. 2 odejmuje się wartość kwot należnych z tytułu podatku, jeżeli zyski, o których mowa w ust. 2, nie zostałyby wypłacone.</p>	

	<p>drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu; pomniejszonych o</p> <p>c) kwoty, które byłyby należne jako podatek, gdyby pozycje określone w lit. a) oraz b) niniejszego ustępu zostały zatrzymane.</p>				
<p>Art. 141 ust. 6</p>	<p>6. Współczynnik ustala się w następujący sposób:</p> <p>a) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczony zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w pierwszym (tzn. najniższym) kwartylu łącznego wymogu w zakresie buforów, współczynnik ten wynosi 0;</p> <p>b) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczony zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w drugim kwartylu łącznego wymogu w zakresie buforów, współczynnik ten wynosi 0,2;</p> <p>c) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczony zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w trzecim kwartylu łącznego wymogu w zakresie buforów, współczynnik ten wynosi 0,4;</p> <p>d) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczony</p>	T	Art. 58	<p>Art. 58. 1. W przypadku gdy utrzymywany przez instytucję kapitał podstawowy Tier I, który nie jest zaliczany na poczet spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w pierwszym kwartylu wymogu połączonego bufora - współczynnik MDA wynosi 0; 2) w drugim kwartylu wymogu połączonego bufora - współczynnik MDA wynosi 0,2; 3) w trzecim kwartylu wymogu połączonego bufora - współczynnik MDA wynosi 0,4; 4) w czwartym, najwyższym kwartylu wymogu połączonego bufora - współczynnik MDA wynosi 0,6. <p>2. Dolne i górne kresy przedziału dla poszczególnych kwartyli oblicza się jako:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dolny kres kwartylu - $((\text{wymóg połączonego bufora})/4) \times (Q_n - 1)$, 2) górny kres kwartylu - $((\text{wymóg połączonego bufora})/4) \times Q_n$ <p>- gdzie „Q_n” oznacza numer porządkowy danego kwartylu.</p> <p>3. Przez kwartył, o którym mowa w ust. 1 i 2, rozumie się parametr statystyczny, którego trzy wartości dzielią uporządkowany zbiór danych na cztery zbiory równe pod względem liczebności.</p>	

	<p>zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w czwartym (tzn. najwyższym) kwartyli łącznego wymogu w zakresie buforów, współczynnik ten wynosi 0,6.</p> <p>Dolne i górne kresy poszczególnych kwartyli łącznego wymogu w zakresie buforów obliczane są w następujący sposób:</p> $\text{Dolny kres kwartyli} = \frac{\text{łączny wymóg w zakresie bufora}}{4} \times (Q_n - 1)$ $\text{Gólny kres kwartyli} = \frac{\text{łączny wymóg w zakresie bufora}}{4} \times Q_n$ <p>„Q_n” oznacza numer porządkowy danego kwartyli.</p>				
Art. 141 ust. 7	<p>7. Ograniczenia nałożone niniejszym artykułem mają zastosowanie tylko w przypadku płatności, które prowadzą do obniżenia kapitału podstawowego Tier I lub do zmniejszenia zysków, i gdy zawieszenie płatności lub brak płatności nie stanowią niewykonania zobowiązania ani warunku wszczęcia postępowania w ramach procedury niewypłacalności mającej zastosowanie do instytucji.</p>	T	Art. 56 ust. 2	<p>Art. 56. 2. Ustalenie maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) następuje wyłącznie w odniesieniu do zobowiązań, które powodują obniżenie kapitału podstawowego Tier I, jeżeli ograniczenie to nie skutkuje niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem istniejących już zobowiązań instytucji.</p>	
Art. 141 ust. 8	<p>8. W przypadku gdy instytucja nie spełnia łącznego wymogu w zakresie buforów i planuje wypłatę zysków podlegających podziałowi lub podejmuje działania, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c), powiadamia o tym właściwy organ i przedstawia następujące informacje:</p> <p>a) wysokość kapitału utrzymywanego przez instytucję, w rozbiciu na następujące pozycje:</p> <ul style="list-style-type: none"> (i) kapitał podstawowy Tier I, (ii) kapitał dodatkowy Tier I, (iii) kapitał Tier II; <p>b) wysokość jej zysków z bieżącego okresu i zysków rocznych;</p> <p>c) MDA obliczoną zgodnie z ust. 4;</p>	T	Art. 59 ust. 1	<p>Art. 59. 1. Jeżeli instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, planuje dokonać wypłaty, o której mowa w art. 56 ust. 3, niezwłocznie powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wysokości utrzymywanego przez nią kapitału, w podziale na: <ul style="list-style-type: none"> a) kapitał podstawowy Tier I, b) kapitał dodatkowy Tier I, c) kapitał Tier II; 2) wysokości zysków z bieżącego okresu i zysków rocznych; 3) maksymalnej kwocie podlegającej wypłacie (MDA) obliczonej zgodnie z art. 57; 4) wysokości zysków podlegających podziałowi, które 	

	<p>d) wysokość zysków podlegających podziałowi, które instytucja ma zamiar przeznaczyć na:</p> <p>(i) wypłaty dywidendy;</p> <p>(ii) wykup akcji własnych;</p> <p>(iii) płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I;</p> <p>(iv) wypłaty zmiennych składników wynagrodzenia lub uznaniowych świadczeń emerytalnych, zarówno poprzez podjęcie nowego zobowiązania do płatności, jak i wypłaty wynikające z zobowiązania do płatności podjętego w okresie, gdy instytucja nie spełniała swoich łącznych wymogów w zakresie buforów.</p>			<p>ma zamiar przeznaczyć na:</p> <p>a) wypłatę dywidendy,</p> <p>b) nabycie akcji własnych,</p> <p>c) płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I,</p> <p>d) wypłatę zmiennych składników wynagrodzenia lub uznaniowych świadczeń emerytalnych, zarówno w wyniku powstania nowego zobowiązania do ich wypłaty, jak i wypłaty wynikające z zobowiązania powstałego w okresie, w którym instytucja nie spełniała wymogu połączonego bufora.</p>	
Art. 141 ust. 9	<p>9. Instytucja posiada zasady zapewniające poprawne obliczanie wysokości zysków podlegających podziałowi i MDA oraz jest w stanie wykazać ich poprawność na żądanie właściwych organów.</p>	T	Art. 59 ust. 2	<p>Art. 59. 2. Instytucja opracowuje metodologię, która pozwala prawidłowo obliczyć wysokość zysków podlegających podziałowi i maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA), oraz przedstawia ją Komisji Nadzoru Finansowego na jej żądanie.</p>	
Art. 141 ust. 10	<p>10. Do celów ust. 1 i 2 wypłata związana z kapitałem podstawowym Tier I obejmuje, co następuje:</p> <p>a) wypłatę dywidend pieniężnych;</p> <p>b) przydział opłaconych całkowicie lub częściowo akcji gratisowych lub innych instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;</p> <p>c) umorzenie lub wykup przez instytucję jej własnych udziałów lub innych instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia;</p> <p>d) spłatę kwot wypłaconych w związku z instrumentami kapitałowymi, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia;</p> <p>e) wypłatę pozycji, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. b)–e) tego rozporządzenia.</p>	T	Art. 55 ust. 2	<p>Art. 55. 2. Wypłata związana z kapitałem podstawowym Tier I obejmuje:</p> <p>1) wypłatę dywidend pieniężnych;</p> <p>2) przydział akcji w trybie art. 442 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.) lub przydział innych instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a rozporządzenia 575/2013;</p> <p>3) umorzenie lub nabycie przez instytucję jej własnych udziałów lub innych instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 575/2013;</p> <p>4) spłatę kwot opłaconych w związku z instrumentami kapitałowymi, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. a rozporządzenia 575/2013;</p> <p>5) wypłatę pozycji, o których mowa w art. 26 ust. 1 lit. b-e rozporządzenia 575/2013.</p>	

Art. 142 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 142</i></p> <p style="text-align: center;">Plan ochrony kapitału</p> <p>1. W przypadku gdy instytucja nie spełnia łącznego wymogu w zakresie buforów, przygotowuje ona plan ochrony kapitału i przedkłada go właściwemu organowi nie później niż pięć dni roboczych od dnia, w którym stwierdziła, że nie spełnia tego wymogu, chyba że właściwy organ zezwoli na dłuższy termin nieprzekraczający 10 dni.</p> <p>Właściwe organy udzielają takich zezwoleń, wyłącznie biorąc pod uwagę indywidualną sytuację instytucji kredytowej i uwzględniając skalę i złożoność jej działalności.</p>	T	Art. 60 ust. 1 i 2	<p>Art. 60. 1. W przypadku gdy instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora, przygotowuje plan ochrony kapitału, który przedstawia Komisji Nadzoru Finansowego w terminie pięciu dni roboczych od dnia, w którym stwierdziła, że nie spełnia tego wymogu.</p> <p>2. Komisja Nadzoru Finansowego może dopuścić, biorąc pod uwagę indywidualną sytuację instytucji, przedstawienie planu ochrony kapitału w terminie późniejszym, nie przekraczającym jednak łącznie dziesięciu dni.</p>	
Art. 142 ust. 2	<p>2. Plan ochrony kapitału obejmuje następujące pozycje:</p> <p>a) przewidywane przychody i wydatki oraz prognozowany bilans;</p> <p>b) środki w celu podwyższenia współczynników kapitałowych instytucji;</p> <p>c) plan i ramy czasowe podwyższenia funduszy własnych w celu osiągnięcia pełnej zgodności z łącznym wymogiem w zakresie buforów;</p> <p>d) wszelkie inne informacje, które właściwy organ uważa za konieczne do przeprowadzenia oceny wymaganej na mocy ust. 3.</p>	T	Art. 61 ust. 1	<p>Art. 61. 1. Plan ochrony kapitału obejmuje:</p> <p>1) przewidywane przychody i wydatki oraz prognozowany bilans;</p> <p>2) środki mające na celu podwyższenie współczynników kapitałowych;</p> <p>3) plan podwyższenia funduszy własnych w celu osiągnięcia zgodności z wymogiem połączonego bufora i przewidywany okres, w jakim to nastąpi.</p>	
Art. 142 ust. 3	<p>3. Właściwy organ ocenia plan ochrony kapitału i zatwierdza ten plan tylko wówczas, gdy uzna, że po jego wdrożeniu zaistnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, że pozwoli on utrzymać lub pozyskać kapitał wystarczający, by umożliwić instytucji spełnienie jej łącznych wymogów w zakresie buforów w okresie, który właściwy organ uznaje za stosowny.</p>	T	Art. 61 ust. 2	<p>Art. 61. 2. Komisja Nadzoru Finansowego ocenia plan ochrony kapitału i zatwierdza ten plan jeśli uzna, że jego wdrożenie pozwoli utrzymać lub pozyskać wystarczający kapitał, aby umożliwić instytucji spełnienie jej wymogu połączonego bufora w terminach określonych przez Komisję. Komisja Nadzoru Finansowego może żądać uzupełnienia planu ochrony kapitału o informacje, które uzna za niezbędne do należytego dokonania jego oceny.</p>	
Art. 142 ust. 4	<p>4. Jeżeli właściwy organ nie zatwierdzi planu ochrony kapitału zgodnie z ust. 3, nakłada on jeden lub obydwa z następujących środków:</p> <p>a) zobowiązuje instytucję do podwyższenia funduszy</p>	T	Art. 61 ust. 3	<p>Art. 61. 3. Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie otrzyma takiego planu w terminie, o którym mowa w art. 60, albo nie zatwierdzi planu ochrony kapitału, w drodze decyzji, zobowiązuje instytucję do</p>	

	własnych do określonych poziomów w określonych terminach; b) wykonuje swoje uprawnienia na mocy art. 102 w zakresie nakładania bardziej rygorystycznych ograniczeń dotyczących wypłat zysków niż te przewidziane w art. 141.			podwyższenia funduszy własnych, w terminach określonych przez Komisję, do poziomu niezbędnego do ostrożnego i stabilnego funkcjonowania instytucji.	
Art. 160 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>ROZDZIAŁ 2</i></p> <p style="text-align: center;">Przepisy przejściowe dotyczące buforów kapitałowych</p> <p style="text-align: center;"><i>Artykuł 160</i></p> <p style="text-align: center;">Przepisy przejściowe dotyczące buforów kapitałowych</p> <p>1. Niniejszy artykuł wprowadza modyfikacje do wymogów określonych w art. 129 i 130 w odniesieniu do okresu przejściowego trwającego od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.</p>	N		Nie wymaga implementacji. Szczegółowe zapisy odnoszące się do okresu przejściowego zawarto w artykule poniżej	
Art. 160 ust. 2	<p>2. W okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.:</p> <p>a) bufor zabezpieczający składa się z kapitału podstawowego Tier I równego 0,625 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji, obliczonych zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;</p> <p>b) specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny wynosi nie więcej niż 0,625 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji, obliczonych zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.</p>	N		Zdecydowano o rezygnacji z okresu przejściowego. Zastosowanie znajduje art. 160 ust. 6 dyrektywy.	
Art. 160 ust. 3	<p>3. W okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.:</p> <p>a) bufor zabezpieczający składa się z kapitału podstawowego Tier I równoważnego 1,25 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji, obliczonych zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;</p> <p>b) specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny nie wynosi więcej niż 1,25 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji, obliczonych</p>	N		Zdecydowano o rezygnacji z okresu przejściowego. Zastosowanie znajduje art. 160 ust. 6 dyrektywy.	

	zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.				
Art. 160 ust. 4	4. W okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.: a) bufor zabezpieczający składa się z kapitału podstawowego Tier I równego 1,875 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji, obliczonych zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; b) specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny wynosi nie więcej niż 1,875 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji, obliczonych zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.	N		Zdecydowano o rezygnacji z okresu przejściowego. Zastosowanie znajduje art. 160 ust. 6 dyrektywy.	
Art. 160 ust. 5	5. Wymóg w zakresie planu ochrony kapitału oraz ograniczenia dotyczące wypłat zysków, o których mowa w art. 141 i 142, mają zastosowanie w okresie przejściowym od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2018 r., w przypadku gdy instytucje nie spełniają połączonych wymogów w zakresie bufora uwzględniając wymogi określone w ust. 2–4 niniejszego artykułu.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 160 ust. 6	6. Państwa członkowskie mogą zastosować krótszy okres przejściowy niż określono w ust. 1-4, i tym samym wprowadzić w życie bufor zabezpieczający i bufor antycykliczny od dnia 31 grudnia 2013 r.. W przypadku zastosowania przez państwo członkowskie krótszego okresu przejściowego, powiadamia o tym odpowiednio stosowne strony, w tym Komisję, ERRS, EUNB i odpowiednie kolegium organów nadzoru. Taki krótszy okres przejściowy może zostać uznany przez inne państwa członkowskie. Jeżeli inne państwo członkowskie uzna taki krótszy okres przejściowy, powiadamia o tym Komisję, ERRS, EUNB, i odpowiednie kolegium organów nadzoru.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 160 ust. 7	7. W przypadku gdy państwo członkowskie nakłada krótszy okres przejściowy w odniesieniu do bufora antycyklicznego, taki krótszy okres ma zastosowanie tylko do celów obliczania specyficznego dla instytucji	N		Nie wymaga implementacji.	

	bufora antycyklicznego przez instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w państwie członkowskim, za które to instytucje odpowiedzialny jest wyznaczony organ.				
Art. 162 ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 162</i></p> <p style="text-align: center;">Transpozycja</p> <p>1. Do 31 grudnia 2013 r. państwa członkowskie przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.</p> <p>Państwa członkowskie stosują te przepisy od 31 grudnia 2013 r..</p> <p>Państwa członkowskie przekazują Komisji oraz EUNB teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. W przypadku gdy dokumenty towarzyszące powiadomieniu o środkach transpozycji przekazane przez państwa członkowskie nie są wystarczające do pełnej oceny zgodności przepisów transpozycyjnych z pewnymi artykułami niniejszej dyrektywy, Komisja może na wniosek EUNB w ramach wykonywania jego zadań zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010 lub z własnej inicjatywy wymagać od państw członkowskich przekazania bardziej szczegółowych informacji dotyczących transpozycji i wykonywania tych przepisów i niniejszej dyrektywy.”</p>	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 162 ust. 2	2. W drodze odstępstwa od ust. 1, przepisy tytułu VII rozdział 4 mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2016 r.	T	Art. 73	Art. 73. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 19–46, art. 55–62, 68 i art. 70, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.	
Art. 162 ust. 4	4. Przepisy określone w ust. 1 i 2 przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania	N			

	takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.				
Art. 162 ust. 5	5. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, art. 131 mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2016 r. Państwa członkowskie wprowadzają w życie art. 131 ust. 4 od dnia 1 stycznia 2016 r. w następujący sposób: a) 25 % bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, ustalonego zgodnie z art. 131 ust. 4, w 2016 r.; b) 50 % bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, ustalonego zgodnie z art. 131 ust. 4, w 2017 r.; c) 75 % bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, ustalonego zgodnie z art. 131 ust.42, w 2018 r.; oraz d) 100 % bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, ustalonego zgodnie z art. 131 ust. 4, w 2019 r.	T	Art. 68	Art. 68. Zidentyfikowane globalne instytucje o znaczeniu systemowym utrzymują: 1) 25% bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym w 2016 r.; 2) 50% bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym w 2017 r.; 3) 75% bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym w 2018 r.; oraz 4) 100% bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym od 2019 r.	
Art. 162 ust. 6	6. W drodze odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu przepisy art. 133 mają zastosowanie od 31 grudnia 2013 r.	T	Art. 73	Art. 73. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 19–46, art. 55–62, art. 68 i art. 70, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.	
POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU⁴⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu			

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia.

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

Warszawa, dnia 8 czerwca 2015 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE - 920 - 480 - 14/km/

DPUE.920.644.2014 / 19

dot.: RM-10-58-15 z dnia 5.06.2016r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o nadzorze
makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie
finansowym, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej
Polskiej w Unii Europejskiej

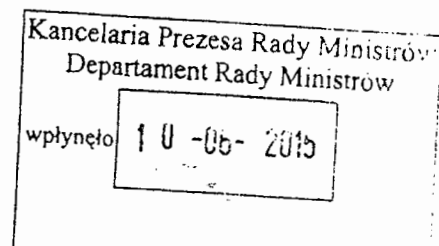
Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem UE.

Z poważaniem

Do wiadomości:
Pan Mateusz Szczurek
Minister Finansów

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie wysokości wskaźnika bufora antycyklicznego

Na podstawie art. 24 ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia ... o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wskaźnik bufora antycyklicznego w wysokości ... % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucji, które posiadają ekspozycje kredytowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1256).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie sposobu, szczegółowego zakresu i terminów przekazywania do Narodowego Banku Polskiego danych niezbędnych do ustalania polityki pieniężnej, okresowych ocen sytuacji pieniężnej państwa oraz analiz w zakresie ograniczania ryzyka systemowego

Na podstawie art. 23 ust. 2c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908 i 1036) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa sposób, szczegółowy zakres i terminy przekazywania do Narodowego Banku Polskiego, zwanego dalej „NBP”, danych niezbędnych do ustalania polityki pieniężnej, okresowych ocen sytuacji pieniężnej państwa oraz analiz w zakresie ograniczania ryzyka systemowego przez:

- 1) towarzystwa funduszy inwestycyjnych, w imieniu funduszy inwestycyjnych, którymi zarządzają;
- 2) spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe i Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie o funduszach – rozumie się przez to ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 157 oraz z 2015 r. poz. 73);
- 2) funduszu inwestycyjnym – rozumie się przez to fundusz inwestycyjny, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o funduszach;
- 3) subfunduszu – rozumie się przez to subfundusz, o którym mowa w art. 159 ustawy o funduszach;

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1256).

- 4) podmiocie rynku funduszy inwestycyjnych – rozumie się przez to fundusz inwestycyjny lub subfundusz;
- 5) towarzystwie – rozumie się przez to towarzystwo funduszy inwestycyjnych, o którym mowa w art. 38 ust. 1 ustawy o funduszach;
- 6) funduszu funduszy – rozumie się przez to fundusz inwestycyjny lub subfundusze wydzielone w funduszu inwestycyjnym, lokujące co najmniej 50% swoich aktywów w tytuły uczestnictwa w instytucjach zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94, z późn. zm.²⁾);
- 7) instrumentach finansowych – rozumie się przez to instrumenty, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;
- 8) depozycie bankowym – rozumie się przez to wkład pieniężny, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128 i 559);
- 9) instrumentach rynku pieniężnego – rozumie się przez to instrumenty, o których mowa w art. 2 pkt 21 ustawy o funduszach;
- 10) krótkiej sprzedaży – rozumie się przez to technikę inwestycyjną, o której mowa w art. 107 ust. 1 pkt 2 ustawy o funduszach;
- 11) terminie pierwotnym – rozumie się przez to:
 - a) czas obowiązywania umów, z których wynikają instrumenty finansowe, liczony od dnia zawarcia umowy do dnia, w którym upływa termin jej rozliczenia,
 - b) okres od daty emisji do daty wykupu lub umorzenia – w przypadku dłużnych papierów wartościowych,
 - c) okres spłaty określony w umowie – w przypadku należności i zobowiązań,
 - d) termin spłaty ostatniej raty, określony w umowie – w przypadku należności lub zobowiązań rozłożonych na raty;
- 12) pozostałym okresie zapadalności – rozumie się przez to okres pozostały do terminu zapadalności danego instrumentu dłużnego;
- 13) raporcie sprawozdawczym – rozumie się przez to zestaw formularzy sprawozdawczych przekazywanych do NBP;

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 586 oraz z 2015 r. poz. 73.

- 14) okresie sprawozdawczym – rozumie się przez to okres, za który sporządza się raport sprawozdawczy;
- 15) kodzie ISIN – rozumie się przez to kod instrumentu finansowego, który jest określony w standardzie ISO 6166;
- 16) kasie – rozumie się przez to spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową, o której mowa w art. 2 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450);
- 17) Kasie Krajowej – rozumie się przez to Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, o której mowa w art. 41 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

§ 3. Dane przekazywane do NBP sporządza się na podstawie zapisów w księgach rachunkowych podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, kasy lub Kasy Krajowej, a także innych dokumentów źródłowych, obrazujących stan faktyczny.

Rozdział 2

Podmioty rynku funduszy inwestycyjnych

ODDZIAŁ 1

Raporty sprawozdawcze

§ 4. 1. Towarzystwo wypełnia raport sprawozdawczy w imieniu podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, którym zarządza.

2. Raport sprawozdawczy zawiera dane według ostatniej wyceny dostępnej w okresie sprawozdawczym, dokonanej zgodnie z postanowieniami statutu, określonej w przepisach rozporządzenia wydanego na podstawie art. 81 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.³⁾), lub zgodnie z Międzynarodowymi Standardami Rachunkowości, Międzynarodowymi Standardami Sprawozdawczości Finansowej oraz związanymi z nimi interpretacjami ogłoszonymi w formie rozporządzeń Komisji Europejskiej.

§ 5. 1. Towarzystwo, w imieniu podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, którym zarządza, sporządza raport sprawozdawczy na formularzach, według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 613, z 2014 r. poz. 768 i 1100 oraz z 2015 r. poz. 4.

2. Towarzystwo, w imieniu funduszu inwestycyjnego z wydzielonymi subfunduszami, sporządza raport sprawozdawczy odrębnie dla tego funduszu oraz dla każdego z subfunduszy, z uwzględnieniem ust. 3.

3. Towarzystwo, w imieniu funduszu inwestycyjnego, o którym mowa w ust. 2, sporządza raport sprawozdawczy dla tego funduszu wyłącznie na formularzu FIN.01, według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

4. Towarzystwo, w imieniu funduszu inwestycyjnego otwartego, sporządza raport sprawozdawczy na formularzach: FIN.02-FIN.11, FIN.14-FIN.16 oraz FIN.21-FIN.25, według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

5. Towarzystwo, w imieniu specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego, sporządza raport sprawozdawczy na formularzach: FIN.02-FIN.12, FIN.14-FIN.16 oraz FIN.21-FIN.25, według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

6. Towarzystwo, w imieniu funduszu inwestycyjnego zamkniętego, niebędącego funduszem sekurytyzacyjnym, sporządza raport sprawozdawczy na formularzach: FIN.02-FIN.12, FIN.14 oraz FIN.17-FIN.25, według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

7. Towarzystwo, w imieniu funduszu sekurytyzacyjnego, sporządza raport sprawozdawczy na formularzach: FIN.02-FIN.07, FIN.09-FIN.11, FIN.13-FIN.14 oraz FIN.17-FIN.25, według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

8. Towarzystwo, w imieniu podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, sporządza raport sprawozdawczy na formularzu FIN.01, według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia:

- 1) przed przekazaniem pierwszego raportu sprawozdawczego;
- 2) po dokonaniu zmiany danych objętych formularzem FIN.01, identyfikujących podmiot rynku funduszy inwestycyjnych lub danych osób reprezentujących podmiot rynku funduszy inwestycyjnych.

§ 6. Towarzystwo, w imieniu podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, którym zarządza, sporządza:

- 1) miesięczne raporty sprawozdawcze tych podmiotów rynku funduszy inwestycyjnych, które dokonują wyceny swoich aktywów zgodnie z postanowieniami statutu raz w miesiącu lub częściej,

2) kwartalne raporty sprawozdawcze tych podmiotów rynku funduszy inwestycyjnych, które dokonują wyceny swoich aktywów zgodnie z postanowieniami statutu rzadziej niż raz w miesiącu

– z wyjątkiem § 5 ust. 8, począwszy od danych za okres, w którym dokonano pierwszej wyceny aktywów podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych.

§ 7. Ostatnim dniem okresu sprawozdawczego, na który sporządza się miesięczny lub kwartalny raport sprawozdawczy, jest ostatni dzień odpowiedniego miesiąca lub kwartału roku kalendarzowego.

§ 8. 1. Towarzystwo, w imieniu podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, w celu dokonania korekty przekazanych danych, sporządza nowy raport sprawozdawczy, zawierający dane prawidłowe za okres, którego dotyczy korekta. Nowy raport sprawozdawczy zawiera wyłącznie te formularze, na których wprowadzono korekty danych.

2. Towarzystwo, w imieniu podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, po dokonaniu przeglądu półrocznego sprawozdania finansowego oraz po zbadaniu rocznego sprawozdania finansowego przez biegłego rewidenta, sporządza raporty sprawozdawcze odpowiednio: według stanu na koniec pierwszego półrocza roku obrotowego oraz według stanu na koniec roku obrotowego. Raport sprawozdawczy stanowi zestaw wyłącznie tych formularzy, które zawierają dane skorygowane w wyniku odpowiednio przeglądu lub badania.

ODDZIAŁ 2

Grupy podmiotów rynku funduszy inwestycyjnych

§ 9. 1. Towarzystwo przekazuje raport sprawozdawczy, w którym klasyfikuje fundusz inwestycyjny lub subfundusze wydzielone w funduszu inwestycyjnym, którymi zarządza, według kryterium polityki inwestycyjnej, do jednej z następujących grup:

- 1) fundusze hedgingowe;
- 2) subfundusze hedgingowe;
- 3) fundusze nieruchomości;
- 4) subfundusze nieruchomości;
- 5) fundusze akcyjne;
- 6) subfundusze akcyjne;
- 7) fundusze dłużnych papierów wartościowych;
- 8) subfundusze dłużnych papierów wartościowych;
- 9) fundusze zrównoważone;

- 10) subfundusze zrównoważone;
- 11) fundusze stabilnego wzrostu;
- 12) subfundusze stabilnego wzrostu;
- 13) fundusze pozostałe;
- 14) subfundusze pozostałe.

2. Fundusz inwestycyjny lub subfundusz klasyfikuje się odpowiednio jako fundusz lub subfundusz hedgingowy, jeżeli zgodnie ze statutem lub prowadzoną polityką inwestycyjną spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) prowadzi politykę inwestycyjną uwzględniającą co najmniej dwa spośród poniższych kryteriów:
 - a) stosuje zaawansowane techniki inwestycyjne, mające na celu osiągnięcie dodatniego wyniku inwestycyjnego, niezależnie od tendencji rynkowych,
 - b) systematycznie korzysta z mechanizmów pozwalających na generowanie dużych zysków przy relatywnie małych zainwestowanych środkach własnych, poprzez zaciąganie kredytów lub pożyczek o znacznym udziale w aktywach funduszu lub poprzez wykorzystanie instrumentów pochodnych, lub poprzez zastosowanie innych technik inwestycyjnych, przy czym łączna ekspozycja funduszu przy uwzględnieniu stosowania tych mechanizmów istotnie przewyższa wartość aktywów funduszu,
 - c) wykorzystuje w dużym stopniu krótką sprzedaż instrumentów finansowych;
- 2) towarzystwo zarządzające funduszem pobiera wynagrodzenie za zarządzanie, uzależnione od wyników inwestycyjnych funduszu.

3. Do grupy funduszy lub subfunduszy hedgingowych zalicza się w szczególności fundusze funduszy hedgingowych.

4. Jeżeli fundusz inwestycyjny lub subfundusz nie spełnia warunków określonych w ust. 2 lub 3, zaliczenie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych do grupy, o której mowa w ust. 1 pkt 3–14, następuje na podstawie:

- 1) kryterium podstawowego, które stanowi postanowienie w statucie funduszu inwestycyjnego, wskazujące rodzaj funduszu lub subfunduszu lub takie określenie zasad polityki inwestycyjnej, które umożliwia jednoznaczne zdefiniowanie rodzaju funduszu lub subfunduszu;
- 2) kryterium pomocniczego, które stanowią zadeklarowane w statucie funduszu inwestycyjnego limity inwestycyjne, z zastrzeżeniem ust. 8–14.

5. Kryterium pomocnicze stosuje się w przypadku, jeżeli nie jest możliwe zastosowanie kryterium podstawowego. W przypadku niezgodności klasyfikacji dokonanej na podstawie kryterium podstawowego i pomocniczego stosuje się kryterium podstawowe.

6. Za minimalny limit inwestycyjny przyjmuje się deklarowany przez fundusz inwestycyjny w statucie minimalny udział aktywów, które podmiot rynku funduszy inwestycyjnych inwestuje w jeden typ lokat.

7. Za maksymalny limit inwestycyjny przyjmuje się deklarowany przez fundusz inwestycyjny w statucie maksymalny udział aktywów, które podmiot rynku funduszy inwestycyjnych inwestuje w jeden typ lokat.

8. Fundusz inwestycyjny lub subfundusz klasyfikuje się odpowiednio jako fundusz lub subfundusz nieruchomości, jeżeli statut funduszu inwestycyjnego ustala minimalny limit inwestycji bezpośrednich lub pośrednich w nieruchomości na poziomie co najmniej 50% aktywów. Przez inwestycje pośrednie w nieruchomości rozumie się nabycie akcji lub udziałów spółek, których przedmiotem działalności jest kupno lub sprzedaż nieruchomości na własny rachunek, przy czym nabyte akcje lub udziały stanowią co najmniej 50% kapitału zakładowego spółki i nie są przedmiotem obrotu na rynku regulowanym.

9. Fundusz inwestycyjny lub subfundusz klasyfikuje się odpowiednio jako fundusz lub subfundusz akcyjny, jeżeli statut funduszu inwestycyjnego ustala minimalny limit inwestycyjny dla akcji lub udziałów, z wyjątkiem określonych w ust. 8, na poziomie wyższym niż 50% aktywów.

10. Fundusz inwestycyjny lub subfundusz klasyfikuje się odpowiednio jako fundusz lub subfundusz dłużnych papierów wartościowych, jeżeli statut funduszu inwestycyjnego ustala minimalny limit inwestycyjny dla dłużnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego na poziomie wyższym niż 50% aktywów.

11. Fundusz inwestycyjny lub subfundusz klasyfikuje się odpowiednio jako fundusz lub subfundusz zrównoważony, jeżeli statut funduszu inwestycyjnego ustala minimalne limity inwestycyjne funduszu lub subfunduszu w akcje, inne udziałowe instrumenty finansowe lub udziały, z wyjątkiem określonych w ust. 8, w przedziale od powyżej 20% do 50% aktywów włącznie, a maksymalny limit inwestycyjny funduszu lub subfunduszu w akcje, inne udziałowe instrumenty finansowe lub udziały, z wyjątkiem określonych w ust. 8, w przedziale od powyżej 40% do 70% aktywów włącznie. Minimalne limity inwestycyjne dla pozostałych typów lokat nie przekraczają 50% aktywów.

12. Fundusz inwestycyjny lub subfundusz klasyfikuje się odpowiednio jako fundusz lub subfundusz stabilnego wzrostu, jeżeli statut funduszu inwestycyjnego ustala minimalne limity inwestycyjne funduszu lub subfunduszu w akcje, inne udziałowe instrumenty finansowe lub udziały, z wyjątkiem określonych w ust. 8, w przedziale od powyżej 20% do 40% aktywów włącznie, a maksymalny limit inwestycyjny funduszu lub subfunduszu w akcje, inne udziałowe instrumenty finansowe lub udziały, z wyjątkiem określonych w ust. 8, nie przekracza 40% aktywów. Minimalne limity inwestycyjne dla pozostałych typów lokat nie przekraczają 50% aktywów.

13. Jeżeli w statucie funduszu inwestycyjnego nie zostały zadeklarowane limity inwestycyjne, o których mowa w ust. 8–12, a postanowienia statutu jednoznacznie wskazują, że spełniony jest jeden z warunków określonych w ust. 8–12, fundusz inwestycyjny lub subfundusz klasyfikuje się odpowiednio, zgodnie z ust. 8–12.

14. Fundusze inwestycyjne lub subfundusze, które nie spełniają warunków określonych w ust. 2 i 3 albo w ust. 8–13, klasyfikuje się jako fundusze lub subfundusze pozostałe.

15. Fundusz funduszy klasyfikuje się na podstawie kryterium podstawowego lub pomocniczego, o których mowa w ust. 4. W przypadku zastosowania kryterium pomocniczego, fundusz funduszy klasyfikuje się do tej grupy podmiotów rynku funduszy inwestycyjnych, których jednostki uczestnictwa, certyfikaty inwestycyjne lub inne tytuły uczestnictwa w instytucjach zbiorowego inwestowania stanowią więcej niż 50% aktywów. W przypadku gdy nie jest możliwe wskazanie takiej grupy, fundusz funduszy klasyfikuje się do grupy funduszy pozostałych.

§ 10. 1. Towarzystwo przekazuje raport sprawozdawczy, w którym klasyfikuje fundusz inwestycyjny lub subfundusze wydzielone w funduszu inwestycyjnym, którymi zarządza, do jednej z następujących grup, według kryterium geograficznego alokacji aktywów:

- 1) fundusze aktywów krajowych;
- 2) subfundusze aktywów krajowych;
- 3) fundusze aktywów zagranicznych;
- 4) subfundusze aktywów zagranicznych.

2. Fundusz inwestycyjny lub subfundusz klasyfikuje się odpowiednio jako fundusz lub subfundusz aktywów krajowych albo fundusz lub subfundusz aktywów zagranicznych, na podstawie postanowienia w statucie funduszu inwestycyjnego. Jeżeli postanowienia określają, że udział lokat określonych w art. 147 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach lub instrumentów finansowych, których emitentami lub dysponentami są instytucje krajowe, w wartości

aktywów funduszu lub subfunduszu jest większy lub równy 50%, fundusz lub subfundusz klasyfikuje się odpowiednio jako fundusz lub subfundusz aktywów krajowych. W pozostałych przypadkach fundusz lub subfundusz kwalifikuje się odpowiednio jako fundusz lub subfundusz aktywów zagranicznych.

ODDZIAŁ 3

Przekazywanie raportów sprawozdawczych

§ 11. 1. Towarzystwo, w imieniu podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, przekazuje raporty sprawozdawcze określone w § 5 ust. 3–8 oraz w § 8.

2. Towarzystwo przekazuje raporty sprawozdawcze w terminie do dwudziestego drugiego dnia miesiąca następującego po okresie sprawozdawczym, którego raport dotyczy, z zastrzeżeniem § 12 i 13. Jeżeli dwudziesty drugi dzień miesiąca jest dniem wolnym od pracy, raporty sprawozdawcze przekazuje się w terminie do pierwszego dnia roboczego po dwudziestym drugim dniu miesiąca.

§ 12. Towarzystwo przekazuje raporty sprawozdawcze, które zawierają dane skorygowane w wyniku przeglądu lub badania, odpowiednio: nie później niż w terminie 2 miesięcy i 15 dni kalendarzowych od daty zakończenia pierwszego półrocza roku obrotowego i nie później niż w terminie 5 miesięcy od daty zakończenia roku obrotowego.

§ 13. Dane wykazywane w formularzu FIN.01 są przekazywane:

- 1) nie później niż na jeden dzień roboczy przed przekazaniem pierwszego raportu sprawozdawczego;
- 2) niezwłocznie po dokonaniu zmiany danych objętych formularzem FIN.01 identyfikujących podmiot rynku funduszy inwestycyjnych lub danych osób reprezentujących podmiot rynku funduszy inwestycyjnych.

§ 14. Towarzystwo przekazuje raporty sprawozdawcze opatrzone identyfikatorem podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych nadanym przez NBP.

§ 15. 1. Raporty sprawozdawcze są przekazywane w postaci elektronicznej na portal sprawozdawczy NBP: sprawozdawczosc.nbp.pl.

2. Dostęp do portalu sprawozdawczego odbywa się przy użyciu certyfikatu wydanego nieodpłatnie przez NBP.

ODDZIAŁ 4

Szczególne wymogi sprawozdawcze

§ 16. 1. Dane, ujęte w księgach rachunkowych w walucie obcej w raporcie sprawozdawczym, wykazuje się w walucie polskiej.

2. Dane dotyczące stanów, ujęte w księgach rachunkowych w walucie obcej, na koniec okresu sprawozdawczego w raporcie sprawozdawczym wykazuje się według ostatniego dostępnego średniego kursu obowiązującego w danym okresie sprawozdawczym, ogłaszanego dla danej waluty przez NBP.

3. Dane dotyczące transakcji, ujęte w księgach rachunkowych w walucie obcej, w raporcie sprawozdawczym wykazuje się według średniego kursu ogłoszonego dla danej waluty przez NBP, obowiązującego w dniu ujęcia transakcji w księgach rachunkowych podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych.

4. Jeżeli wartości stanów lub transakcji dotyczące podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych są wyrażone w walutach, dla których NBP nie ogłasza kursu, ich wartość należy określić w relacji do wskazanej przez podmiot rynku funduszy inwestycyjnych waluty, dla której jest ogłoszony średni kurs przez Narodowy Bank Polski.

5. Liczbę udziałowych papierów wartościowych, udziałów, certyfikatów inwestycyjnych oraz jednostek uczestnictwa i innych tytułów uczestnictwa w raporcie sprawozdawczym wykazuje się w wartościach rzeczywistych, z dokładnością do trzech cyfr po przecinku.

6. Dane dotyczące wartości zbycia i odkupienia jednostek uczestnictwa lub wydania i wykupienia certyfikatów inwestycyjnych wykazuje się w raporcie sprawozdawczym jako sumę wartości transakcji ustalonych zgodnie z zasadami wyceny aktywów oraz ustalania zobowiązań określonymi w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 81 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

§ 17. Dane dotyczące stanów na początek okresu sprawozdawczego, wykazywane w formularzach sprawozdawczych określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia w raporcie sprawozdawczym, wprowadza się w wysokości stanów wykazywanych na koniec poprzedniego okresu sprawozdawczego.

§ 18. Towarzystwo jest obowiązane do przekazywania do NBP wyjaśnień zaistniałych zmian metodyki sporządzania raportów sprawozdawczych w postaci elektronicznej wskazanej przez NBP.

§ 19. Towarzystwo przekazuje do NBP w postaci elektronicznej wskazanej przez NBP:

- 1) informacje umożliwiające określenie pełnej charakterystyki papierów wartościowych z kodem ISIN, w przypadku braku możliwości jej ustalenia przez NBP;
- 2) dodatkowe informacje umożliwiające uzupełnienie charakterystyki papierów wartościowych oraz innych instrumentów finansowych bez kodu ISIN, w przypadku braku możliwości jej ustalenia przez NBP.

Rozdział 3

Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe i Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa

§ 20. 1. Kasa przekazuje Kasie Krajowej dane sporządzone na formularzach, według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia.

2. Kasa przekazuje Kasie Krajowej dane sporządzone na formularzach: PD001, PD002 i PD003, według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia, do końca 21 dnia miesiąca po upływie miesiąca, którego dane dotyczą. Dane są sporządzane według stanu na koniec każdego dnia miesiąca jako zestawienie obejmujące wszystkie dni kalendarzowe miesiąca.

3. Kasa przekazuje Kasie Krajowej dane sporządzone na formularzach PD004 i PD005, według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia, do końca 21 dnia miesiąca po upływie miesiąca, którego dane dotyczą. Dane są sporządzane według stanu na ostatni dzień miesiąca.

4. Formularze: PD001, PD002, PD003, PD004 i PD005, których wzory określa załącznik nr 2 do rozporządzenia, wypełnia się zgodnie z dodanymi do nich objaśnieniami, zawartymi w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

5. Kasa rozpoczynająca działalność w innym dniu niż pierwszy dzień kalendarzowy miesiąca sporządza dane, o których mowa w ust. 2 i 3, za pierwszy pełny miesiąc prowadzenia działalności.

§ 21. 1. Kasa Krajowa przekazuje miesięczny raport sprawozdawczy zawierający dane zagregowane, o których mowa w § 20 ust. 2, na formularzach: PD001, PD002 i PD003, według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia, do końca 25 dnia miesiąca następującego po okresie sprawozdawczym, którego te dane dotyczą.

2. Kasa Krajowa przekazuje raport sprawozdawczy zawierający dane zagregowane, o których mowa w § 20 ust. 3, na formularzach PD004 i PD005, według wzoru stanowiącego

załącznik nr 2 do rozporządzenia, do końca 25 dnia miesiąca następującego po okresie sprawozdawczym, którego te dane dotyczą.

§ 22. Kasa Krajowa przekazuje miesięczny raport sprawozdawczy zawierający dane sporządzone na formularzach: PD001, PD002 i PD003, według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia, do końca 22 dnia miesiąca po upływie okresu sprawozdawczego, którego dane dotyczą. Dane są sporządzane według stanu na koniec każdego dnia miesiąca jako zestawienie obejmujące wszystkie dni kalendarzowe miesiąca.

§ 23. 1. Dane, o których mowa w § 21 ust. 1 i § 22, ujęte w księgach rachunkowych w walucie obcej, wykazuje się w złotych, po przeliczeniu według średniego kursu ogłoszonego przez NBP dla danej waluty i obowiązującego w danym dniu.

2. Dane, o których mowa w § 21 ust. 2, ujęte w księgach rachunkowych w walucie obcej, wykazuje się w złotych, po przeliczeniu według średniego kursu ogłoszonego przez NBP dla danej waluty i obowiązującego w ostatnim dniu miesiąca.

§ 24. Kasa Krajowa przekazuje raport sprawozdawczy zawierający dane na formularzu PD006, według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia:

- 1) w pierwszym dniu roboczym następującym po dniu zrzeczenia się kasy w Kasie Krajowej;
- 2) niezwłocznie po powzięciu informacji o zmianie danych.

§ 25. W przypadku zmiany danych, będących skutkiem wystąpienia zmian w księgach rachunkowych kas albo Kasy Krajowej, mających wpływ na dane sprawozdawcze, Kasa Krajowa uwzględnia dokonane zmiany i przekazuje:

- 1) miesięczny raport sprawozdawczy, o którym mowa odpowiednio w § 21 ust. 1 – w terminie do 15 dnia okresu utrzymywania rezerwy obowiązkowej, którego dane dotyczą, wskazanego na portalu internetowym, udostępnionym przez NBP;
- 2) miesięczny raport sprawozdawczy, o którym mowa w § 21 ust. 2 – w terminie do 25 dnia miesiąca po upływie okresu sprawozdawczego, którego te dane dotyczą, a jeżeli korekta nastąpi po tym terminie – w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania informacji o zmianach.

§ 26. 1. W przypadku zmiany danych, będących skutkiem wystąpienia zmian w księgach rachunkowych, kasy po dokonaniu badania rocznego sprawozdania finansowego przez biegłego rewidenta, przekazują do Kasy Krajowej dane, o których mowa w § 20 ust. 3,

według stanu na ostatni dzień roku obrotowego, w terminie 10 dni po zatwierdzeniu sprawozdania finansowego przez organ kasy do tego uprawniony.

2. Kasa Krajowa przekazuje raport sprawozdawczy zawierający dane zagregowane, o których mowa w ust. 1, w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po roku, którego dane dotyczą.

§ 27. 1. Kasa Krajowa przekazuje raport sprawozdawczy w postaci elektronicznej.

2. Raport sprawozdawczy, o którym mowa:

- 1) w § 21 ust. 1 i w § 22 – Kasa Krajowa przekazuje przez portal internetowy: sis.nbp.pl, udostępniony przez NBP;
- 2) w § 21 ust. 2 i § 24 – Kasa Krajowa przekazuje na adres poczty elektronicznej, udostępniony przez NBP.

Rozdział 4

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 28. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 marca 2014 r. w sprawie sposobu, szczegółowego zakresu i terminów przekazywania do Narodowego Banku Polskiego danych niezbędnych do ustalania polityki pieniężnej i okresowych ocen sytuacji pieniężnej państwa (Dz. U. 2014 r. poz. 271).

§ 29. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

**Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia ... (poz. ...)**

Załącznik nr 1

**FORMULARZE SPRAWOZDAWCZE
I OBJAŚNIENIA DO FORMULARZY – PODMIOTY RYNKU FUNDUSZY INWESTYCYJNYCH**

I. Wzory formularzy

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.01

Dane identyfikujące podmiot rynku funduszy inwestycyjnych

Lp.	Dane podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych	
	Wyszczególnienie	Dane o podmiocie
	1	2
1	Pełna nazwa towarzystwa funduszy inwestycyjnych zarządzającego podmiotem rynku funduszy inwestycyjnych	
2	Pełna nazwa podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych	
3	Adres towarzystwa funduszy inwestycyjnych	
4	REGON towarzystwa funduszy inwestycyjnych	
5	REGON funduszu	
6	Rodzaj podmiotu według kryterium prawnego	
7	Rodzaj podmiotu według kryterium polityki inwestycyjnej	
8	Rodzaj podmiotu według kryterium geograficznego alokacji aktywów	

9	Fundusz z wydzielonymi subfunduszami		
10	Fundusz z różnymi kategoriami jednostek uczestnictwa		
11	Fundusz funduszy		
12	Fundusz powiązany		
13	REGON funduszu podstawowego		
14	Fundusz rynku pieniężnego		
15	Fundusz portfelowy		
16	Fundusz aktywów niepublicznych		
17	Fundusz sekurytyzacyjny		
18	Częstotliwość wyceny aktywów rzadziej niż raz na miesiąc		
Lp.	Dane osób reprezentujących podmiot rynku funduszy inwestycyjnych		
	Wyszczególnienie	Osoba do kontaktu	Osoba zatwierdzająca raport
	1	2	3
19	Imię i nazwisko		
20	Instytucja		
21	Stanowisko		
22	Telefon służbowy		
23	E-mail służbowy		

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.02
Bilans podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych – dane zagregowane

Sprawozdanie za

Lp.	Wyszczególnienie	Stan na koniec okresu
	1	2
1	Aktywa ogółem	
2	Dłużne papiery wartościowe	
3	Udziałowe instrumenty finansowe	
4	Depozyty i pożyczki udzielone	
5	Instrumenty pochodne	
6	Rzeczowe aktywa trwałe	
7	Pozostałe aktywa	
8	Zobowiązania	
9	Aktywa netto	
10	Kapitał funduszu	
11	Kapitał wpłacony	
12	Kapitał wypłacony	

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.07
Depozyty

Sprawozdanie za

okres

Lp.	Kod ISO kraju partnera operacji	Sektor partnera operacji	Kod ISO waluty	Termin pierwotny	Wartość nominalna (stan na początek okresu)	Wartość nominalna (stan na koniec okresu)
	1	2	3	4	5	6
1						
2						
...						
n						

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.08

Należności z tytułu udzielonych pożyczek, z wyłączeniem należności z tytułu zakupionych papierów wartościowych z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu

Sprawozdanie za okres

Lp.	Kod ISO kraju partnera operacji	Sektor partnera operacji	Kod ISO waluty	Termin pierwotny	Wartość nominalna (stan na początek okresu)	Wartość nominalna (stan na koniec okresu)
	1	2	3	4	5	6
1						
2						
...						
n						

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.09

Należności z tytułu zakupionych papierów wartościowych z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu

Sprawozdanie za

okres

Lp.	Kod ISO kraju partnera operacji	Sektor partnera operacji	Kod ISO waluty	Wartość nominalna (stan na początek okresu)	Wartość nominalna (stan na koniec okresu)
	1	2	3	4	5
1					
2					
...					
n					

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.12
Rzeczowe aktywa trwałe

Sprawozdanie za

okres

Lp.	Kod ISO kraju partnera operacji	Kod ISO waluty	Wartość bilansowa (stan na początek okresu)	Transakcje		Wartość bilansowa (stan na koniec okresu)
				zakup	sprzedaż	
	1	2	3	4	5	6
1						
2						
...						
n						

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.14
Pozostałe aktywa

Sprawozdanie za

Lp.	Kod ISO kraju partnera operacji	Kod ISO waluty	Wartość bilansowa (stan na początek okresu)	Wartość bilansowa (stan na koniec okresu)
	1	2	3	4
1				
2				
...				
n				

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.21
Zobowiązania z tytułu otrzymanych kredytów i pożyczek

Sprawozdanie za

Lp.	Kod ISO kraju partnera operacji	Kod ISO waluty	Termin pierwotny	Wartość bilansowa (stan na początek okresu)	Wartość bilansowa (stan na koniec okresu)
1	2	3	4	5	
1					
2					
...					
n					

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.24
Pozostałe zobowiązania

Sprawozdanie za

okres

Lp.	Kod ISO waluty	Wartość bilansowa (stan na początek okresu)	Wartość bilansowa (stan na koniec okresu)
	1	2	3
1			
2			
...			
n			

Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych

Numer identyfikacyjny REGON

Formularz FIN.25
Odsetki, z wyłączeniem odsetek od dłużnych papierów wartościowych

Sprawozdanie za

okres

Lp.	Kategoria	Odsetki (stan na początek okresu)	Odsetki naliczone	Odsetki zapłacone	Odsetki (stan na koniec okresu)
	1	2	3	4	5
1	Odsetki od udzielonych pożyczek oraz od innych należności				
2	Odsetki od otrzymanych kredytów i pożyczek oraz od innych zobowiązań				
3	Odsetki od depozytów złożonych				

II. Objąsnienia do formularzy – część ogólna

1. Každy formularz sprawozdawczy podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych jest oznaczany numerem identyfikacyjnym podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych nadanym przez NBP.
2. Každy formularz sprawozdawczy funduszu inwestycyjnego jest oznaczany numerem REGON funduszu.
3. W každy formularzu sprawozdawczym subfunduszu pola przewidziane na wpis numeru REGON należy pozostawić niewypełnione.
4. W formularzach sprawozdawczych wypełnia się pola niewypełnione kolorem szarym.
5. W formularzach sprawozdawczych:
 - a) dane wartościowe należy wykazywać w pełnych złotych; w szczególności przez dane wartościowe rozumie się dane wykazywane w pozycjach: wartość bilansowa, wartość rynkowa, wartość nominalna, transakcje, zmiany wyceny, różnice kursowe, pozostałe zmiany, odsetki,
 - b) liczbę certyfikatów inwestycyjnych i liczbę jednostek uczestnictwa należy wykazywać z dokładnością do trzech cyfr po przecinku,
 - c) liczbę udziałowych instrumentów finansowych należy wykazywać z dokładnością do trzech cyfr po przecinku.
6. Liczbę udziałowych instrumentów finansowych, certyfikatów inwestycyjnych i jednostek uczestnictwa oraz dane wartościowe zapisuje się w formularzach sprawozdawczych, w formie ciągu cyfr bez znaków oddzielających. Dla wartości niebędących liczbami całkowitymi stosuje się przecinek oddzielający część całkowitą liczby od części ułamkowej.
7. Wartości ujemne zapisuje się w formularzach sprawozdawczych ze znakiem minus bezpośrednio przed liczbą. W kolumnach: *Zmiany wyceny*, *Różnice kursowe*, *Pozostałe zmiany* dane wyrażone w wartościach ujemnych należy poprzedzić znakiem minus „-”.
8. W formularzu sprawozdawczym FIN.02 kategorie, które nie występują w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, należy oznaczyć symbolem „0”.
9. W formularzach sprawozdawczych o numerach: FIN.05, FIN.06, FIN.10, FIN.11, FIN.13, FIN.22, FIN.23 w každy wierszu powinna być spełniona następująca reguła rachunkowa: *stan początkowy + transakcje zakup-transakcje sprzedaż + zmiany wyceny + różnice kursowe + pozostałe zmiany = stan końcowy*.
10. W przypadku gdy w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych nie występuje kategoria, dla której jest przewidziany określony formularz sprawozdawczy, podmiot jest obowiązany przesłać ten formularz niewypełniony.
11. W formularzach sprawozdawczych dla każdego wypełnianego wiersza należy wypełnić wszystkie pozycje w wierszu.

12. Formularz FIN.01 należy wypełnić:

- a) nie później niż na jeden dzień roboczy przed przekazaniem przez towarzystwo, w imieniu podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych, pierwszego raportu sprawozdawczego,
- b) niezwłocznie po dokonaniu zmiany danych identyfikujących podmiot rynku funduszy inwestycyjnych, określonych na formularzu FIN.01.

13. W formularzach sprawozdawczych o numerach FIN.03 i FIN.04 należy odrębnie wykazywać dane dotyczące każdego instrumentu finansowego posiadającego kod ISIN.

14. W formularzach sprawozdawczych o numerach: FIN.05, FIN.06, FIN.07, FIN.08, FIN.09, FIN.10, FIN.11, FIN.12, FIN.13, FIN.14, FIN.15, FIN.16, FIN.17, FIN.18, FIN.19, FIN.20, FIN.21, FIN.22, FIN.23, FIN.24 oraz FIN.25 dane należy wykazywać w ujęciu zagregowanym według stanu na koniec okresu sprawozdawczego dla poszczególnych wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach każdego formularza sprawozdawczego. Poszczególne przekroje są opisane w „Zestawieniu pojęć występujących w formularzach”:

- a) w formularzu FIN.05 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Udziałowych instrumentów finansowych bez kodu ISIN* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju emitenta, Sektor emitenta, Kod ISO waluty, Typ udziałowego instrumentu finansowego*,
- b) w formularzu FIN.06 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Dłużnych papierów wartościowych bez kodu ISIN* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju emitenta, Sektor emitenta, Kod ISO waluty, Termin pierwotny*,
- c) w formularzu FIN.07 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Depozytów* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju partnera operacji, Sektor partnera operacji, Kod ISO waluty, Termin pierwotny*,
- d) w formularzu FIN.08 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Należności z tytułu udzielonych pożyczek, z wyłączeniem należności z tytułu zakupionych papierów wartościowych z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju partnera operacji, Sektor partnera operacji, Kod ISO waluty, Termin pierwotny*,
- e) w formularzu FIN.09 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Należności z tytułu zakupionych papierów wartościowych z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym

okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju partnera operacji, Sektor partnera operacji, Kod ISO waluty,*

- f) w formularzu FIN.10 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Instrumentów pochodnych asymetrycznych (opcji) – aktywa* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju partnera operacji, Rodzaj instrumentu pochodnego ze względu na instrument bazowy, Call/Put, Kod ISO waluty 1, Kod ISO waluty 2,*
- g) w formularzu FIN.11 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Instrumentów pochodnych symetrycznych – aktywa* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju partnera operacji, Rodzaj instrumentu pochodnego ze względu na instrument bazowy, Kod ISO waluty 1, Kod ISO waluty 2,*
- h) w formularzu FIN.12 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Rzeczowych aktywów trwałych* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju partnera operacji, Kod ISO waluty,*
- i) w formularzu FIN.13 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Wierzytelności, z wyłączeniem sekurytyzowanych papierów dłużnych* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju inicjatora sekurytyzacji, Sektor inicjatora sekurytyzacji, Kod ISO waluty,*
- j) w formularzu FIN.14 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Pozostałych aktywów* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju partnera operacji, Kod ISO waluty,*
- k) w formularzu FIN.15 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Jednostek uczestnictwa z kodem ISIN* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISIN, Kod ISO kraju inwestora, Sektor inwestora,*
- l) w formularzu FIN.16 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Jednostek uczestnictwa bez kodu ISIN* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu

zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju inwestora, Sektor inwestora, Kod ISO waluty,*

- m) w formularzu FIN.17 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Certyfikatów inwestycyjnych imiennych z kodem ISIN* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Typ certyfikatu inwestycyjnego, Kod ISIN, Kod ISO kraju inwestora, Sektor inwestora,*
- n) w formularzu FIN.18 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Certyfikatów inwestycyjnych na okaziciela z kodem ISIN* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Typ certyfikatu inwestycyjnego, Kod ISIN, Kod ISO kraju inwestora, Sektor inwestora,*
- o) w formularzu FIN.19 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Certyfikatów inwestycyjnych imiennych bez kodu ISIN* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Typ certyfikatu inwestycyjnego, Kod ISO kraju inwestora, Sektor inwestora, Kod ISO waluty,*
- p) w formularzu FIN.20 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Certyfikatów inwestycyjnych na okaziciela bez kodu ISIN* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Typ certyfikatu inwestycyjnego, Kod ISO kraju inwestora, Sektor inwestora, Kod ISO waluty,*
- r) w formularzu FIN.21 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Zobowiązań z tytułu otrzymanych kredytów i pożyczek* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju partnera operacji, Kod ISO waluty, Termin pierwotny,*
- s) w formularzu FIN.22 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Instrumentów pochodnych asymetrycznych (opcji) – zobowiązania* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO kraju partnera operacji, Rodzaj instrumentu pochodnego ze względu na instrument bazowy, Call/Put, Kod ISO waluty 1, Kod ISO waluty 2,*
- t) w formularzu FIN.23 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Instrumentów pochodnych symetrycznych – zobowiązania* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdej kombinacji wariantów przekrojów wskazanych w kolumnach: *Kod ISO*

kraju partnera operacji, Rodzaj instrumentu pochodnego ze względu na instrument bazowy, Kod ISO waluty 1, Kod ISO waluty 2,

- u) w formularzu FIN.24 w poszczególnych wierszach należy wpisać dane dotyczące *Pozostałych zobowiązań* ujętych w bilansie podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych w danym okresie sprawozdawczym; dane te należy wykazać w ujęciu zagregowanym, oddzielnie dla każdego kodu ISO waluty.

15. W formularzach sprawozdawczych o numerach FIN.02 i FIN.25 dane należy wykazywać w ujęciu zagregowanym według stanu na koniec okresu sprawozdawczego.

III. Zestawienie pojęć występujących w formularzach

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
Pojęcia identyfikujące podmiot rynku funduszy inwestycyjnych					
1	Fundusz aktywów niepublicznych	Fundusz w rozumieniu art. 196 ustawy o funduszach	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • tak • nie 	
2	Fundusz funduszy	Rodzaj podmiotu ustala się zgodnie z § 2 pkt 6 niniejszego rozporządzenia	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • tak • nie 	
3	Fundusz podstawowy	Fundusz w rozumieniu art. 170 ustawy o funduszach	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • tak • nie 	
4	Fundusz portfelowy	Fundusz w rozumieniu art. 179 ustawy o funduszach	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • tak • nie 	
5	Fundusz powiązany	Fundusz w rozumieniu art. 170 ustawy o funduszach	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • tak • nie 	
6	Fundusz rynku pieniężnego	Fundusz w rozumieniu art. 178 ustawy o funduszach	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • tak • nie 	Dotyczy również subfunduszu.
7	Fundusz sekurytyzacyjny	Fundusz w rozumieniu art. 183 ustawy o funduszach	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • tak • nie 	Dotyczy również subfunduszu.
8	Fundusz z różnymi kategoriami jednostek uczestnictwa	Fundusz w rozumieniu art. 158 ustawy o funduszach	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • tak • nie 	
9	Rodzaj podmiotu według kryterium geograficznego alokacji aktywów	Rodzaj podmiotu ustala się zgodnie z § 10 niniejszego rozporządzenia	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • AK – aktywów krajowych • AZ – aktywów zagranicznych 	
10	Rodzaj podmiotu według kryterium polityki inwestycyjnej	Rodzaj podmiotu ustala się zgodnie z § 9 niniejszego rozporządzenia	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • AK – akcyjny • DP – dłużnych papierów wartościowych • ZR – zrównoważony • SW – stabilnego wzrostu • NR – nieruchomości • FH – hedgingowy • PO – pozostały 	
11	Rodzaj podmiotu według kryterium	Rodzaj podmiotu w rozumieniu ustawy o funduszach	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • FIO – otwarty • SFIO – 	Dla subfunduszu należy wybrać wartość wpisu: „nie dotyczy”.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
	prawnego			specjalistyczny otwarty <ul style="list-style-type: none"> • FIZ – zamknięty • ND – nie dotyczy 	
Definicje grup podmiotów					
12	Sektor emitenta/ Sektor inicjatora sekurytyzacji/ Sektor inwestora/ Sektor partnera operacji	Grupa jednostek instytucjonalnych wyodrębnionych zgodnie z Europejskim Systemem Rachunków Narodowych i Regionalnych (ESA 95) w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 2223/96 z dnia 25 czerwca 1996 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 96.310.1, z późn. zm).	FIN.06 FIN.07 FIN.08 FIN.15 FIN.16 FIN.17 FIN.18 FIN.19 FIN.20	<ul style="list-style-type: none"> • M – monetarne instytucje finansowe z wyjątkiem funduszy rynku pieniężnego • A – fundusze rynku pieniężnego • R – instytucje rządowe i samorządowe • W – pozostałe instytucje pośrednictwa finansowego i pomocnicze instytucje finansowe, z wyjątkiem funduszy inwestycyjnych i podmiotów zajmujących się sekurytyzacją • T – fundusze inwestycyjne, z wyjątkiem sekurytyzacyjnych funduszy inwestycyjnych • S – sekurytyzacyjne fundusze inwestycyjne 	<p><u>Monetarne instytucje finansowe</u>¹⁾ – instytucje finansowe, których działalność polega na przyjmowaniu depozytów lub bliskich substytutów depozytów od podmiotów innych niż monetarne instytucje finansowe oraz na udzielaniu kredytów lub inwestowaniu w papiery wartościowe na własny rachunek. Zalicza się tu banki (w tym: krajowe banki komercyjne i spółdzielcze, Narodowy Bank Polski, Europejski Bank Centralny oraz krajowe banki centralne innych krajów), spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz fundusze rynku pieniężnego. Do grupy tej zalicza się również Bank Rozrachunków Międzynarodowych Międzynarodowy Fundusz Walutowy i Europejski Bank Inwestycyjny.</p> <p><u>Fundusze rynku pieniężnego</u> – podmioty w rozumieniu § 178 ustawy o funduszach, wchodzące w skład monetarnych instytucji finansowych.</p> <p><u>Instytucje rządowe i samorządowe</u>: organy władzy publicznej i podległe im jednostki organizacyjne, państwowe osoby prawne oraz inne państwowe jednostki organizacyjne nieobjęte Krajowym Rejestrem Sądowym, których działalność jest finansowana ze środków publicznych w całości lub w przeważającej części (z wyjątkiem przedsiębiorstw państwowych, banków państwowych, spółek prawa handlowego). Do sektora tego zalicza się: ministerstwa i inne instytucje centralne, organy</p>

¹⁾ Lista krajowych monetarnych instytucji finansowych udostępniona jest na stronie internetowej NBP <http://www.nbp.pl/home.aspx?f=/statystyka/sprawozdawczosc/mif.htm>, natomiast lista monetarnych instytucji finansowych krajów członkowskich Unii Europejskiej znajduje się na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego <http://www.ecb.int/stats/money/mfi/elegass/html/index.en.html>.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
				<ul style="list-style-type: none"> • I – podmioty zajmujące się sekurytyzacją, inne niż fundusze sekurytyzacyjne • U – instytucje ubezpieczeniowe, reasekuracji i fundusze emerytalne • P – przedsiębiorstwa • G – gospodarstwa domowe i instytucje niekomercyjne działające na rzecz gospodarstw domowych 	<p>administracji samorządowej (gminne, powiatowe i wojewódzkie) i podlegające im jednostki organizacyjne oraz wszystkie centralne i lokalne jednostki instytucjonalne, których podstawową działalnością jest zabezpieczenie świadczeń społecznych.</p> <p><u>Pozostałe instytucje pośrednictwa finansowego i pomocnicze instytucje finansowe:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Pozostałe instytucje pośrednictwa finansowego są to instytucje finansowe, których podstawową działalnością jest pośrednictwo finansowe realizowane poprzez zaciąganie zobowiązań w formach innych niż gotówka, depozyty i/lub substytuty depozytów w jednostkach instytucjonalnych innych niż monetarne instytucje finansowe. Zalicza się do nich m.in.: fundusze inwestycyjne, z wyjątkiem funduszy rynku pieniężnego (w rozumieniu § 178 ustawy o funduszach), towarzystwa funduszy inwestycyjnych, domy maklerskie, przedsiębiorstwa leasingu finansowego, przedsiębiorstwa factoringowe, spółki utworzone w celu sekurytyzacji aktywów, banki w stanie upadłości, likwidacji oraz organizacji, towarzystwa funduszy emerytalnych. • Pomocnicze instytucje finansowe obejmują instytucje, które nie świadczą usług finansowych, lecz przyczyniają się do ich rozwoju. Do grupy tych instytucji zalicza się m.in.: brokerów ubezpieczeniowych, doradców ubezpieczeniowych i emerytalnych, maklerów papierów wartościowych, doradców inwestycyjnych, instytucje prowadzące giełdy papierów wartościowych. <p><u>Fundusze inwestycyjne</u> – podmioty w rozumieniu art. 3 ust.1 ustawy o funduszach zaliczane do pozostałych instytucji pośrednictwa finansowego i pomocniczych instytucji finansowych.</p> <p><u>Fundusze sekurytyzacyjne</u> – podmioty w rozumieniu art. 183 ust.1 ustawy o funduszach zaliczane do pozostałych instytucji pośrednictwa finansowego</p>

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
					<p>i pomocniczych instytucji finansowych.</p> <p><u>Podmioty zajmujące się sekurytyzacją inne niż fundusze sekurytyzacyjne</u> – spółki kapitałowe wchodzące w skład pozostałych instytucji pośrednictwa finansowego i pomocniczych instytucji finansowych, utworzone w celu emisji papierów wartościowych, których zabezpieczenie stanowią sekurytyzowane wierzytelności.</p> <p><u>Instytucje ubezpieczeniowe, reasekuracji i fundusze emerytalne</u> – podmioty prowadzące działalność na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 950, z późn. zm.) oraz podmioty, działające na podstawie ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 989, z późn. zm.). Nie zalicza się tu jednostek działających w sferze ubezpieczeń społecznych (Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowy Fundusz Zdrowia, Fundusz Pracy) oraz jednostek sprawujących nadzór nad rynkiem finansowym (Komisja Nadzoru Finansowego).</p> <p><u>Przedsiębiorstwa</u> – jednostki, których główną działalnością jest produkcja dóbr i obrót dobrami lub świadczenie usług niefinansowych, w szczególności przedsiębiorstwa i spółki państwowe, przedsiębiorstwa i spółki prywatne oraz spółdzielnie. Zalicza się tu również osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą na własny rachunek, zatrudniające powyżej 9 osób.</p> <p><u>Gospodarstwa domowe i instytucje niekomercyjne działające na rzecz gospodarstw domowych:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Do gospodarstw domowych zalicza się osoby lub grupy osób będące konsumentami i/lub producentami wyrobów i usług niefinansowych. Zalicza się tu osoby prywatne, rolników indywidualnych oraz przedsiębiorców indywidualnych, tj. osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą na własny

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
					rachunek, zatrudniające do 9 osób włącznie. Instytucje niekomercyjne działające na rzecz gospodarstw domowych obejmują instytucje, których podstawowe przychody stanowią dobrowolne wpłaty pieniężne lub wkłady w naturze od gospodarstw domowych, dotacje instytucji rządowych i samorządowych oraz dochody z tytułu własności. Do grupy tych instytucji zalicza się m.in.: związki zawodowe, partie polityczne, stowarzyszenia konsumentów, kościoły i związki wyznaniowe, fundusze i fundacje działające na rzecz gospodarstw domowych, instytucje dobroczynne, organizacje pomocy humanitarnej.
			FIN.13	<ul style="list-style-type: none"> • M – monetarne instytucje finansowe z wyjątkiem funduszy rynku pieniężnego • A – fundusze rynku pieniężnego • R – instytucje rządowe i samorządowe • O – pozostałe instytucje pośrednictwa finansowego i pomocnicze instytucje finansowe • U – instytucje ubezpieczeniowe, reasekuracji i fundusze emerytalne • P – przedsiębiorstwa 	jak wyżej
			FIN.09	<ul style="list-style-type: none"> • E – monetarne instytucje finansowe • Y – inne 	jak wyżej
			FIN.05	<ul style="list-style-type: none"> • M – monetarne instytucje finansowe, z wyjątkiem funduszy rynku pieniężnego 	jak wyżej

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
				<ul style="list-style-type: none"> • A – fundusze rynku pieniężnego • H – pozostałe instytucje pośrednictwa finansowego i pomocnicze instytucje finansowe, z wyjątkiem funduszy inwestycyjnych • D – fundusze inwestycyjne • U – instytucje ubezpieczeniowe, reasekuracji i fundusze emerytalne • P – przedsiębiorstwa 	
Definicje instrumentów finansowych i innych kategorii bilansowych					
13	Aktywa netto	Kategoria w rozumieniu art. 8 ust. 2 ustawy o funduszach	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczej.
14	Aktywa ogółem	Kategoria w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 12 ustawy z 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, , z późn. zm.)	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczych wykazywanych w formularzach: FIN.03, FIN.04, FIN.05, FIN.06, FIN.07, FIN.08, FIN.09, FIN.10, FIN.11, FIN.12, FIN.14. Dodatkowo, w przypadku funduszy sekurytyzacyjnych należy uwzględnić wartość wykazywaną w formularzu FIN.13.
15	Certyfikaty inwestycyjne imienne	Kategoria w rozumieniu ustawy o funduszach	FIN.17 FIN.19	liczba/wartość	W kolumnach 5–10 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–4.
16	Certyfikaty inwestycyjne na okaziciela	Kategoria w rozumieniu ustawy o funduszach	FIN.18 FIN.20	liczba/wartość	W kolumnach 5–10 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–4.
17	Depozyty	Środki zdeponowane w walucie krajowej lub obcej przez podmiot rynku funduszy inwestycyjnych na rachunkach bankowych. Obejmują one:	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczej. Kategoria ta nie obejmuje naliczonych odsetek, które są wykazywane w kategorii Pozostałe aktywa.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
		<ul style="list-style-type: none"> - depozyty będące elementem lokat, - depozyty rozliczeniowe, które mogą być w każdej chwili zamienione na gotówkę lub wykorzystane w postaci czeku, polecenia przelewu, zapisu debetowego lub w inny sposób; zalicza się do nich również depozyty jednodniowe typu <i>overnight</i> oraz <i>tomnext</i> i <i>spotnext</i>. <p>Do kategorii tej zalicza się również gotówkę (banknoty i monety w walucie krajowej lub obcej). Zalicza się tu również kwoty należności z tytułu zwrotnych depozytów zabezpieczających związanych z operacjami na instrumentach pochodnych.</p>	FIN.07	wartość	<p>Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczych, wykazywanych w formularzach FIN.04 i FIN.06.</p> <p>W kolumnach 5 i 6 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1-4. Kategoria ta nie obejmuje naliczonych odsetek. Odsetki te są wykazywane w formularzu FIN.25. Jednocześnie są one zaliczone do kategorii Pozostałe aktywa i wykazywane w formularzu FIN.14.</p>
18	Depozyty i pożyczki udzielone	Środki, które obejmują depozyty oraz należności z tytułu udzielonych pożyczek.	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczych wykazywanych w formularzach: FIN.07, FIN.08 i FIN.09.
19	Dłużne papiery wartościowe	<p>Papiery wartościowe stwierdzające dług emitenta wobec właściciela tych papierów oraz zobowiązanie emitenta do zwrotu pożyczonej kwoty i zapłaty ustalonego oprocentowania w określony sposób i w określonych terminach.</p> <p>Do dłużnych papierów wartościowych zalicza się:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obligacje, - zbywalne certyfikaty depozytowe, - akcje uprzywilejowane niedające ich posiadaczom prawa do udziału w podziale masy upadłościowej spółki, - bony skarbowe, 	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczej wraz z naliczonymi odsetkami.
			FIN.04	wartość	<p>W kolumnach 2-10 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnie 1.</p> <p>Wartość bilansowa dłużnych papierów wartościowych ujęta w kolumnach 3 i 10 formularza FIN.04 obejmuje również wartość naliczonych</p>

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
		<ul style="list-style-type: none"> - weksle, - listy zastawne, - bankowe papiery wartościowe, - dłużne papiery wartościowe emitowane przez spółki zajmujące się sekurytyzacją aktywów, - dłużne papiery wartościowe objęte sekurytyzacją. 			odsetek.
			FIN.06	wartość	<p>W kolumnach 5–13 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–4.</p> <p>Wartość bilansowa dłużnych papierów wartościowych ujęta w kolumnach 6 i 13 formularza FIN.06 obejmuje również wartość naliczonych odsetek.</p> <p>Dla dłużnych papierów wartościowych wymagany jest podział według terminu pierwotnego.</p>
20	Instrumenty pochodne	Instrumenty finansowe w rozumieniu ustawy o funduszach	FIN.02	wartość	<p>Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczej.</p> <p>Należy podać łączną sumę wartości wykazywanych w formularzach FIN.10 i FIN.11.</p>
21	Instrumenty pochodne asymetryczne (opcje) – aktywa	<p>Instrumenty dające podmiotowi rynku funduszy inwestycyjnych (nabywcy) prawo (nie obowiązek) nabycia bądź sprzedaży przed upływem określonego terminu lub w określonym przyszłym terminie ustalonej ilości instrumentu bazowego po z góry określonej cenie. W przeciwieństwie do nabywcy wystawca instrumentu ma obowiązek realizacji kontraktu (ryzyko niesymetryczne).</p> <p>Do instrumentów pochodnych asymetrycznych zalicza się:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kontrakty o charakterze opcyjnym, - warranty, - prawa poboru. 	FIN.10	wartość	<p>W kolumnach 6–14 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–5.</p> <p>Dla każdej kombinacji parametrów: kategoria instrumentu bazowego, <i>call/put</i>, kraj, waluta rozliczenia, waluta bazowa (o ile występuje) jest wypełniany jeden wiersz sprawozdania.</p>
22	Instrumenty pochodne asymetryczne (opcje)	Instrumenty nakładające na podmiot rynku funduszy inwestycyjnych (wystawcę) obowiązek (nie prawo) nabycia bądź sprzedaży na żądanie nabywcy opcji przed	FIN.22	wartość	<p>W kolumnach 6–14 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–5.</p> <p>Dla każdej kombinacji parametrów: kategoria</p>

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
	– zobowiązania	<p>upływem określonego terminu lub w określonym przyszłym terminie ustalonej ilości instrumentu bazowego po z góry określonej cenie. W przeciwieństwie do wystawcy nabywca instrumentu nie posiada obowiązku realizacji instrumentu/kontraktu (ryzyko niesymetryczne).</p> <p>Do instrumentów pochodnych asymetrycznych zalicza się:</p> <ul style="list-style-type: none"> – kontrakty o charakterze opcyjnym, – warranty, – prawa poboru. 			instrumentu bazowego, <i>call/put</i> , kraj, waluta rozliczeniowa, waluta bazowa (o ile występuje) jest wypełniany jeden wiersz sprawozdania.
23	Instrumenty pochodne symetryczne – aktywa	Instrumenty pochodne, które nakładają na obie strony kontraktu symetryczne prawa i obowiązki.	FIN.11	wartość	<p>W kolumnach 5–13 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–4.</p> <p>W przypadku gdy instrument pochodny wykazuje na początek okresu sprawozdawczego wartość dodatnią, a na koniec okresu sprawozdawczego wartość ujemną, lub też gdy wykazuje na początek okresu sprawozdawczego wartość ujemną, a na koniec okresu sprawozdawczego wartość dodatnią, należy wykazać go odpowiednio w formularzach FIN.11 (wartości dodatnie) oraz FIN.23 (wartości ujemne).</p> <p>Do instrumentów tych nie zalicza się kontraktów o charakterze opcyjnym, warrantów oraz praw poboru.</p>
24	Instrumenty pochodne symetryczne – zobowiązania	Instrumenty pochodne, które nakładają na obie strony kontraktu symetryczne prawa i obowiązki.	FIN.23	wartość	<p>W kolumnach 5–13 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–4.</p> <p>Do instrumentów tych nie zalicza się kontraktów o charakterze opcyjnym, warrantów oraz praw poboru.</p>
25	Jednostki uczestnictwa	Kategoria w rozumieniu ustawy o funduszach	FIN.15 FIN.16	wartość/liczba	W kolumnach 4–9 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–3.
26	Kapitał funduszu	Kapitał funduszu stanowi różnicę wartości kapitału wpłaconego i wypłaconego.	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczej.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
27	Kapitał wpłacony	Kategoria w rozumieniu § 2 pkt 10 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych (Dz. U. Nr 249, poz. 1859)	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczej.
28	Kapitał wypłacony	Kategoria w rozumieniu § 2 pkt 11 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych (Dz. U. Nr 249, poz. 1859)	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczej.
29	Należności z tytułu udzielonych pożyczek, z wyłączeniem należności z tytułu zakupionych papierów wartościowych z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu	Kategoria obejmuje należności podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych z tytułu udzielonych pożyczek, zrealizowanych poręczeń i gwarancji oraz skupionych wierzytelności.	FIN.08	wartość	W kolumnach 5 i 6 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1-4. Kategoria nie obejmuje naliczonych odsetek. Odsetki te są zaliczone do kategorii Pozostałe aktywa i są wykazywane w formularzach FIN.14 i FIN.25. Kategoria ta obejmuje saldo debetowe. Kategoria nie obejmuje wierzytelności skupionych przez fundusze sekurytyzacyjne. Wierzytelności te są wykazywane w formularzu FIN.13.
30	Należności z tytułu zakupionych papierów wartościowych z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu	Kategoria obejmuje należności podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych z tytułu zakupionych papierów wartościowych z otrzymanym przyrzeczeniem ich odkupienia po ustalonej cenie i po upływie czasu określonego w umowie – w ramach transakcji <i>repo</i> . W tej pozycji wykazuje się również należności z tytułu transakcji <i>buy-sell-back</i> z terminem odsprzedaży po upływie czasu określonego w umowie.	FIN.09	wartość	W kolumnach 4 i 5 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1-3. Kategoria ta nie obejmuje naliczonych odsetek. Odsetki (przychody odsetkowe w rozumieniu § 2 pkt 24 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych (Dz. U. Nr 249, poz. 1859)) są zaliczone do kategorii Pozostałe aktywa i są wykazywane w formularzach FIN.14 i FIN.25.
31	Odsetki naliczone	Wartość odsetek naliczonych w okresie sprawozdawczym	FIN.25	wartość	
32	Odsetki od depozytów złożonych	Wartość odsetek od depozytów złożonych w okresie sprawozdawczym	FIN.25	wartość	
33	Odsetki od	Wartość odsetek otrzymanych od kredytów	FIN.25	wartość	

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
	otrzymanych kredytów i pożyczek oraz od innych zobowiązań	i pożyczek oraz od innych zobowiązań w okresie sprawozdawczym			
34	Odsetki od udzielonych pożyczek oraz od innych należności	Wartość odsetek naliczonych od udzielonych pożyczek oraz od innych należności w okresie sprawozdawczym	FIN.25	wartość	
35	Odsetki (stan na początek okresu)/ Odsetki (stan na koniec okresu)	Wartość odsetek naliczonych i niezapłaconych, według stanu na początek okresu sprawozdawczego/według stanu na koniec okresu sprawozdawczego	FIN.25	wartość	
36	Odsetki zapłacone	Wartość odsetek zapłaconych w okresie sprawozdawczym	FIN.25	wartość	
37	Pozostałe aktywa	Kategoria obejmuje pozostałe, niezaliczone do innych pozycji w raporcie sprawozdawczym, należności finansowe podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych powstałe w wyniku różnic w czasie pomiędzy dokonywanymi transakcjami a płatnościami z ustalonym terminem pierwotnym. Do kategorii tej zalicza się również wierzytelności sekurytyzowane.	FIN.02	wartość	Dla funduszy niebędących funduszami sekurytyzacyjnymi należy podać wartość pozycji sprawozdawczej ujętej na formularzu FIN.14. Dla funduszy sekurytyzacyjnych należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczych ujętych na formularzach FIN.13 i FIN.14.
			FIN.14	wartość	W kolumnach 3 i 4 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1 i 2. W szczególności zalicza się tutaj naliczone odsetki od depozytów oraz z tytułu udzielonych pożyczek, poręczeń i gwarancji. Do kategorii tej zalicza się w szczególności: pozostałe, niezaliczone do innych pozycji, aktywa, m.in. odsetki zapadłe i niezapadłe od kredytów i pożyczek oraz innych należności, konta rozliczeniowe, koszty i przychody rozliczane w czasie.
38	Pozostałe zobowiązania	Kategoria obejmuje pozostałe, niezaliczone do innych pozycji w raporcie sprawozdawczym, zobowiązania finansowe podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych powstałe w wyniku różnic w czasie pomiędzy dokonywanymi transakcjami a płatnościami z ustalonym terminem	FIN.24	wartość	W kolumnach 2 i 3 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnie 1. W szczególności zalicza się tutaj naliczone odsetki z tytułu otrzymanych kredytów i pożyczek.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
		pierwotnym.			
39	Rodzaj instrumentu pochodnego ze względu na instrument bazowy	Klasyfikacja instrumentu pochodnego jest dokonywana według rodzaju tego instrumentu bazowego, który ma decydujący wpływ na wartość instrumentu pochodnego. Za instrumenty bazowe przyjmuje się m.in.: waluty, stopy procentowe, towary, kredyty, indeksy, udziałowe papiery wartościowe.	FIN.11 FIN.23	<ul style="list-style-type: none"> • SW – swapy walutowe • CS – dwuwalutowe swapy stóp procentowych • IW – pozostałe instrumenty walutowe • P – stopy procentowej • U – udziałowe • T – towarowe • K – kredytowe • O – pozostałe 	Walutowymi instrumentami pochodnymi są wszystkie pochodne instrumenty finansowe, których wartość jest uzależniona od waluty. Instrumentami pochodnymi stóp procentowych są wszystkie pochodne instrumenty finansowe, których wartość jest uzależniona od wartości stóp procentowych. Udziałowymi instrumentami pochodnymi są wszystkie pochodne instrumenty finansowe, których wartość jest uzależniona od cen udziałowych papierów wartościowych (najczęściej akcji) lub od wartości indeksów rynków papierów udziałowych (indeksów rynku kapitałowego). Do udziałowych instrumentów pochodnych zalicza się również prawa poboru. Towarowymi instrumentami pochodnymi są wszystkie pochodne instrumenty finansowe, których wartość jest uzależniona od cen towarów lub od wartości indeksów rynków towarowych. Kredytowymi instrumentami pochodnymi są wszystkie pochodne instrumenty finansowe, których wartość jest uzależniona od poziomu ryzyka związanego z wypłacalnością danego podmiotu. Pozostałe instrumenty pochodne to wszystkie pochodne instrumenty finansowe, których nie można zakwalifikować do kategorii wymienionych powyżej.
			FIN.10 FIN.22	<ul style="list-style-type: none"> • W – opcje walutowe • P – stopy procentowej • U – udziałowe • T – towarowe • K – kredytowe • O – pozostałe 	
40	Rzeczowe aktywa trwałe	Aktywa w rozumieniu art. 147 ustawy o funduszach. Są to aktywa, do których są ustanowione prawa własności, prawa współwłasności oraz prawa użytkowania wieczystego podmiot rynku funduszy inwestycyjnych i z których podmiot rynku funduszy inwestycyjnych może czerpać korzyści ekonomiczne poprzez ich posiadanie i użycie w określonym czasie.	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczej wykazanej w formularzu FIN.12.
			FIN.12		W kolumnach 3–6 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1 i 2.
41	Typ certyfikatu		FIN.17	<ul style="list-style-type: none"> • PU – publiczny 	Klasyfikacja zgodna z art. 117 ustawy o funduszach.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
	inwestycyjnego		FIN.18 FIN.19 FIN.20	<ul style="list-style-type: none"> • NP – niepubliczny 	
42	Typ udziałowego instrumentu finansowego	Klasyfikacja udziałowych instrumentów finansowych	FIN.05	<ul style="list-style-type: none"> • AP – akcje i prawa do akcji • KD – kwity depozytowe • UO – udziały w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością • JU – jednostki uczestnictwa • CI – certyfikaty inwestycyjne • UZ – tytuły uczestnictwa emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą • IN – inne 	
43	Udziałowe instrumenty finansowe	Instrumenty finansowe stwierdzające udział ich posiadacza w kapitale emitującej je jednostki i dające posiadaczowi prawo do uczestniczenia w zyskach tej jednostki oraz prawo do udziału w funduszach własnych w przypadku likwidacji tej jednostki. Do tej kategorii należy zaliczyć: udziałowe instrumenty finansowe, udziały oraz tytuły uczestnictwa w instytucjach zbiorowego inwestowania.	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczej. Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczych, wykazywanych w formularzach FIN.03 oraz FIN.05.
			FIN.03	liczba/wartość	W kolumnach 2–10 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnie 1.
			FIN.05	liczba/wartość	W kolumnach 5–13 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1 – 4.
44	Wierzytelności sekurytyzowane, z wyłączeniem sekurytyzowanych papierów dłużnych	Kategoria w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy o funduszach	FIN.13		W kolumnach 4–12 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–3.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
45	Zobowiązania z tytułu otrzymanych kredytów i pożyczek	Kategoria obejmuje kredyty i pożyczki otrzymane przez podmiot rynku funduszy inwestycyjnych od banków krajowych, instytucji kredytowych lub banków zagranicznych. Do tej kategorii należy zaliczyć zobowiązania z tytułu sprzedanych papierów wartościowych z udzielonym przyrzeczeniem odkupu.	FIN.21		W kolumnach 4–5 formularza należy wpisać wartości zagregowane odpowiadające przekrojom ujętym w kolumnach 1–3. Kategoria ta nie obejmuje naliczonych odsetek. Odsetki te są zaliczone do kategorii Pozostałe zobowiązania i są wykazywane w formularzach FIN.24 i FIN.25.
46	Zobowiązania	Kategoria w rozumieniu rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych (Dz. U. Nr 249, poz. 1859)	FIN.02	wartość	Należy podać łączną wartość pozycji sprawozdawczych wykazywanych w formularzach, FIN.21, FIN.22, FIN.23, FIN.24.
Definicje kodów i innych pojęć zawartych w formularzach sprawozdawczych					
47	Call/Put	Kategoria obejmuje rodzaj instrumentu pochodnego określanego jako opcja kupna <i>call</i> lub opcja sprzedaży <i>put</i> .	FIN.10 FIN.22	<ul style="list-style-type: none"> • C – call • P – put 	Należy określić, czy pozycja dotyczy opcji typu <i>call</i> czy opcji typu <i>put</i> . Opcje typu <i>call</i> to opcje, dla których w wyniku realizacji następuje rzeczywisty lub umowny zakup instrumentu bazowego przez nabywcę opcji. Opcje typu <i>put</i> to opcje, dla których w wyniku realizacji następuje rzeczywista lub umowna sprzedaż instrumentu bazowego przez nabywcę opcji.
48	Częstotliwość wyceny aktywów rzadziej niż raz na miesiąc	Częstotliwość, z jaką podmiot rynku funduszy inwestycyjnych, zgodnie z zapisami w statucie, dokonuje wyceny swoich aktywów.	FIN.01	<ul style="list-style-type: none"> • tak • nie 	
49	Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych	Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych nadany przez NBP.			Identyfikator podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych zawiera ciąg sześciu znaków numerycznych.
50	Kod ISIN	Międzynarodowy kod określony w standardzie ISO 6166, jednoznacznie identyfikujący instrument finansowy.	FIN.03 FIN.04 FIN.15 FIN.17 FIN.18	kod	Kod ISIN instrumentu finansowego zawiera dwanaście znaków alfanumerycznych. Kodem ISIN opisuje się również jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych.
51	Kod ISO kraju	Międzynarodowy kod kraju określony w	FIN.05	kod kraju	Kod ISO zawiera dwa znaki alfanumeryczne.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
	partnera operacji/ Kod ISO kraju emitenta/ Kod ISO kraju inicjatora sekurytyzacji	standardzie ISO 3166-1	FIN.06 FIN.07 FIN.08 FIN.09 FIN.10 FIN.11 FIN.12 FIN.13 FIN.14 FIN.15 FIN.16 FIN.17 FIN.18 FIN.19 FIN.20 FIN.21 FIN.22 FIN.23		
52	Kod ISO waluty	Międzynarodowy kod waluty określony w standardzie ISO 4217	FIN.05 FIN.06 FIN.07 FIN.08 FIN.09 FIN.12 FIN.13 FIN.14 FIN.16 FIN.19 FIN.20 FIN.21 FIN.24	kod waluty	Kod ISO zawiera trzy znaki alfanumeryczne.
53	Kod ISO waluty 1/ Kod ISO waluty 2	Międzynarodowy kod waluty określony w standardzie ISO 4217 Oznaczenie waluty 2 operacji wprowadza się w przypadku instrumentów dwuwalutowych.	FIN.10 FIN.11 FIN.22 FIN.23	kod waluty ZZZ – nie dotyczy	Jako kod ISO waluty 1 należy podać kod waluty będącej walutą rozliczenia instrumentu pochodnego. Jako kod ISO waluty 2 należy podać kod waluty będącej walutą bazową (instrumentem bazowym) instrumentu pochodnego. W przypadku instrumentów jednowalutowych w pozycji kod ISO waluty 2 należy wybrać wpis „nie dotyczy”.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
					Kod ISO zawiera trzy znaki alfanumeryczne.
54	Liczba certyfikatów inwestycyjnych (stan na początek okresu)/ Liczba certyfikatów inwestycyjnych (stan na koniec okresu)	Kategoria obejmuje liczbę certyfikatów inwestycyjnych wyemitowanych przez podmiot rynku funduszy inwestycyjnych i wydanych na rzecz inwestorów lub przydzielonych inwestorom poprzez dokonanie wpisu w ewidencji uczestników funduszu, według stanu na początek okresu sprawozdawczego/według stanu na koniec okresu sprawozdawczego.	FIN.17 FIN.18 FIN.19 FIN.20	liczba	Liczbę certyfikatów inwestycyjnych wykazuje się z dokładnością do trzech cyfr po przecinku.
55	Liczba jednostek uczestnictwa (stan na początek okresu)/ Liczba jednostek uczestnictwa (stan na koniec okresu)	Kategoria obejmuje liczbę jednostek uczestnictwa zbytych przez podmiot rynku funduszy inwestycyjnych na rzecz inwestorów według stanu na początek okresu sprawozdawczego/według stanu na koniec okresu sprawozdawczego.	FIN.15 FIN.16	liczba	Liczbę jednostek uczestnictwa wykazuje się z dokładnością do trzech cyfr po przecinku.
56	Liczba papierów (stan na początek okresu)/ Liczba papierów (stan na koniec okresu)	Kategoria obejmuje liczbę udziałowych instrumentów finansowych według stanu na początek okresu sprawozdawczego/według stanu na koniec okresu sprawozdawczego.	FIN.03 FIN.05	liczba	Liczbę udziałowych instrumentów wartościowych wykazuje się z dokładnością do trzech cyfr po przecinku.
57	Pozostałe zmiany	Inne zmiany wartości, które nie wynikają z transakcji, zmian wyceny lub różnic kursowych.	FIN.03 FIN.04 FIN.05 FIN.06 FIN.10 FIN.11 FIN.13 FIN.22 FIN.23	wartość	Pozostałe zmiany obejmują zmiany w klasyfikacji instrumentów finansowych, wynikające ze zmian w metodologii oraz z przeniesienia podmiotu do innego sektora. Są to zmiany będące wynikiem jedynie przesunięć w stanach między poszczególnymi kategoriami, a nie będące rezultatem transakcji. Przykładowe operacje powodujące powstanie pozostałych zmian to: – umorzenie należności i zobowiązań, – zamiana obligacji zamiennych na akcje, – zamiana praw do akcji na akcje.
58	Różnice kursowe	Zmiany w wartości pozycji wynikające ze stosowania kursów różnych walut obcych wyrażonych w złotych, w rozumieniu art. 30 ustawy z 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z2013 r. poz. 330, z późn. zm.), wyrażone w złotych.	FIN.05 FIN.06 FIN.10 FIN.11 FIN.13 FIN.22	wartość	Zmiany stanów wynikające z wpływu zmian kursów walut na pozycje bilansowe wyrażone w walutach obcych, przeliczone na złote.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
			FIN.23		
59	Termin pierwotny	Kategoria w rozumieniu § 2 pkt 11 niniejszego rozporządzenia	FIN.06	<ul style="list-style-type: none"> • K – do 1 roku włącznie • A – powyżej 1 roku do 2 lat włącznie • B – powyżej 2 lat 	<p>Jeżeli dany instrument jest płatny na żądanie, to należy go zakwalifikować jako instrument z terminem pierwotnym do jednego roku włącznie. Jeżeli termin spłaty nie jest określony, to taki instrument należy zakwalifikować jako instrument z terminem pierwotnym powyżej dwóch lat.</p> <p>Jeżeli zgodnie z umową nastąpi zamiana instrumentu finansowego z krótkoterminowego na długoterminowy, zmianę tę należy wykazać w kolumnach: Transakcje – wzrost, jako zwiększenie wartości instrumentu długoterminowego oraz Transakcje – spadek, jako zmniejszenie wartości instrumentu krótkoterminowego. Zasadę tę stosuje się odpowiednio do zamiany instrumentu długoterminowego na krótkoterminowy</p>
			FIN.07 FIN.08 FIN.21	<ul style="list-style-type: none"> • K – do 1 roku włącznie • D – powyżej 1 roku 	<p>Jeżeli dany instrument jest płatny na żądanie, należy go zakwalifikować jako instrument z terminem pierwotnym do jednego roku włącznie. Jeżeli termin spłaty nie jest określony, to taki instrument należy zakwalifikować jako instrument z terminem pierwotnym powyżej jednego roku.</p> <p>Jeżeli zgodnie z umową nastąpi zamiana instrumentu finansowego z krótkoterminowego na długoterminowy, zmianę tę należy wykazać w kolumnach: Transakcje – wzrost, jako zwiększenie wartości instrumentu długoterminowego, oraz Transakcje – spadek, jako zmniejszenie wartości instrumentu krótkoterminowego. Zasadę tę stosuje się odpowiednio do zamiany instrumentu długoterminowego na krótkoterminowy.</p>
60	Transakcje – sprzedaż	Wartość składników lokat sprzedanych w okresie sprawozdawczym	FIN.04 FIN.06	wartość	Kategoria ta obejmuje wypłacone odsetki od dłużnych papierów wartościowych.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
			FIN.03 FIN.05 FIN.10 FIN.11 FIN.12 FIN.13 FIN.22 FIN.23	wartość	
61	Transakcje – umorzenie	Wartość jednostek uczestnictwa/certyfikatów inwestycyjnych umorzonych w okresie sprawozdawczym	FIN.15 FIN.16 FIN.17 FIN.18 FIN.19 FIN.20	wartość	
62	Transakcje – zakup	Wartość składników lokat zakupionych w okresie sprawozdawczym	FIN.03 FIN.04 FIN.05 FIN.06 FIN.10 FIN.11 FIN.12 FIN.13 FIN.22 FIN.23	wartość	
63	Transakcje – zbycie	Wartość jednostek uczestnictwa/certyfikatów inwestycyjnych zbytych w okresie sprawozdawczym	FIN.15 FIN.16 FIN.17 FIN.18 FIN.19 FIN.20	wartość	
64	Wartość bilansowa	Wartość aktywów/zobowiązań podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych ustalona na koniec okresu sprawozdawczego zgodnie z zapisami w księgach rachunkowych podmiotu rynku funduszy inwestycyjnych. Wartość bilansowa na	FIN.05 FIN.06 FIN.13	wartość	Wartość bilansowa (stan na koniec okresu) równa się wartości bilansowej (stan na początek okresu), powiększonej o transakcje zakupu/zbycia, zmniejszonej o transakcje sprzedaży/umorzenia, z uwzględnieniem zmian wyceny, różnic kursowych i pozostałych zmian.

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
		początek okresu jest równa wartości bilansowej na koniec poprzedniego okresu sprawozdawczego.	FIN.03 FIN.04 FIN.12 FIN.14 FIN.15 FIN.16 FIN.17 FIN.18 FIN.19 FIN.20 FIN.21 FIN.24	wartość	
65	Wartość nominalna (stan na początek okresu)/Wartość nominalna (stan na koniec okresu)	Wartość, jaką otrzymuje inwestor przy wykupie danego papieru wartościowego, przypisywana mu w momencie emisji.	FIN.04 FIN.06	wartość	Wartość nominalna na początek okresu jest równa wartości nominalnej na koniec poprzedniego okresu.
		Kwota główna z tytułu zaciągniętej pożyczki, należna do zapłaty w dniu wymagalności zobowiązania, lub wartość złożonego depozytu, którą podmiot jest obowiązany zwrócić w terminie, w którym następuje likwidacja depozytu i od której nalicza się oprocentowanie.	FIN.07 FIN.08 FIN.09	wartość	Wartość nominalna na początek okresu jest równa wartości nominalnej na koniec poprzedniego okresu.
		Kwota główna wierzytelności sekurytyzowanych	FIN.13	wartość	Wartość nominalna na początek okresu jest równa wartości nominalnej na koniec poprzedniego okresu.
66	Wartość rynkowa (stan na początek okresu)/Wartość rynkowa (stan na koniec okresu)	Dla instrumentów pochodnych asymetrycznych (opcji) jest to wartość godziwa instrumentu pochodnego odpowiednio na początek/koniec okresu sprawozdawczego, tj. bieżąca wartość premii opcyjnej. Dla instrumentów pochodnych symetrycznych jest to wartość godziwa instrumentu pochodnego odpowiednio na początek/koniec okresu sprawozdawczego, tj. bieżąca wartość umownego zysku bądź straty z pozycji.	FIN.10 FIN.11 FIN.22 FIN.23	wartość	
67	Zmiana wyceny	Zmiana wyceny jest to zmiana wartości	FIN.06	wartość	Kategoria ta obejmuje naliczone i niezapłacone

Lp.	Pojęcie	Opis pojęcia	Nr formularza	Wartości dopuszczalne wpisu	Uwagi
		(ujemna lub dodatnia) instrumentu finansowego wynikająca z aktualizacji wyceny jego wartości.	FIN.05 FIN.10 FIN.11 FIN.13 FIN.22 FIN.23	wartość	odsetki od dłużnych papierów wartościowych.

FORMULARZE I OBJAŚNIENIA DO FORMULARZY – KASY I KASA KRAJOWA

I. Wzory formularzy dla kas i Kasy Krajowej

Formularz PD001

Informacja o stanach dziennych wybranych składników pasywów

Poz.	Wyszczególnienie	Razem rezydent i nierezydent	
		złote	waluty obce
		A1	B1
A2	Zobowiązania wobec sektora niefinansowego		
B2	z tego: – bieżące		
C2	– terminowe		
D2	Zobowiązania wobec instytucji ubezpieczeniowych i funduszy emerytalnych, pozostałych instytucji pośrednictwa finansowego oraz pomocniczych instytucji finansowych ¹⁾		
E2	z tego: – bieżące		
F2	– terminowe		
G2	Zobowiązania wobec sektora instytucji rządowych i samorządowych		
H2	z tego: – bieżące		
I2	– terminowe		
M1	Zobowiązania wobec funduszy rynku pieniężnego		
N1	z tego: – bieżące		
O1	– terminowe		

¹⁾ Z wyjątkiem zobowiązań wobec banków krajowych, oddziałów instytucji kredytowych, oddziałów banków zagranicznych i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, które nie figurują na liście monetarnych instytucji finansowych, oraz wobec Kasy Krajowej.

Formularz PD002
Informacja uzupełniająca o stanach dziennych wybranych składników pasywów

Poz.	Wyszczególnienie	Razem rezydent i nierezydent	
		złote	waluty obce
		A1	B1
F1	Środki terminowe na rachunkach oszczędnościowo-kredytowych w kasach mieszkaniowych		
G1	Środki terminowe z BFG		
I1	Środki terminowe z zagranicy instytucji sektora finansowego, niefinansowego, rządowych i samorządowych, deponowane na 2 lata i powyżej		
J1	z tego: – jednostek sektora finansowego inne niż pozostałe monetarne instytucje finansowe i międzynarodowe organizacje finansowe		
K1	– jednostek sektora niefinansowego		
L1	– jednostek sektora instytucji rządowych i samorządowych		
M1	Zobowiązania podporządkowane		
N1	Środki pozyskane na podstawie umów o prowadzenie indywidualnych kont emerytalnych		
N2	Środki pozyskane na podstawie umów o prowadzenie indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego		
O1	Zobowiązania wobec banków w organizacji ²⁾ i z ogłoszoną upadłością lub w likwidacji		
P1	z tego: – bieżące		
R1	– terminowe		

²⁾ Zarejestrowanych w Krajowym Rejestrze Sądowym do dnia uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego na rozpoczęcie działalności.

Formularz PD003
Informacja uzupełniająca o stanach dziennych wybranych składników pasywów

Poz.	Wyszczególnienie	Razem rezydent i nierezydent	
		złote	waluty obce
		A1	B1
A1	Środki pozyskane ze sprzedaży emisji własnych papierów wartościowych (bez odsetek)		
B2	z tego z terminem pierwotnym deponowania: – poniżej 2 lat		
D1	– 2 lata i powyżej		
D2	w tym: – papiery wartościowe zabezpieczone hipotecznie o okresie wykupu powyżej 5 lat		
D3	– listy zastawne o okresie wykupu powyżej 5 lat		
E1	Zobowiązania z tytułu operacji repo		
F2	z tego z terminem pierwotnym deponowania: – poniżej 2 lat		
H1	– 2 lata i powyżej		
H2	w tym: – papiery wartościowe zabezpieczone hipotecznie o okresie wykupu powyżej 5 lat		
H3	– listy zastawne o okresie wykupu powyżej 5 lat		
H5	Zobowiązania z tytułu operacji sell-buy-back		
H6	z tego z terminem pierwotnym deponowania: – poniżej 2 lat		
H7	– 2 lata i powyżej		
H8	w tym: – papiery wartościowe zabezpieczone hipotecznie o okresie wykupu powyżej 5 lat		
H9	– listy zastawne o okresie wykupu powyżej 5 lat		

II	Operacje bieżące z pocztą		
J1	Fundusze specjalnego przeznaczenia		
K1	z tego: – bieżące		
L1	– terminowe		
N1	Zobowiązania wobec banków centralnych, pozostałych monetarnych instytucji finansowych		
O1	z tego: – bieżące		
P1	– terminowe		
Q2	z tego z terminem pierwotnym deponowania: – poniżej 2 lat		
S1	– 2 lata i powyżej		
T1	Zobowiązania wobec międzynarodowych organizacji finansowych		
U1	z tego: – bieżące		
V1	– terminowe		
W2	z tego z terminem pierwotnym deponowania: – poniżej 2 lat		
Y1	– 2 lata i powyżej		

Formularz PD005

Pasywa

Poz.	Wyszczególnienie	Monetarne instytucje finansowe (MIF)	Instytucje niemonetarne					Pozycje nieklasyfikowane sektorowo
			Ogółem	instytucje pośrednictwa finansowego i pomocnicze instytucje	Instytucje ubezpieczeniowe i fundusze emerytalne	Przedsiębiorstwa	Gospodarstwa domowe i instytucje niekomercyjne	
A1	1. Depozyty i inne zobowiązania							x
B1	1.1 bieżące							x
C1	1.2 terminowe z terminem pierwotnym							x
D1	do 1 roku włącznie							x
E1	powyżej 1 roku do 2 lat włącznie							x
F1	powyżej 2 lat							x
F5	2. Emisja dłużnych papierów wartościowych	x	x	x	x	x	x	
F6	do 1 roku włącznie	x	x	x	x	x	x	
F7	powyżej 1 roku do 2 lat włącznie	x	x	x	x	x	x	
F8	powyżej 2 lat	x	x	x	x	x	x	
G1	3. Kapitał i rezerwy	x	x	x	x	x	x	
H1	4. Pozostałe pasywa	x	x	x	x	x	x	
I1	5. Pasywa ogółem	x	x	x	x	x	x	

Formularz PD006
Aktualizacja danych kas

Numer kasy¹⁾

Lp.	Wyszczególnienie	Dane o podmiocie
1	Pełna nazwa kasy	
2	Adres kasy ²⁾	
3	Data rozpoczęcia działalności przez kasę	
4	Data zakończenia działalności przez kasę	
5	Data połączenia kasy z innym podmiotem	
6	Nazwa podmiotu przejmowanego (z poz. 5)	

Objaśnienia:

¹⁾ Numer kasy – numer kasy zapisany w rejestrze kas prowadzonym przez Kasę Krajową.

²⁾ Adres kasy – nazwa ulicy, numer, kod pocztowy, miejscowość – odpowiednio dla siedziby kasy.

Pozycje 3, 4 lub 5 należy wypełnić, jeżeli którakolwiek ze wskazanych okoliczności miała miejsce.

W przypadku łączenia kas informację sporządza się dla kasy przejmującej.

II. Objasnienia do formularzy PD001, PD002, PD003, PD004 i PD005

Jednostki instytucjonalne i sektory

Monetarne instytucje finansowe – instytucje finansowe, których działalność polega na przyjmowaniu depozytów lub bliskich substytutów depozytów od podmiotów innych niż monetarne instytucje finansowe oraz na udzielaniu kredytów lub inwestowaniu w papiery wartościowe na własny rachunek.

Lista krajowych monetarnych instytucji finansowych jest udostępniona na stronie internetowej NBP: <http://www.nbp.pl/home.aspx?f=/statystyka/sprawozdawczosc/mif.htm>, natomiast lista monetarnych instytucji finansowych krajów członkowskich Unii Europejskiej znajduje się na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego: <http://www.ecb.inet/stats/money/mfi/elegass/html/index.en.html>.

Instytucje rządowe i samorządowe obejmują: organy władzy publicznej i podległe im jednostki organizacyjne, państwowe osoby prawne oraz inne państwowe jednostki organizacyjne nieobjęte Krajowym Rejestrem Sądowym, których działalność jest finansowana ze środków publicznych w całości lub w przeważającej części (z wyjątkiem przedsiębiorstw państwowych, banków państwowych, spółek prawa handlowego). Do tego sektora zalicza się: ministerstwa i inne instytucje centralne, organy administracji samorządowej (gminne, powiatowe i wojewódzkie) i podlegające im jednostki organizacyjne oraz wszystkie centralne i lokalne jednostki instytucjonalne, których podstawową działalnością jest zabezpieczenie świadczeń społecznych.

Pozostałe instytucje pośrednictwa finansowego i pomocnicze instytucje finansowe:

- pozostałe instytucje pośrednictwa finansowego są to instytucje finansowe, których podstawową działalnością jest pośrednictwo finansowe realizowane poprzez zaciąganie zobowiązań w formach innych niż gotówka, depozyty lub substytuty depozytów w jednostkach instytucjonalnych innych niż monetarne instytucje finansowe. Zalicza się do nich m.in.: fundusze inwestycyjne, z wyjątkiem funduszy rynku pieniężnego zaliczanych do sektora monetarnych instytucji finansowych, towarzystwa funduszy inwestycyjnych, domy maklerskie, przedsiębiorstwa leasingu finansowego, przedsiębiorstwa factoringowe, spółki utworzone w celu sekurytyzacji aktywów, banki w stanie upadłości, likwidacji oraz organizacji, towarzystwa funduszy emerytalnych,
- pomocnicze instytucje finansowe obejmują instytucje, które nie świadczą usług finansowych, lecz przyczyniają się do ich rozwoju. Do grupy tych instytucji zalicza się m.in.: brokerów ubezpieczeniowych, doradców ubezpieczeniowych i emerytalnych, maklerów papierów wartościowych, doradców inwestycyjnych, instytucje prowadzące giełdy papierów wartościowych, jednostki sprawujące nadzór nad rynkiem finansowym.

Instytucje ubezpieczeniowe i fundusze emerytalne – podmioty prowadzące działalność na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 950, z późn. zm.) oraz podmioty działające na podstawie ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 989, z późn. zm.). Nie zalicza się tu jednostek działających w sferze ubezpieczeń społecznych (Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowy Fundusz Zdrowia, Fundusz Pracy), które są zaliczane do sektora instytucji rządowych i

samorządowych, oraz jednostek sprawujących nadzór nad rynkiem finansowym (Komisja Nadzoru Finansowego), zaliczanych do pomocniczych instytucji finansowych.

Przedsiębiorstwa – jednostki, których główną działalnością jest produkcja dóbr i obrót dobrami lub świadczenie usług niefinansowych, w szczególności przedsiębiorstwa i spółki państwowe, przedsiębiorstwa i spółki prywatne oraz spółdzielnie. Zalicza się tu również osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą na własny rachunek, zatrudniające powyżej 9 osób.

Gospodarstwa domowe i instytucje niekomercyjne działające na rzecz gospodarstw domowych:

- do gospodarstw domowych zalicza się osoby lub grupy osób będące konsumentami lub producentami wyrobów i usług niefinansowych. Zalicza się tu osoby prywatne, rolników indywidualnych oraz przedsiębiorców indywidualnych, tj. osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą na własny rachunek, zatrudniające do 9 osób łącznie,
- instytucje niekomercyjne działające na rzecz gospodarstw domowych obejmują instytucje stanowiące odrębne jednostki prawne, których podstawowe przychody stanowią dobrowolne wpłaty pieniężne lub wkłady w naturze od gospodarstw domowych, dotacje instytucji rządowych i samorządowych oraz dochody z tytułu własności. Do grupy tych instytucji zalicza się m.in.: związki zawodowe, partie polityczne, stowarzyszenia konsumentów, kościoły i związki wyznaniowe, fundusze i fundacje działające na rzecz gospodarstw domowych, instytucje dobroczynne, organizacje pomocy humanitarnej.

Rezydenci i nierezydenci

Rezydenci i nierezydenci w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 826, z późn. zm.).

Pozycje nieklasyfikowane sektorowo

Pozycje, dla których nie ma wymogu identyfikacji partnera operacji, nie istnieje możliwość takiej identyfikacji bądź nie ma jej ekonomicznego uzasadnienia. Są one prezentowane w kwocie ogółem.

Międzynarodowe organizacje finansowe

Organizacje finansowe zajmujące się wielostronną współpracą i udzielaniem pomocy państwom członkowskim lub krajom trzecim.

Kategorie aktywów

1. Gotówka w kasie – środki pieniężne w kasach i skarbcu instytucji sprawozdającej, w krajowych i zagranicznych znakach pieniężnych.
2. Kredyty, pożyczki i inne należności – wszystkie kategorie należności, tj. kredyty, pożyczki, skupione wierzytelności, zrealizowane gwarancje i poręczenia, lokaty złożone w MIF, należności z tytułu leasingu finansowego oraz należności z tytułu innych operacji, w tym należności z tytułu operacji repo i sell-buy-back.
3. Kredyty i pożyczki na cele konsumpcyjne – kredyty i pożyczki udzielone na cele nie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą lub wykonywanym wolnym zawodem, przeznaczone na zakup dóbr konsumpcyjnych, zwykle trwałego użytku lub usług. Do tej kategorii zalicza się kredyty w systemie sprzedaży ratalnej, kredyty w rachunku bieżącym oraz kredyty związane z funkcjonowaniem kart kredytowych osób prywatnych.

4. Kredyty na nieruchomości mieszkaniowe – kredyty i pożyczki udzielone na nabycie bądź uzyskanie prawa własności, budowę, przebudowę, remont domu albo lokalu mieszkalnego, stanowiącego odrębną nieruchomość, nabycie działki budowlanej lub jej części pod budowę domu jednorodzinnego lub budynku mieszkalnego. Kredyty te nie są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą kredytobiorcy.
5. Pozostałe kredyty i pożyczki – pozostałe, niezaliczone do powyższych dwóch kategorii kredyty, pożyczki i inne należności.
6. Dłużne papiery wartościowe – papiery wartościowe stwierdzające dług emitenta wobec właściciela tych papierów oraz zobowiązanie emitenta do zwrotu pożyczonej kwoty i zapłaty ustalonego oprocentowania w określony sposób i w określonych terminach.
Do dłużnych papierów wartościowych zalicza się w szczególności:
 - obligacje,
 - zbywalne certyfikaty depozytowe,
 - akcje uprzywilejowane niedające ich posiadaczom prawa do udziału w podziale masy upadłościowej spółki,
 - bony skarbowe,
 - weksle,
 - listy zastawne,
 - bankowe papiery wartościowe,
 - dłużne papiery wartościowe emitowane przez spółki zajmujące się sekurytyzacją aktywów,
 - dłużne papiery wartościowe objęte sekurytyzacją.
7. Papiery wartościowe zabezpieczone hipotecznie – w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 99, poz. 919, z późn. zm.).
8. Listy zastawne – w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych.
9. Jednostki uczestnictwa w funduszach rynku pieniężnego – portfel jednostek uczestnictwa wyemitowanych przez fundusze rynku pieniężnego, zaliczane do sektora monetarnych instytucji finansowych. Wykaz funduszy klasyfikowanych jako fundusze rynku pieniężnego znajduje się na liście monetarnych instytucji finansowych zamieszczonej na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego (<http://www.ecb.int/stats/money/mfi/elegass/html/index.en.html>).
10. Papiery wartościowe z prawem do kapitału i udziały – papiery wartościowe stwierdzające udział ich posiadacza w kapitale emitującej je jednostki i dające posiadaczowi prawo do uczestniczenia w zyskach tej jednostki oraz do podziału funduszy własnych w przypadku likwidacji tej jednostki.
11. Aktywa trwałe – niefinansowe aktywa trwałe rzeczowe, wartości niematerialne i prawne, aktywa do zbycia, rzeczowy majątek trwały używany na podstawie umów leasingu, najmu i dzierżawy, należności z tytułu aktywów trwałych oddanych do użytkowania na podstawie umów leasingu, najmu i dzierżawy, nakłady na wartości niematerialne i prawne.
12. Pozostałe aktywa – pozostałe, niezaliczone do innych pozycji aktywa.

Kategorie pasywów

1. Depozyty i inne zobowiązania – wszystkie środki zdeponowane w instytucji sprawozdającej, kredyty i pożyczki otrzymane, zobowiązania podporządkowane zaciągnięte w formie kredytów, zobowiązania z tytułu zabezpieczeń pieniężnych, zobowiązania z tytułu sprzedanych papierów wartościowych w operacjach

repo i sell-buy-back, instrumenty dłużne wyemitowane na podstawie przepisów kodeksu cywilnego, np. bony oszczędnościowe, oraz inne zobowiązania.

2. Depozyty i inne zobowiązania bieżące – środki zdeponowane na rachunkach bieżących lub bezterminowych rachunkach oszczędnościowych (w tym książeczki oszczędnościowe płatne na żądanie) lub innych formach depozytów w instytucji sprawozdającej, które mogą być wypłacone na żądanie i bez żadnych czy istotnych restrykcji w formie gotówki lub wykorzystane do regulowania płatności za pomocą czeku, polecenia przelewu, karty płatniczej itp.
3. Depozyty i inne zobowiązania terminowe – środki zdeponowane w instytucji sprawozdającej na określony termin, które nie mogą być wycofane przed tym terminem lub wycofanie ich powoduje istotne restrykcje, np. istotne obniżenie należnych odsetek.
Depozyty terminowe w podziale według terminów pierwotnych należy wykazywać zgodnie z terminem umownym. Jeżeli umowa określa okres utrzymywania depozytu, ale daje również możliwość wycofania całości lub części kapitału przez cały okres trwania umowy bez istotnej utraty odsetek lub poniesienia innych istotnych kosztów przez klienta, to depozyty takie należy zaliczyć do kategorii depozyty bieżące.
4. Środki terminowe na rachunkach oszczędnościowo-kredytowych w kasach mieszkaniowych – środki zgromadzone na rachunkach oszczędnościowo-kredytowych w kasach mieszkaniowych w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2013 r. poz. 255).
5. Środki terminowe z BFG – środki terminowe pozyskane z Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, o których mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1866).
6. Zobowiązania podporządkowane – środki zaliczone za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego do funduszy własnych kasy na podstawie i na warunkach określonych w art. 24 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450).
7. Środki pozyskane na podstawie umów o prowadzenie indywidualnych kont emerytalnych – środki pozyskane na podstawie umów o prowadzenie indywidualnych kont emerytalnych, w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 1147).
8. Środki pozyskane na podstawie umów o prowadzenie indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego – środki pozyskane na podstawie umów o prowadzenie indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego.
9. Fundusze specjalnego przeznaczenia – środki zakładowych funduszy socjalnych przeznaczone dla pracowników.
10. Operacje repo – transakcja repo jest umową, w której jedna ze stron przenosi własność określonych papierów wartościowych w zamian za przekazanie przez drugą stronę określonej kwoty środków pieniężnych i jednocześnie zobowiązuje się do zwrotu tych środków powiększonych o odsetki w późniejszym terminie w zamian za przeniesienie przez tę drugą stronę własności papierów wartościowych na pierwotnego właściciela. W transakcjach repo tymczasowy właściciel papierów wartościowych przekazuje pożytki (kupony odsetkowe) w dniu ich otrzymania podmiotowi, który zobowiązał się do odkupienia tych papierów.

11. Operacje sell-buy-back – transakcja sell-buy-back ma cechy transakcji repo, ale pożytki (kuponny odsetkowy) przysługujące w trakcie trwania transakcji są zatrzymywane przez stronę lokującą środki pieniężne. Wartość pożytków uzyskanych w trakcie trwania transakcji sell-buy-back przez tymczasowego właściciela jest uwzględniana w cenie odkupu papierów wartościowych.
12. Operacje bieżące z pocztą – zobowiązania wynikające z rozliczeń z tytułu obsługi zastępczej z Poczta Polska S.A.
13. Emisja dłużnych papierów wartościowych – dłużne papiery wartościowe wyemitowane przez instytucję sprawozdającą we własnym imieniu i na własny rachunek. W tej pozycji należy wykazywać również zobowiązania podporządkowane zaciągnięte w formie wyemitowanych papierów wartościowych.
14. Kapitał i rezerwy – fundusz udziałowy, należne wpłaty na fundusz udziałowy, fundusz zasobowy, fundusz z aktualizacji wyceny, pozostałe fundusze, wynik (zysk/strata) z lat ubiegłych, rezerwy na zobowiązania, odpisy aktualizujące wartość kredytów, pożyczek i innych należności oraz pozostałe rezerwy, z wyjątkiem rezerwy na ryzyko i wydatki niezwiązane z podstawową działalnością instytucji sprawozdającej.
15. Pozostałe pasywa – pozostałe, niezaliczone do innych pozycji zobowiązania.

Zasady wyceny i prezentacji poszczególnych kategorii aktywów i pasywów na dzień sprawozdawczy

Kategorie wyodrębnione w formularzach sprawozdawczych należy wyceniać i prezentować zgodnie z wyceną bilansową, z wyjątkiem:

- 1) kredytów, pożyczek i innych należności, które należy wykazywać w kwocie kapitału do spłaty według wartości nominalnej pozostającej do spłacenia na koniec okresu sprawozdawczego i należy prezentować w ujęciu brutto (bez pomniejszania o odpisy aktualizujące wartość). Kategoria ta nie obejmuje odsetek (zarówno zapadłych, jak i naliczanych). Odsetki i prowizje należy prezentować w pozostałych aktywach, a odpisy aktualizujące wartość w kategorii kapitały i rezerwy,
- 2) depozytów i innych zobowiązań, które należy wykazywać według ich wartości nominalnej bez odsetek naliczanych. Natomiast odsetki zapadłe powiększają wartość kategorii depozyty i inne zobowiązania. Odsetki naliczane należy wykazywać w kategorii Pozostałe pasywa,
- 3) emisji dłużnych papierów wartościowych, które należy wykazywać według ich wartości nominalnej bez odsetek naliczanych i zapadłych. Odsetki należy wykazywać w kategorii Pozostałe pasywa.